

ကိုပိုက်
မှဆိုးသံသရာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၁၆၃၁/၂၀၀၃(၁၂)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၁၄၂၈/၂၀၀၃(၁၂)

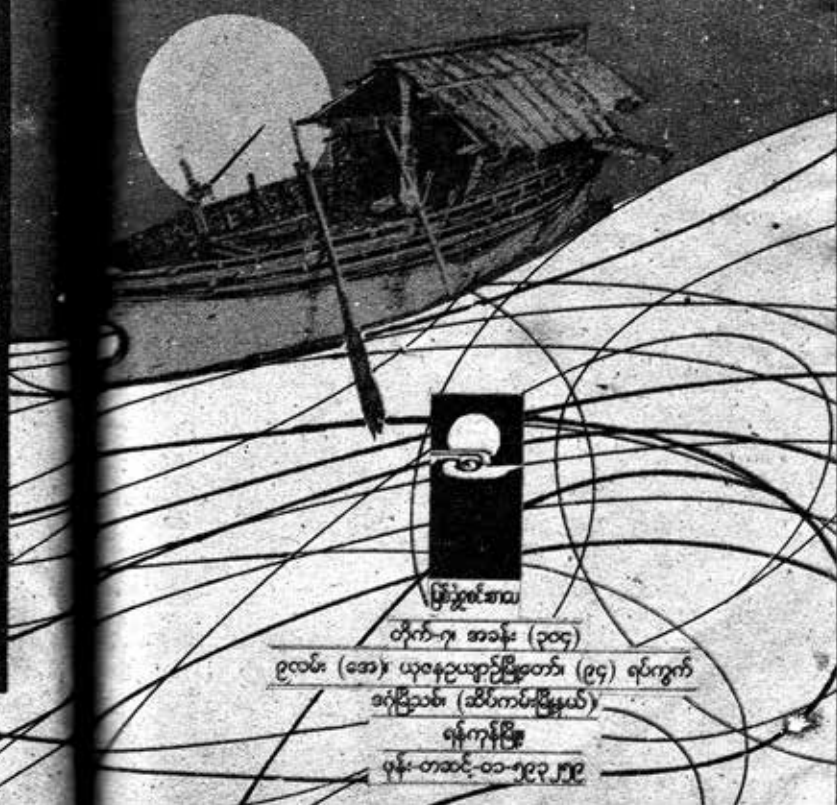
ထုတ်ဝေသူ
ဦးအေးသိန်း (အိမ်မက်စုန်းစာပေ)
တိုက် (၂၅)၊ အခန်း (၃၀၄)၊ ၅ လမ်း၊
ဘိတလောက်၊ ယုစုဥယျာဉ်ပြိုတော်၊
ဒဂုံမြို့သစ်ဆိပ်ကမ်း၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်အောင်ကျော် (၀၇၀၅၃)
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၈၇၊ ၅၆ လမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်ကောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
ဝါမိခိုင်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း
ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၄ (ဒုပြိုင်)
အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၆၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ပြန်စာပေ
တိုက်-၇၊ အခန်း (၃၀၄)
စွယ်တော် (အေ)၊ ယုစုဥယျာဉ်ပြိုတော်၊ (၃၄) ရပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်)
ရန်ကုန်မြို့
ရန်-တဆင့်-၀၁-၅၉၃၂၇၉

သားကောင်တို့သည် လူသားတို့၏အနံ့ကို သိ၏။
သူတို့အတွက် အနံ့စိမ်းသည် မပျော်လင့်သော အ
ပိတ်ခေါ်လာနိုင်ခြင်းကို သိနေကြ၏။
သို့ကြောင့် လူသားတို့ကို ပေးဝေးရှောင်ကြ၏။
သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
မှဆိုး သားကောင်ချောင်းစဉ်ဟေ့ဆိုလျှင်...

ဆိုးသံသရာ

ဖွဲ့ချုပ်သူ

ကိုပိုက်

ဘာသာပြန်ဖော်ပြ

နေရာကား ပဲခူးရိုးမ ပေါင်းလင်းကြီးခိုင်းအတွင်း ဖြစ်သည်။ မိုးနှောင်းကာလဖြစ်သော်ငြား . . . မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတဲဟောင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သလို မိုးခို နေကြ၏။ ဝါးခုတ်သမားတို့ နေထိုင်သွားခဲ့သည့်တဲ ဖြစ်သည် ကြောင့် အမိုးသည် မလုံ၊ ယာယီနေထိုင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ငှက်ပျော ရွက်၊ တောင်ထန်းရွက်တို့ဖြင့်မိုးကာ နေသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ငြား သစ်ပင်ကြီးအောက် မိုးခိုခြင်းထက် လုံလောက်မှု အနည်းငယ်တော့ ဖြင့် ရှိငြား တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံ့မတတ်ဖြစ်ရ၏။ မိုးကြီးသက်သက် ရွာသွန်းခြင်းမဟုတ်။ လေပြင်းတစ်ချက် . . . တစ်ချက် ပါလာသည် ကြောင့် ချမ်းစီးမှုဒဏ်ကိုပါ ခံကြရသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း 'လင်းမြင့် လှိုင်' ထံမှ 'ဝိစကီ' ပုလင်းကို တောင်းကာ အချမ်းဒဏ် ခံနိုင်ခြင်း အလို့ငှာ ပုလင်းလိုက် တစ်စုံမော့သောက်လိုက်သည်။ ဆော်ဒါဖြင့် အရံသင့် စပ်ပြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဆင်ပြေလှပေသည်။

“ကိုပိုက်ရေ . . . သည်မိုးသာ မစဲရင် ဒုက္ခပဲဗျာ”

'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် ကျွန်တော့်ထံမှ ပုလင်းကိုယူ၍ တစ်စုံ မော့သောက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ညည်းညည်းညူညူ ပြောလာသည်။

“ခဏတစ်ဖြုတ် . . . နားရင်း စောင့်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ မိုးစဲ တော့မယ့်ပုံ မပေါ်ရင် . . . ခရီးဆက်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်စခန်းကိုတော့ အရောက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး . . . နို့ . . . အအေးပတ်လို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

မုဆိုးကြီးစောလူးက ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရက်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောရင်း အနားယူလျက် မိုးအစ ကို စောင့်နေကြသည်။ တော်သေးသည်။ မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ မဟုတ် တော့ဘဲ ဖွဲဖွဲသာ ရွာတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . သည်ထက်ပိုစောင့်ရင် အချိန်ကုန် သွားလိမ့်မယ် . . . ခရီးဆက်ကြစို့ဗျာ” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်က ဦးဆောင်၍ ထိုတဲကလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

မိုးကြောင့် လမ်းလျှောက်လို့မကောင်း။ သို့ကြောင့် ခရီး မတွင်။ ကျွန်တော်နှင့် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် တောစီးဘိနပ်များ စီးထားခြင်းကြောင့် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အခက်အခဲ သိပ်မရှိ သော်ငြား မုဆိုးစောလူးသည် ဗလာခြေကြီးသက်သက် ဖြစ်သည် ကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို တခိုင်းခိုင်း လဲပြိုနေသည်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ အားမရဖြစ်ကာ စိတ်ထဲမှပါ၍ မဟုတ်သော်ငြား . . . “စောကလော” . . . “စောကလော” ရယ်လို့ ကရင်လို ယောင်ရမ်း ဆဲဆဲနေမိသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်ထွေ ထွေလည်း ရှိကြသည်ကြောင့် ရယ်မောရင်း စောလူးကို နောက် ပြောင်မိသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာတုန်း ဖထီးရဲ့၊ အိမ်က အဘွားကြီးကို ပြောတာလား . . . ဟားဟား . . . ဟားဟား”

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရယ်ကာမောကာ တောတိုး

ခဲ့ကြ၏။ သို့လျှောက်ရင်း ရှေ့မှ လမ်းပြသွားနေသော မုဆိုးကြီး စောလူးသည် တောင်စွယ်မတ်မတ်လေးတစ်ခုပေါ် ကုတ်တွယ်တက် ရင်း ခြေချော်ကာ လျှောကျသွားတော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် ခြေချော်ကျကာ ခွေခွေ လေး ငြိမ်သက်နေသည့် မုဆိုးကြီးစောလူးကို မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ အံ့ဩတကြီး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီးစောလူး ထံသို့သွားကာ ဆွဲယူပွေ့လှန်လိုက်သည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် အကြိမ်ကြိမ် လဲပြိုကျခြင်း၊ မိုးစိုရွဲ၍ အအေးမိထားခြင်း၊ အသက်အရွယ်ကြီးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် မိုးဒဏ်လေဒဏ်မခံနိုင်သည်ကြောင့် သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မုဆိုးကြီး စောလူး ကို မယူပွေ့ချီကာ နေသာထိုင်သာရှိမည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်သို့ သွားလိုက်ကြသည်။

မိုးဖွဲဖွဲဖြစ်ငြား လေကြမ်းတစ်ချက်တစ်ချက်တိုက်ခတ်ခြင်း ကြောင့် အအေးဒဏ်ကို လူးလဲခံနေကြရခြင်း ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ ၏ ဝိစကီက အတော်အသင့်ချမ်းအေးဒဏ်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အား ကာကွယ်ပေးနိုင်ပေမယ့် မုဆိုးကြီးစောလူးအတွက်မူ ကြီးမား သောဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပေသည်။ ဘယ်သို့လုပ်ရပါ့ရယ် မသိ။ မိုးကလည်း အရှင်းတိတ်သေးသည် မဟုတ်။ စောလူးတစ်ယောက် သတိပြန်လည်လာငြား ထိုနေရာမှခွာ၍ မရနိုင်သေး။ အချမ်းဒဏ်၊ အေးလွန်း၍ အသားအရေတို့ ပဲကြီးတွန့်ကာ ထုံကျင်နေ၏။ သို့ဖြစ်

၅ ကျွန်တော်နှင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သို့လှုပ်ကြမည်နည်းဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် အကြည့် မြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဂုန်း”

ထိုစဉ်ကြီးမားသော ပြိုလဲသံကြီးကို တောင်ကြောစွယ် အောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကြီးကြောင့် လွန်စွာမှ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ကိုလင်းရေ . . . ဘာဖြစ်တာတုန်းဗျ”

ကျွန်တော်အမေးကို ခေါင်းခါရင်း 'လင်းမြင့်လှိုင်' က ပြေ၏။ မိုးလေကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အမြစ်ကျွတ်၍ လဲပြိုကျခြင်းဖြစ် နိုင်သည်ဟု တွက်လိုက်ငြား . . . ထိုထိတ်လန့်ဖွယ်အသံပေါ်ထွက် ရာနေရာသို့ ကျွန်တော် သွားကြည့်သည့်အခါတွင် မည်သို့မျှ ထူးခြား သော အဖြစ်အပျက်ရှိခဲ့ပုံ မတွေ့ရချေ။ သို့ပေသည့် ထိုနေရာရှိ ချောင်းရေသည် လှုပ်ခါနေ၏။ အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် 'လင်းမြင့်လှိုင်' နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း ကိုပိုက်”

'လင်းမြင့်လှိုင်' ၏ အမေးကို မည်သို့မျှ အဖြေပြန်မပေး လိုက်ပါ။ ဘယ်တွက်ဆိုပါမူ . . . မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေဟန် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏နှုတ်မှ ထွက်လာမည့် အဖြေကို စောင့်မျှော်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . ကျွန်တော်တို့ အချိန်ရှိတုန်း ဆင်

ခန်းကို သွားကြစို့ဗျာ . . . ဘယ်လိုလဲ 'ဖထီး' ခရီးဆက်လိုဖြစ်ပါ သလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာလေး” . . . ဆိုကာ သူကပင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်လမ်းပြသွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောစွယ်လေးကို တက်လိုက်ကြ ပြီး တောင်ကြောမကြီးအတိုင်း တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မိုး မပြတ်သေးသောကာလမို့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ချုံတောနွယ်တို့ကို ခုတ်ထွင် ဖယ်ရှားလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မိနစ် ၂၀ ခန့်လျှောက်ခဲ့ပြီး ခရီးအရောက်တွင် တောင် ကြောအောက်မှ ဆင်တို့၏ခလောက်သံ၊ ထူးခတ်ထားသည့် သံကြီး များ ပွတ်တိုက်ခတ်သံများကို ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြောမ အောက်ဘက်ဆီသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြောအဆုံးမှ စီးဆင်း နေသော ရေစပ်စပ်လေးများသည် ချောင်းမကြီးအတွင်းသို့ တုံ့ဆိုင်း စွာဖြင့် စီးဝင်နေသည်။ ချောင်းမကြီးဆိုရာ၌ ရေများပြည့်လျှံနေ ခြင်း မရှိချေ။ ခြေချင်းဝတ်သာသာခန့်သာ ရေရှိ၏။ ကျောက် ချောင်းဟု ဆိုရပေမည်။ ချောင်းမကြီးအတွင်း ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောင်းမကြီးအတိုင်း ဆန်တက်လိုက် ကြသည်။ သိပ်မလျှောက်လိုက်ရ . . . ဆင်စခန်းကို လှမ်းမြင်ရချေ ပြီ။ သို့ငြား . . . လူအရိပ်အယောင်နှင့် ခိုင်းဆင်တို့ကို တစ်ကောင် တစ်မြီးမျှ လှမ်းမတွေ့ရသော်လည်း ဆင်ထူးခတ်ထားသည့် သံကြီး တို့ ပွတ်တိုက်သံ၊ ဆင်သားငယ်တို့၏ အော်ဟစ်သံ၊ ဆင်ဦးစီးတို့၏

အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံတို့ကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဆင်စခန်းသို့ အချိန်မီရောက်ခဲ့ကြခြင်းအတွက် ဝမ်းသာခဲ့ကြရသည်။

သို့ဆိုသော်လည်း... ထိုဆင်စခန်းနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် လွန်စွာမှ ထူးခြားအံ့ဖွယ်သော မြင်ကွင်းနှင့် ကြုံခဲ့ကြရတော့၏။

ထိုဆင်စခန်းတစ်ဝိုက်တွင်... ဆင်ချေးပုံများ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ ဆင်ခြေရာများ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရငြား ဆင်တစ်ကောင်၊ လူတစ်ဦးမျှ မတွေ့ရသည့်ပြင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ မည်သို့ကြောင့်ရယ်မသိ... သုဿန်တစ်ပြင်၏ အနံ့အသက်မျိုး ရလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ အလိုလိုနေရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် စိမ်းစိုစိုတောအုပ်များ ရှိနေငြား... ယခုဆင်စခန်းနေရာသည် ခြောက်သွေ့နေခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာအမှားအယွင်း ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်ကြောင့်...

“ကိုလင်း... ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“နားလည်ရခက်နေပြီ ကိုပိုက်ရေ”

“အေးဗျာ... နေဦး ဟို... တပေါ်တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် တစ်ညတာတည်းခိုရန် အဆင်ပြေနိုင်မည်ထင်သည့် တဲလတ်လတ်လေး တစ်ခုပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

တဲပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပြန်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တဲလေး ဖြစ်၏။ အပြင်နှင့် မည်သို့မျှသက်ဆိုင်မှု မရှိသလို နေချင့်စဖွယ်လေးဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုတဲတွင် စခန်းချ တစ်ရက်အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တဲပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူးသည်လည်း စိတ်ကြည်လင်သွားကြဟန်ဖြင့် သဘောတူခဲ့ကြ၏။

ရေစိုနေသော အဝတ်အစားများကို အပိုယူလာသည့် တစ်စုံဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်လိုက်သည်။ 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင်။ မုဆိုးကြီးစောလူးအတွက်မူ 'လင်းမြင့်လှိုင်' က သူ၏ အဝတ်အစားတစ်စုံဖြင့် လဲလှယ်စေခဲ့၏။ ပြီးနောက် တဲပေါ်တွင် အရံသင့်ရှိနေသည့် ထင်းခြောက်တို့ဖြင့် မီးဖိုလိုက်သည်။

ထင်းမီးတောက်ဖြင့် အနွေးဓာတ်ရရှိအောင် သုံးယောက်သား ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကာ လက်ကျန် 'ဝီစက်' ကို အလှည့်ကျ ငုံ့မော့သောက်ရင်း လတ်တလော အမောဖြေလိုက်ကြသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် လန်းဆန်းလာကြသည်ဖြစ်၍ ညစာအလို့ငှာ အသားဘူးနှင့် ပေါင်မုန့်ကို စားလိုက်ကြသည်။ မုဆိုးကြီးစောလူးကား... အတော်လေး ပင်ပန်းလာသည်ဖြစ်၍ ကြမ်းခင်းပေါ်လှဲကာ အိပ်လိုက်တော့၏။ မုဆိုးကြီးစောလူး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် သေနတ်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ကာ တဲအောက်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

တဲအောက်မြေပြင်သို့ ခြေချလိုက်ကြသည်နှင့် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ... လန်းဆန်းနေသောစိတ်တို့သည် နောက်ကျိသွား

တော့၏။ သို့ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် . . .

“ကိုလင်း . . . တဲပေါ်ပြန်တက်နေကြရင်ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်နဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိဘူးဗျာ . . . ကဲလာ . . . တဲပေါ်ပြန်တက်ပြီး သောက်နေကြတာပဲကောင်းတယ်” ဟု ပြောကာ တဲဘက်ပြန် အလှည့်တွင် . . .

“ဝရန်း . . . ဝေါ”

တဲရှေ့ဘက် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း တောစိမ်းစိုစိုအတွင်းမှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသည့်အသံကြားလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ဆတ်မကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ လွန်စွာမှ ဝဖီးတုတ် ခိုင်၏။

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် မုဆိုးပိပိ သူ့လက်တွင်းမှ ဝင်ချက် စတာရှင်ဖယ်သို့ မောင်းတင်ပြီး . . . ထိုဆတ်မကြီးထံသို့ လှမ်းချိန် လိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပစ်ခွင့်ပေးသည့် သဘောဖြင့် နံဘေးမှ အသာရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပစ်လိုက်သည်။ ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ဆတ်မကြီးသည် ထိုနေရာမှ ပင် ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ ကြည့်လာသည်

ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်လည်း ဂုဏ်ပြုပြီးလေး ပြန်ပြုလိုက်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ချောင်းစပ်လေးအရောက်တွင် . . .

“အား”

တဲပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ကျန်ရစ်နေသည့် မုဆိုးကြီးစောလူး၏ ငယ်သံပါအောင် ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တဲပေါ်သို့ ပြန်ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးကြီးစောလူးအနား ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် . . .

“ဖထီး . . . ဘာဖြစ်တာတုန်း” ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အမေးကြောင့် မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ကြောင်အဖာ ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဗျာ . . . ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . အိပ်မပျော်လို့ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေတာပါ။ ဆရာလေးတို့ ဘာဖြစ်လို့ သဲဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် ဆစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဝေခွဲမရဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ကြောင့် . . .

“စောစောက . . . ဖထီး . . . ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြား ဆအော်ရတာတုန်း”

“ကြံကြီးစီရာ ဆရာလေးတို့ရယ် . . . ကျုပ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘယ်လိုမှလည်း မအော်ပါဘူးဗျာ”

အင်း . . . တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်းရှိနေပြန်ပြီဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် . . .

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . ဒါဖြင့်လည်း ဟိုအကောင်ကို သွားကောက်ကြတာပေါ့ဗျာ” ဆိုပြီး တဲပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ဆင်းလိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

“အို”

“ဟာ”

တစ်ဖက်ကမ်းအရောက်တွင် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ ပစ်လိုက်၍ ဆတ်ကြီး လဲကျနေသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာအံ့ဩထူးဆန်းဖွယ်မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်၏။ ဆတ်သေအစား မြေပုံမို့မို့လေးပေါ်မှ လူရိုးအချို့နှင့် လူဦးခေါင်းတစ်လုံးသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

နှစ်ယောက်သား အံ့ဩတကြီးနှင့် ဆွံ့အသွားခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ အား ခေါင်းရမ်းခါပြရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းပြန်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသော ဤနေရာသည် လုံးဝမသန်ကြောင်း ရှင်းရှင်းကြီး သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။ တဲပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထင်းမီးများကို ထပ်ထိုးမီးဖိုလိုက်ကာ သေနတ်မောင်းအံ့ရသင့်တင်ထားပြီး အာရုံလွှဲပြောင်းသည့်အနေဖြင့်လည်းရောက်အောင် မုဆိုးကြီးစောလူးအတွက် အိပ်ပန်စောင့်လည်းဖြစ်အောင် နှစ်ယောက်သား လက်ကျန်အရက်ကို ဆက်သောက်ရင်း ထွေရလေးပါး စကားစမြည်ပြောနေလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်အထင် တစ်ညလုံးဒုက္ခများနှင့် ကြုံရဆုံရလိမ့်မည် ဆို တွက်ထားသော်လည်း လေပြင်းတိုက်သံများ၊ တော်လဲသံများ၊ ဘောခြောက်သံများပင် မကြားရ။ ချောက်ခြားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ ထည်း တစိုးတစီမျှ မကြုံရ။ အင်မတန်မှ အေးချမ်းသော ဘုရားရိပ်ထယ် နေထိုင်ရသလို ဖြစ်နေပြန်၏။ ထူးဆန်းပါတီနယ်။ ညဉ့်နက်သာလေ တစ်စတစ်စပို၍ အေးချမ်းလာလေဖြစ်သည်။ စိတ်ကြည်ထင်လာသည်။ သို့ဖြင့် နံနက်လင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်တွင် ဇိုက်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

“ဟိတ် . . . ကိုပိုက် . . . ထတော့ဗျို့ . . . ထစမ်းပါ . . . သည်မှာကြည့်စမ်း”

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ လှုပ်နှိုးလာခြင်းကြောင့် အိပ်နေရာမှ နိုးလာရသည်။

“သည်မှာကြည့်စမ်း”

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ က ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့ ထိုးပြလာသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ပက်လက်အနေအထားမှ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒါ ကိုလင်း ဘယ်ကရတာလဲ”

အင်မတန်မှ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်စရာကောင်းလှသည့် ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူဖြစ်သည်။

“ညက ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တမဲ့မို့လားတော့မသိဘူး၊ မတွေ့မိဘူးဗျ၊ မိုးလင်းလု အိပ်ရာနိုးလာတော့ ဖထီးရဲ့ခေါင်းရင်းနားက တွေ့တာ”

အင်း . . . ကျွန်တော်တို့ဟာ မုဆိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်စိ

လည်း လျှင်ကြသည်။ နားလည်းပါးကြသည်။ သို့ငှား . . . တစ်မှိုက်လောက်ရှိသည့် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဘုရားဆင်းတုတော်ကို မနေ့က ဘယ်အတွက်များ မတွေ့မိလိုက်ကြပါသနည်း။ စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်ချေသည်။ သို့မဟုတ် 'နဂို' ရှိနေငှား မနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် သေရည်တို့ကို သောက်ထားခြင်း၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . ရှင်းလင်းသော အမြေတစ်ခုကိုတော့ ဖြင့် သိလိုက်ရပေသည်။ ဤတဲအတွင်း နေထိုင်သည့်အခိုက်အားချမ်းမှု ရှိနေခြင်း၊ စိတ်ကြည်လင်နေခြင်းများသည် ဤတဲအတွင်း ဤဘုရား ကိန်းဝပ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားဆင်းတုတော်အား ပင့်ဆောင်၍ တပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ မုဆိုးကြီးစောလူးသည်လည်း အတော်ကလေးပင် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာချေပြီ။

ထိုဆင်စခန်း 'ပရိဝုဏ်' တစ်ဝိုက် ခြေချလိုက်မိသည်နှင့် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း တောအုပ်စိမ်းစိမ်းတွင်းမှ မင်္ဂလာရှိသော 'ဇီးကွက်' အော်မြည်သံတို့ကို ကြားလိုက်သည်။ ထိုပြင် . . . ကျေးငှက်သာရကာဗို့၏ ကျလိကျလိ အော်မြည်သံများအပြင် သမင်၊ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့၏ အသံများကို သာယာနာပျော်ဘွယ် ကြားရလေ၏။ မနေ့က ကြုံတွေ့ရသည့် ခံစားချက်မျိုး လုံးဝမရှိ ထော့ချေ။ ယခု . . . ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသော ထိုမြင်ကွင်း ထိုအသံများကြောင့် ကျွန်တော်သည် . . .

"ကိုလင်းရေ . . . ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘူးဗျာ သည်ကနေ

ပဲ လှည့်ပြန်ကြစို့"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် သွားတက်ကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

"ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်တာတုန်း ကိုပိုက်ရဲ့ . . . ခင်ဗျားပဲ ကိုသား (ချေ) မစားရတာကြာလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား"

"အင်း. . . ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အမဲပစ် ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူးဗျာ"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကောင်းတာပေါ့ . . . ကျွန်တော်လည်း ဘာကြောင့် မသိဘူးဗျာ၊ အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ စိတ်တွေ ကြည်လင်နေပြီး အမဲပစ်ချင်စိတ် လုံးဝပျောက်နေတယ်၊ ကိုပိုက်ကိုတောင် ပြောမလို့ပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ကိုပိုက်က ဦးဆောင်လာတာဆိုတော့ ပြောရမှာ အားနာလို့ဗျ"

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြရန် တာစုနေစဉ် . . .

"ဆရာလေးတို့ ဟိုဘက်ကြည့်စမ်းပါဦး . . ." ဆိုပြီး မုဆိုးကြီး စောလူးသည် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းပြောလေသည်။

"ဟာ"

ကျွန်တော်နှင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩသွားကြသည်။

မနေ့က 'လင်းမြင့်လှိုင်' မစ်လိုက်သော 'ဆတ်' ဖြစ်မည်။ ပို၍သေချာရန် ချောင်းကိုဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွားလိုက်

ကြသည်။

'ဆတ်' ကောင်သေကြီး ဖြစ်သည်။ 'လင်းမြင့်လှိုင်' ပစ်လိုက်သော 'ဆတ်' ဖြစ်သည်။ မနေ့က ဘာကြောင့် ဤ 'ဆတ်' ကောင်သေကို မတွေ့ဘဲ မြေပုံဟောင်းနှင့် လူနိုးစု၊ လူဦးခေါင်းသာ တွေ့ခဲ့ကြသနည်း။ အင်မတန် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ လွန်စွာမှ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ထို 'ဆတ်' ကောင်သေကြီးကို စားသောက်ရန် အသားဖျက်မယူကြလေတော့ဘဲ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တံအတွင်းမှ ရရှိခဲ့သော ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ပင့်ဆောင်ကာ စိတ်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဖုရီဖုရီဖုရီ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော သစ်တောအုပ် အတွင်း ရံခါဆိုသလို သားကောင်ကြီးငယ်တို့၏ အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးလွှားသံသာလျှင် ကြားရသည်အားဖြင့် ဤတောဤတောင်အတွင်း လူသားဆို၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသာလျှင် ရှိနေကြပါကလားရယ်လို့ တွက်လိုက်မိသည်။

ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ်သမားတွေတောင် ဤနေရာဆီသို့ ရောက်

မလာနိုင်ကြခြင်းကိုတွက်၍ ကျွန်တော်တို့ သားကောင်ကြီး တစ်ကောင်လောက်တော့ဖြင့် သေချာပေါက်ရနိုင်ပေသည်။

"ကိုလင်း . . . ခင်ဗျားလက် ဖြစ်ပါသေးတယ်နော်"

"အင်း . . . ပြောရခက်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့ . . . အမဲမပစ်တာကြာတော့ ဖြစ်ပါဦးမလားရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံရဲဖြစ်နေတယ်ဗျ"

"စမ်းကြည့်ဗျာ . . . သားကောင်တွေရင် ကိုလင်း အရင်ပစ်ဗျာ"

"ကျေးဇူးပဲ ကိုပိုက်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေ၏။ သူ့ကိုင်နေကျ သေနတ်မဟုတ်သော်လည်း အမျိုးအစားတူ အခြားသေနတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အခက်အခဲရှိလိမ့်မည် မထင်ချေ။ ကျွန်တော်နှင့်မုဆိုး 'အားပု' သည် 'လင်းမြင့်လှိုင်' နောက်မှ ကပ်လိုက်ရင်း တိုးညင်းစွာ စကားပြောလာကြ၏။

"ဝုန်း . . . ဗရောင်း . . . ဝရော . . . ဝေါ"

ထိုစဉ် တောင်စောင်းပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသံကြားရပြီး သစ်ပင်ခြုံနွယ်ကြား ပြေးလွှားထွက်ပြေးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သုံးယောက်သား လန့်ဖျပ်သွားကြကာ ထိုနေရာသို့ ပြိုင်တူလိုလို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘယ်လိုသတ္တဝါရယ်ပင် မသိလိုက်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သစ်ပင်ဖျားမှ 'မောက်' တစ်ကောင် ပြုတ်ကျပြီး ကမန်းကတန်း ထပြေးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်၏။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ဖျားများသို့ မော့ကာ

ခုလည်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကြာကြာစူးစိုက်ကြည့်၍ မရပါ။ မှုတ်ဝန်းတို့ ဝေဝါးနေ၏။ အသက်အရွယ်ကြောင့်ပေလား။ စာရေး စာဖတ်များခြင်းကြောင့်ပေလားတော့ မသိ။ အဝေးမှန်နေချေပြီ။

“ဆရာလေး . . . ဟိုကိုင်းဖျားပေါ်မယ် မျောက်ညိုကြီး တစ်ကောင်ဗျ . . . ဘယ်လိုလဲ ပစ်လိုက်ရမလား။”

မုဆိုး ‘အားပု’ က ပြောပြလာသည့် ဇင်ပြွန်းပင် ထိပ်ဖျား ကိုင်းဖျားတစ်လျှောက် ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ တော်တော်နှင့်မမြင်။ ထိုစဉ် သစ်ကိုင်းလှုပ်သွားသည်ကြောင့် ထိုကိုင်းကို သေချာစူးစိုက် ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပေါ့ . . . နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။”

မျောက်ထီးကြီး ဖြစ်ပေမည်။ စောစောက ပြုတ်ကျလာသော အကောင်သည် သူနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သောအကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အားပု . . . နေ . . . နေ ‘ကိုလင်း’ ကို အရင်ပစ်ခွင့်ပေး လိုက်ပါဗျာ” ဟု ပြောရင်း ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ အား လက်ကုပ်၍ ထိုမျောက်ထီးကြီး ရှိရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ ကား ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အဝေးမှန်ဟန်မတူ။ သူ၏ပစ်မှတ်သားကောင်ကို ချက်ချင်း တွေ့မြင်သွားပုံရ၏။ သို့ကြောင့် . . .

“ချောက်”

သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ပစ်မှတ်ကို ထိုးချိန် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ‘အားပု’ က သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို နံဘေးမှ နေ၍ အသာကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် မျောက်ထီးကြီးက

အစ်မက်ကိုင်းသို့ ခုန်ကူးသွား၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပစ်မှတ်ကို ပြန်၍ ပြောင်းချိန်လိုက်ပြန်သည်။

“ပစ်တော့ ဆရာလေး။”

‘အားပု’ က အားမလိုအားမရ တိုးတိုးကပ်၍ပြော၏။ သို့ငြား ထင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို မညှစ်သေးချေ။ သူ့ကိုသူ စိတ်မချသေး၍ ဖြစ်မည်။

“ပစ်တော့လေ . . . ဆရာလေး။”

‘အားပု’ စကားမဆုံးမီမှာပင် မျောက်ထီးကြီးသည် အခြား ထိုင်းသို့ ခုန်ကူးသွားပြန်သည်။ သို့ကြောင့် . . .

“ကိုလင်းက ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပြီထင်ရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ လာဘ်ဦးကောင်မို့ လွဲသွားမှာ စိုးတယ်။”

လင်းမြင့်လှိုင်က လေသံပျော့ဖြင့် ပြောလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က . . . “လွဲ . . . လွဲ . . . ဗျာ . . . ရဲရဲသာပစ်ပါ။” ဆိုလိုက်သည်ကြောင့် ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ သည် စိတ်အားတက်ကြွဟန် ဘူပါ၏။ နောက် တစ်ကိုင်းသို့ မျောက်ထီးကြီး ခုန်လွှားမသွားမီ သေနတ်မောင်း ထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒွန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံသည် တိတ်ဆိတ်နေ သော တစ်တောလုံးရှိသားကောင့်များကို တပ်လှန့်လိုက်သလို ဖြစ် သွားတော့၏။ သစ်တောအုပ်အတွင်းရှိ သားရဲတိရစ္ဆာန်အကောင် ကြီးငယ်တို့သည် သူတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် ပြင်းထန် သော ပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာကို ပြေးလွှားသွားကြ

ကုန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော 'ဝင်ချက်စတာ' ရိုင်ဖယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆံ့မှာပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“သွားပြီ . . . လာဘ်ဦး ပယ်သွားပြီ” အားယုတ်လျော့သော လေသံဖြင့် ငြီးတွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုလင်းရယ် . . . သည်တစ်ကောင်လွဲ နောက်တစ်ကောင်ပေါ့”

ကျွန်တော်၏ အားပေးစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ပင်ကိုယ်စရိုက်အတိုင်း သွားတက်ကလေးများ ပေါ်ရုံအသာ ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြေသိမ့်နေတာလား . . . နောက်ထပ်သားကောင်တစ်ကောင် ပစ်ခွင့်ရဖို့ အတော်ကြိုးစားကြရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ”

ဟုတ်ပါသည် သားကောင်တစ်ကောင်ပစ်ခွင့်ရသည်နှင့် မလွတ်တမ်းပစ်နိုင်ရန် မုဆိုးတို့တွင် စွမ်းရည်အပြည့်ရှိရန် လိုမည်။ မုဆိုးတစ်ယောက် သားကောင်တစ်ကောင် တွေ့ရန်၊ ပစ်ခွင့်ရရန် ချောင်းမြောင်းရသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ သားကောင်တို့သည် လူသားတို့၏အနံ့ကို သိ၏။ သူတို့တွက် အနံ့စိမ်းသည် မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်လာနိုင်ခြင်းကို သိနေကြ၏။ သို့ကြောင့် လူသားတို့ကို ဝေးဝေးရှောင်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မုဆိုးသားကောင် ချောင်းပြီဟောဆိုလျှင် တိတ်ဆိတ်ဖြစ်

သက်စွာ သွားရ၏။ မျက်စိလျှင်လျှင် ထားရ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်မှုကို စည်းထားရ၏။ ပြီးတော့ ကောက်ကျစ်ဇင်းလဲပြီး တစ်ဖက်သတ် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုလိုသောစိတ်၊ ရက်စက်ယုတ်မာသောစိတ်ကို မွေးထားရ၏။ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ့ခဲ့သည့် သားကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နိုင်ရန် လို၏။ သို့မဟုတ် ဝါက နောက်ထပ်သားကောင်ကို ပစ်ခွင့်ရရန် ပင်ပန်းခံ၍ ခက်ခဲစွာ ထပ်မံရှာဖွေရပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တွက်မူ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့သည် ရန်သူ့ကော်ကွင်းမှ လွတ်ရန် ဝေးရာသို့ ရှောင်ရှားပြေးလွှားသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ကြောင့် လက်ဦး လွဲချော်သွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းပင်။ တကယ်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝေဒနာနှင့် လက် ကင်းကွာနေသည်မှာ လွန်စွာကြာမြင့်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်ကဆိုပါလျှင် ငြိမ်သက်နေသည့် သားကောင်သာမဟုတ် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသော သားကောင်ကိုပင် မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်နိုင်သူဖြစ်၏။

“ကဲ . . . ကိုလင်းရေ . . . ဘာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ . . . အချိန်ကွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ရှေ့ဆက်လိုက်ကြဦးစို့”

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော တောသည် တောခြောက်ဖြစ်သည်ကြောင့် အောက်ပိုင်း ရှင်းသော်ငြား သားကောင်ခြေရာ

ကောက်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ သည်လမ်းအတိုင်းလျှောက်နေလိုကတော့ နေဝင်သော်ငြား သားကောင်တွေ နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ ရောက်ရှိနေသောနေရာမှ လွဲဖယ်၍ မြောင်းလေးအတိုင်း ချောင်းငယ်လေးအတွင်းသို့ စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ချောင်းငယ်လေးသို့ ရောက်သည်နှင့် ခေတ္တနားနားနေနေ ထိုင်ရင်း 'လင်းမြင့်လှိုင်' ထံမှ ပုလင်းပြားလေးကိုယူကာ အလှည့်ကျ တစ်ဝှက် မော့လိုက်ကြသည်။ အာခေါင်တွင်း ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမောပြေသွားသလောက် ဖြစ်သွားရ၏။

“ကျွန်တော့် ‘လက်’ မရတော့ဘူး ထင်တယ်”
 လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်၏ အိတ်ထောင်အတွင်းမှ ခူးယားစီးကရက်ဘူးကိုယူ၍ တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား ကမ်းပေး၍ သူကပါ တစ်လိပ်ထုတ်ယူမီးညှိနှိုက်ဖွာလိုက်ရင်း ပြော၏။ မုဆိုး ‘အားပု’ သည် ကျွန်တော်တို့အနားမှ ထသွားကာ ချောင်းရိုးကလေးအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားလေ၏။

“ကိုလင်းရယ် . . . ဘာမှစိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ သည်တစ်ခါ ပစ်မှတ်တစ်ကောင်တွေ့ရင် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါ”

ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောလိုက်သော်ငြား လင်းမြင့်လှိုင်သည် အတော်စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသော လေသံဖြင့် . . .

“တော်ပါပြီဗျာ . . . ကိုပိုက်တို့ပစ်လို့ရတဲ့ အကောင်ပဲ အရသာခံပြီး အရက်နဲ့ မြည်းပါရစေတော့”

“ဒိန်း”
 ထိုစဉ် . . . ချောင်းငယ်လေးအောက်ဘက်မှ သေနတ်သံ

တစ်ချက် ကြားလိုက်၏။ မုဆိုး ‘အားပု’ ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။ သားကောင်တစ်ကောင်တော့ သူ ထမ်းပြန်လာကောင်းပါရဲ့။ သို့ဖြစ်၍ အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်ကြပြန်ရင်း သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြ၏။ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံက မည်မျှ ဝေးလှခြင်းမရှိသော်ငြား ‘အားပု’ တစ်ယောက် ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ သားကောင်ကို ချက်ကောင်းမပစ်လိုက်ရသဖြင့် ဒဏ်ရာရ ပြေးလွှားသွားသည့် နောက် လိုက်သွားလေသည်လားမသိ။ အတော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာသေး။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် “ကဲ . . . ကိုလင်းရေ ‘အားပု’ နောက်လိုက်သွားရအောင်” ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပုလင်းပြားလေးမှ လက်ကျန်တစ်မော့စာကို မော့ချလိုက်ပြီး ပုလင်းခွံကို မြောင်းလေးအတွင်း ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသော ကျွန်တော်နောက်သို့ လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ချောင်းငယ်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းလာရင်း ‘အားပု’ ခြေရာကို ရှာဖွေကြည့်သည်။ တော်သေး၏။ ကျောက်ချောင်းအတွင်းရေ အနည်းငယ်ရှိနေသဖြင့် ချောင်းရိုးအစပ် သံပြင်အချို့တွင် ‘အားပု’ ခြေရာဟု ထင်ရသော လူခြေရာ ရေးရေးတို့ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ထိုချောင်းရိုးစပ်အတိုင်း ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့လျှောက်ရင်း (၁၅) ကိုက်လောက် အကွာအဝေးတွင် ချောင်းရိုးစပ်မှ ဖယ်ခွာ၍ တောင်ကြောလေးအပေါ် ကုတ်တွယ်တတ်သွားသည့် ခြေရာကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည်လည်း တောင်ကြောလေး

ပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားကြသည်။ တောင်ကြောလေးအပေါ် ရောက်သည့်အခါတွင် 'အားပု' ခြေရာ ဖျောက်သွားသဖြင့် ဘယ်သို့ ဆက်လိုက်ရမည် 'မသိချေ။

"ဒိန်း"

ထိုစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောလေးတစ်ဝိုက်သို့ လှမ်းမျှော်စေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တောင်ကြောလေးအထက် ကြောမကြီးရှိ 'ဝါးသုန်း' တောအတွင်းမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည့် ဝါးပင်ငယ်တို့ အရင်းပိုင်းအောက်ခြေကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာကောင်ပါလိမ့်။ 'ဝါးသုန်း' တောအတွင်း သားကောင်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့သွားလာနေသည်မှာ သေချာချေပြီ။ သို့ကြောင့် လက်တွင်းမှ ပွိုင့် ၃၅၅ မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကို အရံသင့် မောင်းတင်ထားလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင်။

"ဝဲကောင် ထင်တယ်"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

လင်းမြင့်လှိုင်အဆိုကို ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်"

မည်သည့်သားကောင်ရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်၍ မရသေးမီ 'ဝါးသုန်း' တောအတွင်းမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာ၏။

"ဟာ . . . အားပု"

ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်

တရက် အံ့ဩတကြီး ခေါ်လိုက်မိ၏။ 'အားပု' သည်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်နှင့် အားကိုးအကြီး ပြေးလာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ နှစ်လံလောက်အကွာတွင် ခွေယိုင်လဲကျသွားလေတော့၏။

"အားပု . . . အားပု"

စိုးရိမ်တကြီး သူ့အနားသို့သွားလိုက်ကာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ရင်း . . .

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အားပု" ရယ်လို့ ကျွန်တော်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

'အားပု' တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရ၏။ ပြောလိုသော စကားများ ပြောမထွက် ဖြစ်နေပုံရသည်။ အားယူပြောရန် ကြိုးစားနေငြား သူ့တွင် စွမ်းအားတွေ မရှိလေတော့။ လွန်စွာမှလည်း နာကျင်နေပုံရ၏။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်၊ အံ့ဩနေဟန်ဖြစ်သည်။ ပြောချင်သည်များ ပြောမရသည်။ ပြောမထွက်သည်ကြောင့် 'ဝါးသုန်း' တောအတွင်းသို့သာ ခုခံလက်ထိုးပြနေလေတော့၏။ သို့ကြောင့် သူ့အား ပွေ့ပိုက်ထားသော ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ရင်ခွင်အတွင်း ထိုးထည့်ပြီး သေနတ်ကို ဆွဲယူကာ 'အားပု' ညွှန်ပြရာ 'ဝါးသုန်း' တောအတွင်းသို့ တိုးဝှေ့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

"ဟာ"

ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသော ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဝါးသုန်းတောအတွင်း ပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်ရင်း ကွတ်လပ်ကလေးတွင် ခြေပြတ် လက်ပြတ် အသားစများ ဖွာလဲကြ နေသည့် လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ သူ့ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ရှိင်ဖယ်သေနတ်ဟောင်းတစ်လက်၊ ထိုသေနတ်ကား 'အားပု' ကိုင်ဆောင်သွားသော သေနတ်မဟုတ်သည်ကြောင့် ထိုလူသည် ရွာသားမုဆိုးတစ်ဦးဟု တွက်လိုက်မိ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော့်အား အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်သည့် သားရဲတစ်ကောင် ရှိနေနိုင်ပေ၏။ သို့ကြောင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သတိဖြင့် စူးစိုက် ရှာဖွေကြည့် လိုက်သည်။ ခုနေခါတော့ ငြိမ်သက်လို့နေသေး၏။

“ကိုပိုက် . . . ကျွန်းပင်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြခေထ် ဝါးရုံတောမှာ အကောင်တစ်ကောင်တော့ ရှိလိမ့်မဗျို့။”

ကျွန်တော့်အနား ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိသော လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးတိုးကပ်ပြောလာလေမှ သူညွှန်ပြလေရာ ကြခေထ်ဝါးတောသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ ထူးခြားမှုမရှိ၊ သို့ငြား . . .

“ကိုပိုက် . . . ဟင်းကောင်ဗျ . . . ဟင်းကောင်”
 “ဘယ်မတုန်း” မေးလိုက်ပြန်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်က . . .
 “ဟိုး ကြခေထ်ဝါးတောထဲမှာလေ” . . . တိုးညှင်းစွာ ပြော၏။
 ကျွန်တော်ကား မမြင်။ လုံးဝမတွေ့ မျက်စိက ဒုက္ခပေးနေ ပြီ ထင်ပါရဲ့။
 “ကိုလင်း . . . တွေ့ရင် ဆော်ထည့်လိုက်ဗျ။ ကိုယ်က လက်ဦး”

ဖြစ်မှာ . . . သည်ကောင်ကြီးက အစာမာန်တက်ပြီး ကျွန်တော် တို့ကို အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်၊ အားပုတောင်မှ သူ့လက်ချက် မိလာတာဖြစ်မယ်”

တောမုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် အားပုကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော 'ဟင်းကောင်' ပင်ဖြစ်မည် သိလိုက်၍ လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိပေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါမလား . . . ကျွန်တော်က သေနတ်နဲ့လက် ကင်းကွာ နေတာကြာပြီဆိုတော့ ပျားအုံကို ဒုတ်နဲ့ထိုးချလိုက်သလို ဖြစ်သွား မှာလည်း ကြောက်သဗျ”

“ဆော်သာဆော်ထည့်ပါဗျာ . . . ကျွန်တော်က မမြင်လို့ပါ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ချက်ကောင်းရွေးပစ်ဗျာ၊ ဒီကောင် ကြီး အားပုလက်ချက်မိထားလို့ ဒီနေရာမှာ ခိုနေတာ ဖြစ်မယ်”

“ကဲဗျာ . . . ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို တင်လိုက်ပြီး ပစ်မှတ် ရှိရာ ကြခေထ်ဝါးတောအတွင်းသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ဒိန်း”
 “ဝေါင်း . . . ဝရောင်း . . . ဝရူး”
 ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့် အတူ ဟင်းကောင်ကြီးသည် ကြခေထ်ဝါးတောအတွင်းမှ ပြေးလွှားခုန်ထွက်လာတော့၏။
 “ဝရောင်း . . . ဝရူး . . . ဝေါင်း”
 အော်ဟစ်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ရှိရာသို့ တစ္ဆေထိုးပြေးထွက် လာပြီး ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်

သည် လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွား၏။ လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပစ်ချက်က ချက်ကောင်းထိမှန်သွားပုံ မရ။ ထို့ကြောင့် ဟင်းကောင်ကြီးသည် နဂိုကလည်း ဒဏ်ရာရရှိထားပြီး ယခုတစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ဒဏ်ရာသစ်ရလိုက်ပြန်သဖြင့် ဒေါသပုန်ထကာ ကျားနာခဲ့ထွက်ခဲ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဟင်းကောင်ကြီးအား မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဤသို့မှ မလုပ်လျှင် မဖြစ်တော့။ တစ်ချက်ကလေး နောက်ကျသွားသည်နှင့် မတွေးဝံ့စရာ ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဟင်းကောင်ကြီးက အခုနဲ့ ကျွန်တော်က အပစ် လေထဲမှာပင် ကျွန်တော်ထံမှ ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးပြေးထွက်သွားသည့် သံမဏိကျည်ဖူးသည် ကံအားလျော်စွာ ဟင်းကောင်ကြီး၏ နဖူးသို့ ဖောက်ဝင်သွားလေသည်ကြောင့် ဟင်းကောင်ကြီးသည် သူ့ချိန်မှတ်သားကောင် 'လင်းမြင့်လှိုင်' ထံသို့ ရောက်မလာနိုင်တော့ဘဲ လမ်းခုလတ်မှာပင် မြေပြင်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ် ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

“ဘုတ်”

မြေပြင်သို့ ကျလိုက်သည်နှင့် တစ်ချက်တွန့်လိန်ကောက် ကွေးကာ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သည်တော့မှ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားရ၏။ သို့ဖြစ်ငြားပို၍ သေချာရန် အလို့ငှာ ဟင်းကောင်ကြီး အနားသွား၍ နှလုံးသားတည့်တည့်ရှိရာသို့ ကျည်တစ်ထောင့် ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒိန်း”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုပိုက်ရာ၊ ခင်ဗျားကယ်တဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အတော်ကလေး ထိတ်လန့်သွားပုံရ၏။ အက်ကွဲဆို့နှင့်သော လေသံဖြင့် ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုလင်း . . . အားပုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဒုက္ခဆိုးကြီး ပြယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် 'အားပု' အခြေအနေကို မေးလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ညင်သာစွာ ခေါင်းယမ်းပြခြင်းကြောင့် 'အားပု' အခြေအနေမှန်ကို သိလိုက်ရတော့၏။ စိတ်မကောင်းပါချေ။ တကယ်တော့ 'အားပု' သည် မနိုင်ရာဝန်ကို ထမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့အသက်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မသိသော ရွာသားမုဆိုးက ဟင်းကောင်ကြီးကိုစ၍ ဒုက္ခပေးခြင်းကြောင့် ဟင်းကောင်ကြီးသည် မုဆိုး၊ . . . မုဆိုးသည် သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုသည်ကို အားပုက ထိုမုဆိုးနှင့်အတူ သိမဟုတ် အမြင်မတော်၍ ဝင်ရောက်တူညီခဲ့ခြင်းမှ သူ့ပါ ဟင်းကောင်ကြီး၏ လက်ချက်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ တကယ်တော့ အားပုသည် သူ့လက်တွင်း တိုင်ဆောင်ထားသည့် နှစ်လုံးပြု သေနတ်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟင်းကောင်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ကိုးလုံးကျည်သာ ထည့်ထားသည့် နှစ်လုံးပြု သေနတ်ဖြင့် လွယ်လွယ်သတ်ဖြတ်ရပါအံ့နည်း။

သို့ကြောင့် ဟင်းကောင်ကြီးသည် 'အားပု' ၏ ခဲသီးလုံးလေး လောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ဖောက်ဝင်ခဲ့ခြင်းကို မမူလောက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရန်သူအား ပြန်လှန်သတ်ပုတ်ပြီး ဒဏ်ရာလည်း ရခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကြခတ်ဝါးတောအတွင်း ဝင်ရောက် ခိုအောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း အဝေးမှန်နေပြီဖြစ်၍ သားကောင် အား မမြင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ပစ်ခွင့် မသာခဲ့ရခြင်းအပြင် လင်းမြင့် လှိုင်က ချက်ကောင်းပစ်ခွင့် ရလိုက်ငြား သေနတ်နှင့် လက် မထိ တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ လွဲချော်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သားကောင် သည် အခွင့်အရေးသာခဲ့ရပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ကြောင့် မုဆိုးတို့သည် ရရှိသော အခွင့်အရေးကို လက် လွတ်မခံသင့်။ အချိန်မီ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ အခွင့်အရေးကို အရယူသင့်၏။

ရံခါဆိုသလို 'သားကောင်' ဟု မိမိက သတ်မှတ်ထားငြား အန္တရာယ်ကြီးကြီး တုံ့ပြန်ပေးလာနိုင်သည့် ပြိုင်ဖက်ဟု သဘော ထားကာ မညာမတာ လက်ဦးမူရယူကာ သတ်ဖြတ်ရသည့် စိတ်ကို မွေးနိုင်ရမည်ဖြစ်သည် ... သို့မှသာ ...

တစ်ခုံတစ်စုလော့ အပျားလော့

လမ်းပြကြီး 'စောလူး' သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှနေ၍ ချောင်းစပ်အတိုင်း လျှောက်သွားရင်း သူ၏လက်တွင်းကိုင်ထား သည့် စူးချွန်ဖြင့် မြေပြင်သို့ ထောက်ကာ၊ ထိုးကာ၊ ထမ်းကာ၊ ဆ ဘာဖြင့် လုပ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဆရာလေးတို့ လိပ်သားစားကြမလား"

သူ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အား လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံး၍ပြောလာခြင်းကြောင့် ...

"စားတာပေါ့ စောလူးရယ် ... ဘာလဲ ... လိပ်ရမှာမို့ ..."

ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်။

"သေချာတာပေါ့ ဆရာလေး"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် နှံ့ဩမိသည်။ 'လိပ်' လည်း ခြင်္သေ့ပါကလား။ ချောင်းထဲတွင် တွေ့၍များ ပြောလာသည်ထင်၍ သူ့အနား သွားလိုက်ကာ၊ ရေကြည်ချောင်းတွင်း ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သည့်လိပ်ကောင်မျှ မမြင်၊ လိပ်နှင့်သဏ္ဍာန်တူသည့် ကျောက် ကိုပင် မတွေ့။ သို့ကြောင့် ...

"စောလူးရယ် ... နင် လိပ်တောင် မတွေ့သေးဘဲနဲ့ ငါတို့ လိပ်သားစားမလား မေးနေရသလား"

"အော် ... ဆရာလေးကလည်း ခက်ရချည့်ရဲ့ ... ကဲ ... ကြည့်" ဆိုကာ သူ၏ခြေရင်းရှိ သဲနန်းများတွင်းသို့ သူ၏စူးချွန် ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ပြီးပြန်ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်

...နောက်တစ်ချက်၊ သည်တစ်ခါတော့ သူ့စူးချွန်ဖျားတွင် လိပ်
တစ်ကောင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် တန်းလန်းပါလာလေတော့၏။

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။

“စောလူး... နင်တယ်တော်ပါကလား... သဲဖြူ
အောက်မှာ ‘လိပ်’ ရှိတာ နင် ဘယ်လိုသိတုန်း”

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် စောလူးသည် ကျွန်တော့်ကို
ပြုံး၍ကြည့်ပြီး သဲပြင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“သည်မယ်မတွေ့လား... ခရုခွံလေးတွေ ကြေမွနေတာ
အဲဒါ လိပ်စားထားတာလေ၊ ဒါကြောင့် သည်တစ်ဝိုက်မှာတင် လိပ်
ရှိနေမှာကို သေချာပေါက် သိနေတာပေါ့” ပြောလေသည်။

“အင်း... ဟုတ်ပါ... ကြည့်စမ်း ‘ကိုပိုက်’ သဲပြင်ပေါ်မှာ
ခရုခွံအပိုင်းအစလေးတွေ၊ ဒါ... လိပ်စားထားတာကိုး... ဒါ
‘စောလူး’ အဲဒါ ဘာလိပ်လဲဗျ”

“ဒါ... ‘ဘီးဝန်း’ လိပ်လို့ ခေါ်တယ်... လိပ်ထဲမှာ
အကောင်းဆုံးလိပ်ပေါ့ ဆရာလေးရဲ့၊ သူ့ရဲ့ ‘အသည်း’ ဆို
ပိုလို့တောင် စားကောင်းသေးရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်အမေးကို ‘စောလူး’ က ပြန်ဖြေရင်း သူ့စူး
ဖျားမှ ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သော လိပ်ကို ဖြုတ်ယူ၍ သူလွယ်ပိုးထဲ
သည့် ကြီးမားသော ပလိုင်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်... ဖွတ်ဥ... လိပ်သည်း... ကျွန်တို့ ဆိုထ
သည်လိပ်ရဲ့ အသည်းကိုပြောတာ ဖြစ်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ခန့်မှန်းချက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း စောလူး
သည် ရှေ့သို့ဆက်သွားလေ၏။

“ကဲ... ဆရာလေးတို့ ရှေ့မြောင်ဟာ ‘ကျွဲပုတ်’ မြောင်ပဲ၊
အဲဒီနံ့ဘေး တောင်ကြောစွယ်လေးကနေ တက်သွားမယ်ဆိုရင်
ဆရာလေးတို့သွားချင်တဲ့ ‘ဖာလာ’ စခန်းရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးဗျာ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့တောင်ကြောစွယ်လေး
ပေါ်တက်ကြမယ်... အပေါ်ရောက်ရင် နေသာထိုင်သာရှိမယ့်
နေရာလေးမှာ ခဏနားကြတာပေါ့ဗျာ”

လမ်းပြကြီး ‘စောလူး’ ကို ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ရင်း
တောင်ကြောစွယ်ကလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ တောင်
ကြောစွယ်ကလေးသည် သိပ်မရှည်လှ။ တိုတိုလေးဖြစ်ခြင်းနှင့်
နေရာထိုင်ခင်း မကောင်းခြင်းကြောင့် တောင်ကြောမကြီးထိ တက်
လိုက်သည်။ တောင်ကြောမကြီးသည် အောက်ပေါင်းရှင်းလှသော
‘အင်းကြင်း’ တော ဖြစ်၏။ သို့ငြား... မြက်ရိုင်းပင်များတော့
ရှိနေခြင်းကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိသည့် ကွက်လပ်ပြောင်ပြောင်
တစ်ခုရှာကာ နားနေလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် နားနေကြရင်း
... ထုံးစံအတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင် ယူလာသည့် ပုလင်းပြားလေးတွင်း
မှ ‘ယစ်ရွှေရည်’ ကို တစ်ကျွက်မော့ချလိုက်ပြီး ‘ခူးယား’ တစ်လိပ်
ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ...

“ရှိုး... ”

မီးခိုးငွေ့များကို ဖြည်းညင်းစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဖာလာ စခန်းရောက်ဖို့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာ

ကြာ လျှောက်ရဦးမလဲ” ရယ်လို့ စောလူးကို မေးလိုက်သည်။

“ဘာရှိတာမှတ်လို့ ဆရာလေးရယ် . . သည်တောင်ကြောမ အတိုင်း လျှောက်သွားကြပြီး ကျွန်းတောစုလေးနားရောက်ရင် ချောင်းထဲ ထိုးဆင်းလိုက်။ အဲဒီချောင်းရိုးအတိုင်း အထက်နည်းနည်း ဆန်တက်လိုက်တာနဲ့ ‘ဖာလာ’ စခန်းရောက်ပြီပေါ့ ဆရာရယ်”

“တစ်နာရီအတွင်း ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အို . . . ဘယ်ကလာ တစ်နာရီခရီး ရှိတော့မတုန်း . . . ဆရာလေးရဲ့၊ လွန်ရော့ရဲ့ မိနစ်လေးဆယ်ပေါ့”

“ဟန်ကျသမျှ ဒါဖြင့် . . . သည်မှာ နာရီဝက်လောက် နား ကြတာပေါ့ဗျာ . . . ဒါနဲ့ စောလူးရေ . . . နင်စောစောက ရလာတဲ့ ‘လိပ်’ ကို မီးကင်ပြီး အရက်နဲ့ မြည်းရကောင်းမလား” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က စောလူးကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ဆရာလေးရဲ့ . . . လိပ်သားက ချစ်စားမှ ကောင်းတာဗျ . . . ‘ဖာလာ’ စခန်းရောက်မှ အကျအနချစ် ကျွေးပါ့မယ် ဆရာလေးရယ် . . . ခု ဆရာလေးအရက်နဲ့မြည်းဖို့ စပါးကြီးမြွေသားခြောက် ပါတယ်” ဟု ပြောကာ သူ၏ ပလိင်းကြီး အတွင်း မွှေနောက်ကာ ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပံတ်ဝန်းကျင်ထဲ ထင်းခြောက်များကို တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။ တစ်ခဏအကြာတွင် မွှေကြိုင်သောရနံ့ ပျံ့လွင့်လာ၏။ စားရန်အသင့်ကျက်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံသို့ ကမ်းပေးလာလေသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုအသားခြောက်ကို ကိုက်ဖဲ့စားလိုက်ရင်

... “ဟ . . . တယ်မွှေး တယ်အရသာရှိပါကလား” တအံ့တဩ ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်း . . . အသားအစို့ထက် အခြောက်က ပိုစားကောင်းတယ်။ စက ကျွန်တော် ‘လင်းမြွေ’ လောက် စားဖူးတာ ကို ကောင်းလှပြီထင်နေမိတာ . . . နောက်ပိုင်း စပါးကြီး စပါးအုန်း သားတွေ စားမိတဲ့အခါ . . . ပိုကောင်းတာကို သိရတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စောလူးသည် တစ်ချက်ရယ်လိုက် ပြီး . . .

“သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ . . . မြွေသားရှိသေးသဗျ” ဆိုလိုက် တော့ . . .

“ဘာမြွေတုန်း” လင်းမြင့်လှိုင်က အလောတကြီး မေးလိုက် သည်။

“တောကြီးမြွေဟောက်”

“ဗျာ . . . မြွေဟောက် . . . ဟုတ်လား . . . အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေသားစားတာ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ ပြောလေ၏။

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ . . . ဆရာလေးရယ် . . . မြွေရဲ့အဆိပ်ဟာ မင်းမြတ်လိုက်တာနဲ့ ပါသွားပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ချက်တဲ့အခါ အဖုံးဖွင့်ပြီး ချက်ရတယ်။ နောင်မှတ်ထား . . . အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဝါတွေ အသားကိုစားရင် သတိထားကြည့်။ အချို့လေးတာ ချိလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူအချို့ဟာ ဝါးပူတင်းငါးကို အရံ

စွန့် စားကြတာပေါ့။ မစားတတ်လို့ တစ်ချက်ကလေးမှားသွားရင် အသက်ပေးလိုက်ရမှာ။ ငါပေမဲ့ သူ့အသားက စားကောင်းလွန်းလို့ တပ်မတော် စွာ စားကြတဲ့သူတွေ ရှိတယ်လေ။ သည်သဘောကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဆိပ်ရှိတဲ့သတ္တဝါဟာ . . . အင်မတန် စားကောင်းတယ်လို့ ယေဘုယျတွက်လို့ရတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား စောလူးကတော့ အဆိပ်နဲ့ သတ္တဝါစားဖို့ ညွှန်းနေပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်က စောလူးအပြောကို သဘောကျ၍ ရယ်ရင်း ပြောလိုက်၏။ သည်တော့ . . .

“ဆရာလေး ကျွန်တော်ပြောတာ လက်မခံဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . လက်ခံပါတယ် . . . တကယ်လည်း အချို့လေးပြီး စားကောင်းပါတယ် . . .” ဆိုလိုက်တော့မှ စောလူးသည် သူ့ပလိုင်းတွင်းမှ မြွေသားခြောက်တွေကို ထပ်မံနှိုက်နေသည် ကြောင့် . . .

“အာ . . . တော်ပြီလေ စောလူး . . . ငါတို့ ‘ဖာလာ’ စခန်းကို ခရီးဆက်ကြမယ်။ ဟိုကျမှ နင့်မြွေသားခြောက် အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ထပ်ဖုတ်ပေးပေါ့”

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ် ဆရာလေး”

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . သည်လောက်ဆို အမောပြေသင့်ပြီ ‘ဖာလာ’ စခန်းကို ခရီးဆက်ကြစို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ လမ်းပြကြီး

စောလူး ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသည့်နောက် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါ ကြပြန်သည်။ တောင်ကြောမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ အတန်ကြာလျှောက်ခဲ့ကြပြီး စောလူးပြောသည့် ကျွန်းတောလေးနား အရောက်တွင် . . .

“ဗဝေါင်း . . . ခြောင်း . . . ဝဝေါင်း . . . ခြောင်း”

ကျွန်းတောအုပ်နံ့ဘေး တောင်ကြောအောက် ချောင်းစပ်မှ မြစ်ပင်များကို နင်းခြေရိုက်ချိုးနေသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည် ကြောင့် . . .

“ဟ . . . စောလူး . . . ငါတို့သွားမယ်လမ်းမှာ တောဆင်အုပ်တွေ ရောက်နေပြီထင်တယ် . . . ငါတို့ ဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါမလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး . . . တောဆင်အုပ်ပဲ။ သူတို့ မီးတွေ ချိုးစားနေကြတာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်။

“တခြားလမ်းမရှိဘူးလား” ကျွန်တော်ကပါ စောလူးကို မေးလိုက်၏။

စောလူးသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို လှုပ်ရှားပြသည်။

“သူတို့ အဲဒီနေရာက ထွက်သွားတာကို စောင့်ပြီးနေရမှာပေါ့နော်”

“အင်း . . . သည်တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်” လင်းမြင့်လှိုင်အမေးကို စောလူးက ဖြေရင်း နေရာမှာပင်

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“နေဦး . . . ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရပြီ”

ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနီးမှ ဝါးပင်ယေတစ်ခုကို ခုတ်လိုက်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာလုပ်သည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်း . . . အဲဒီဝါးတွေက အခေါင်းမရှိတဲ့ မျှင်ဝါးတွေဗျ အဲ . . . ဟုတ်ပြီ သည်မယ်စောလူး နင့်မယ် ဆေးလိပ်တိုပါရင် ပေးစမ်း” ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်မိသည်တွင် စောလူးက သူ့အိတ်ကပ်တွင်းမှ ဝါးဘူးသေးလေးဖြင့် ထည့်ထားသည့်ဆေးလိပ် တိုကို ထုတ်ပေးနေသဖြင့် . . . “ငါလိုချင်တာ ဆေးလိပ်မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီဆေးလိပ်ကို စွပ်တဲ့ ဝါးဘူး” ဟု ပြောလိုက်မှ ဝါးဘူးတံ အစွပ်ကလေးကို ကမ်းပေးလာ၏။ စောလူးပေးလာသော ဝါးဘူး ကလေးကိုယူ၍ ကျွန်တော်သည် နှုတ်ခမ်းဝတွင်တေ့၍ ဝီစီမူတ် သလို မှုတ်လိုက်၏။

“ဝူး”

“ဝူး”

ဝါးခေါင်းပေါက်မှ ပြန်ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် ချောင်း စပ်ရှိ တောဆင်ရိုင်းအုပ်မှာ ဆူညံသောအသံများပြုကာ ဝရန်း သုန်းကား ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းတောကလေးမှ ဖယ်ခွာ၍ ချောင်းတွင်းဆင်းလိုက်ကြသည်။ ချောင်းတွင်းရေတို့သည် ခြေမျက်စိသာသာခန့်ရှိခြင်းကြောင့် ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြ

၏။ ထိုသို့ဆင်းလာရာမှ ချောင်းကွေ့လေးတစ်ခုအနားရောက်လှ တွင် သတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးလွှားထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ ရုတ်တရက်မို့ သုံးယောက်သား ကြောင်ကြည့်နေရာမှ ထိုသတ္တဝါ ကောင်အား နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်က ခုန်လွှားအုပ်လိုက်သည်ကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

“ဝေါင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝရား . . . ရား”

နှစ်ကောင်သား လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည်လည်း ထိုသတ္တဝါနှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြား မြေစာ ပင် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ချောင်းကမ်းပါးယံပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တွယ်ဖက်တက်လိုက်ကြ၏။ ချောင်းကမ်းတောင်ကြောပေါ်သို့ ချောမွေ့စွာရောက်ရှိသွားကြသည်နှင့် စိတ်အေးသွားကာ ထိုသတ္တဝါ နှစ်ကောင်တိုက်ပွဲကို အပေါ်မှစီး၍ ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

သည်တော့မှ ထွေးလုံးရစ်ပတ်သတ်ပုတ်နေသော သတ္တဝါ နှစ်ကောင်သည် ဟင်းကောင်မှန်း သိရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ထင်သလို တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် သတ်ပုတ် နေခြင်းမဟုတ်။ ဟင်းကောင်အမနှင့်အထီး မိတ်လိုက်ရန် ကလူ ကျီစယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ . . . စောစောက လမ်းခရီးတွင် တော ဆင်ရိုင်းတို့ကြောင့် ခရီးဖင့်ရတော့မည့်ဘေးမှ ဝါးမှုတ်သံကြောင့် ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု ဟင်းကောင်တို့ မိတ် လိုက်နေခြင်းနှင့် ကြုံခဲ့ရပြန်သဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ ပြန်သည်။ ဒီလိုအချိန်တွင် ၎င်းတို့နားသွား၍လည်း မဖြစ်။ အဝေးမှ

ခြောက်လှန့်၍လည်းရမည် မဟုတ်။ အသံပင် မပြုရဲဖြစ်နေကြ၏။ နို့မဟုတ်ပါက ဟင်းကောင်ထီးကြီးသည် သူ့အား နှောင့်ယှက်လာမည့် မည်သည့်သတ္တဝါဖြစ်စေ 'မ' စိတ်မွန်နေချိန်တွင် ဒေါသပုန်ထကာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးလာနိုင်ချေသည်။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် သုံးယောက်သား ငြိမ်ကုတ်ကြည့်နေရသည်မှလွဲ၍ အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုရဲချေ။ မတော် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ချောင်းကမ်းပါးယံ တောင်ကြောပေါ်သို့ အမကောင်ပြေးတက်လာလျှင် အထီးကောင်သည်လည်း ပြေးလိုက်လာပေမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အား တွေ့သွားပြီး ဒုက္ခလှလှကြီးပေးလာနိုင်သည်ကို တွေးပူကြောက်လန့်နေရသည့်ကြားမှ လိုရမယ်ရ အန္တရာယ်ကာကွယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ သေနတ်မောင်းကို အရံသင့်တင်ထားလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင်။ စောလူးက သူ့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စူးချွန်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

ကြည့်နေရင်းမှပင် ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရသည်။ အယံတွက်မှု ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်တွက်ထားလေသည့် အတိုင်း အမကောင်သည် အထီးထံမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ပြေးလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် လက်ဦးမှ ရရှိရန်အလို့ငှာ သေနတ်ပြောင်းဝကို အမကောင်ထံသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးညှင်းစွာ ကပ်ပြော၍ တားသည်။ ကျွန်တော် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းရင်း

အား လင်းမြင့်လှိုင်က ဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိပေးနေ၏။ ထိုစဉ် အထီးကောင်သည် အမကောင်ရှိရာသို့ အော်ဟစ်ပြီးလာ၏။ သို့ကြောင့် အမကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကမ်းပါးယံတောင်ကြောပေါ်သို့ ခုန်လွှားတတ်လာဟန်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ဘုရားရေ . . . ဒုက္ခပဲ . . . အန္တရာယ်က ကိုယ့်ထံ မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတော့မည် ထင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပင်

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှစ်ချက် ကျွန်တော့် နားကပ်၍ ထွက်လာ၏။ ထိုအသံကြောင့် ဟင်းကောင် အထီးကာအမပါ လန့်ဖျပ်သွားပြီး အဝေးသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားတတ်သွားကြတော့၏။

“ဟူး . . . တော်သေးရဲ့”

သည်တော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်လျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ ယခု ခုတ်ထိုးဉာဏ်ရှိသော လင်းမြင့်လှိုင်၏ ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဟင်းကောင်တို့သည် ထိတ်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာကြပြီး ဖြစ်၏။

အကယ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်ထက်စော၍ ဟင်းကောင်အမအား

ကျွန်တော်က ပစ်ခတ်လိုက်မိပါက ချက်ကောင်းထိသွားလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ သို့မဟုတ်ပါမူ ဟင်းကောင်သည် သူ့အား ဝက်ရာအနာတရ ပြုခဲ့သူ ကျွန်တော်တို့အား ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖုကွပေးလာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးလျှင် အထီးကောင်သည် လည်း ဖုကွရောက်ကျန်ခဲ့သော အမကောင်ကို ပစ်ထားပြေးထွက် သွားမည်မဟုတ်။ သူ့ချစ်သူအမကောင်ကို ဖုကွပေးလာသူအား တုံ့ပြန်ဖုကွပေးလာနိုင်စရာ ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် လင်းမြင့်လှိုင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် သည် ပို၍အဆင်ပြေသွားတော့သည်။

“ကဲ . . . စောလူးရေ နင့်ပလိုင်းထဲက လိပ်ကောင်သေကို လွှင့်သာ ပစ်လိုက်တော့ကာ”

ကျွန်တော် . . . ခြေထောက်မှတ်သော စကားကြောင့် စောလူးနှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားကြကာ ကျွန်တော်အား ဝေးကြည့်နေကြ၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

အတန်ကြာက လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘမျိုးရိုးက မွန်ဗျ။ လိပ်ကို စားဖို့မပြော လက်နဲ့တောင် မထိရဘူး။ ပြီးတော့ လိပ်ပုပ်လို့ ခေါ်ရတယ်။ ဒီလို ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သွားမယ့် ခရီးလမ်း အနှောင့်အယှက်အမျိုးမို့ ဖြစ်နေတာလား မသိဘူးဗျာ” ဆိုလိုက်တော့ . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ကိုပိုက်ရယ် ကလေးတွေ မိဘတွေက စလောင်းနှစ်ချပ် မတီးရဘူး . . . တီးရင် ကျားပြီ”

ကိုက်လိမ့်မယ် ပြောလိုက်တော့ ကြောက်လန့်သွားတဲ့ကလေးလိုပဲ . . . တကယ်တော့ လူကြီးတွေက စလောင်းနှစ်ချပ်တီးရင် ကွဲမှာ စိုးလို့ ခြောက်လန့်တဲ့စကားပါဗျာ . . . ခုလည်း ကျွန်တော်တို့က တောကောင်ပေါတဲ့ တောနက်ထဲ လာနေကြတာလေ။ သူတို့ရဲ့ သဘာဝ သွားမယ်၊ လာမယ် ဒါကို ကျွန်တော်တို့က ကြည့်ရှောင် သွားရမှာပေါ့။ ဒေသစိမ်းတစ်ခုကို သူတို့က ရောက်လာကြတာမှ မဟုတ်တာချည်း။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ဒေသစိမ်းတစ်ခုကို ရောက် လာကြတာလေ။ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ . . . ကဲ . . . စောလူးရေ နင်ရှာလာတဲ့ လိပ်သည်း အရက်နဲ့ မြည်းဖို့သာထား လိုက်ပါတော့ ကိုပိုက်ပြောသလို လွှင့်ပစ်ခဲ့ရင် ဖို့အတွက် ငတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့မပေါ့”

ဟု ရယ်မောပြောရင်း ချောင်းဆီသို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။ အင်း . . . လင်းမြင့်လှိုင်ပြောတာလည်း ဟုတ်သား။

သို့ကြောင့် . . .

“ကဲ . . . ကိုလင်းရေ . . . ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်” . . . ဆို၍ လင်းမြင့်လှိုင်နောက်သို့ ဆင်းလိုက်ခဲ့ တော့၏။ အချိန်ကို ချိန်သားကိုက်တွက်ထားသော်ငြား သဘာဝ တောရိုင်းကောင်တို့ကြောင့် ‘ဖာလာ’ စခန်းသို့ မှောင်စပျိုးမှ ရောက် သွားကြတော့၏။ ‘ဖာလာ’ စခန်းရောက်သည်၌ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မြင်ကွင်းများက ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုနေပြန်သည်။

ယခင်က ‘ဖာလာ’ စခန်းသည် စခန်းချရန် အကောင်းဆုံး နေရာစခန်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုကား ထိုသို့မဟုတ်။ ယခင်ကလို

ဝါးခတ်တဲများ မရှိလေတော့။ ဝါးခတ်တဲထိုးရန်လည်း အချိန်မရှိသဖြင့် ကုန်းပြောင်ပြောင် တစ်နေရာရွေး၍ အားချင်းဆိုသလို ထင်းမီးဖိုလိုက်ကြရသည်။ ထိုစခန်းတွင် တစ်ညတာနားနေရန် စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်မိသည်။ စခန်းပြောင်းရန်လည်း အချိန်မရှိတော့၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဘယ်လိုကြောင့်များပါလိမ့်။ ယခင်ကဆိုပါလျှင် . . . ဝါးခတ်တဲတွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု စည်စည်ကားကား ရှိလှသည်။

'ဖာလာ' စခန်းသည် ဝါးခတ်သမား၊ သစ်ခတ်သမား၊ တောလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်ကြသူတို့၏ တောတွင်းစခန်းချနားနေရန် နေရာ ကောင်းလေးတစ်ခုဖြစ်၏။ ၁၂ လ ရာသီမပြတ် လူမပြတ် ရှိခဲ့သော နေရာပင်။ ယခုကား ဘယ်သို့ဖြစ်သွားလေသည်မသိ။ မည်သို့ တတ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ရောက်လာမှတော့ နေရတော့မည်ပေါ့။

"ကဲ . . . ကိုပိုက် . . . ဘယ်လိုလဲ . . . ခုတော့ ခင်ဗျား လွှင့်ပစ်ခိုင်းတဲ့လိပ်က ကျုပ်တို့အတွက် အရေးပေါ် ဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ . . . စောလူးရေ . . . နင့်လက်ရာ လိပ်သားဟင်းလေး မြည်းစမ်းချင်ပြီ"

"အို . . . ဖြစ်ရမှပေါ့ ဆရာလေးရယ်" ဟုဆိုကာ စောလူးသည် သူ့ပလိုင်းကြီးအတွင်းမှ အိုးခွက်တို့ကိုထုတ်ကာ လိပ်သားဟင်း ချက်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် နားနေအပန်းဖြေရင်း အရက်သောက်နေကြသည်။ သူ တစ်မော့ကိုယ်တစ်မော့နှင့် ဂျော်နီဝါကားတစ်လုံးသည် တစ်ဝက်ကုန်သွား

ချေပြီ။ သည်တော့မှ စောလူးချက်သည့် လိပ်သားဟင်း မွှေးကြိုင်ကြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့ ရောက်လာတော့၏။

"ကဲ . . . ဆရာလေးတို့ရေ အင်မတန်စားကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ လိပ်သည်းလေး မြည်းစမ်းကြည့်စမ်းပါ" ရယ်လို့ ပြောလာသည့် စောလူးအား . . .

"ဟုတ်ပြီ . . . စောလူး . . . နင်ချက်တဲ့လိပ်သည်း ငါတို့ စားမယ်၊ အေး . . . ငါတို့တိုက်တဲ့အရက်လည်း နင်နည်းနည်း သောက်ရမယ်" ဟုဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က စောလူးအား အရက်ပုလင်းထိုးပေးလေ၏။ စောလူးက ခေါင်းခါ၏။

"သောက်ပါဗျ . . . ဒါ အကောင်းစား အရက်ပါ၊ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးဝယ်ခဲ့ရတာ"

အရက်မသောက်တတ်သူ စောလူးအား ဘယ်တွက်ကြောင့် ယခုအတင်း အရက်သောက်ခိုင်းနေသည်မသိ လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် မူးနေပြီထင်ရဲ့။

"ကိုလင်း . . . သူက အရက်မှမသောက်တာ မတိုက်ပါနဲ့ဗျာ"

ကျွန်တော်က ဝင်တားသော်ငြား . . .

"နေစမ်းပါ ကိုပိုက်ရယ် . . . ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှမစားဖူးတဲ့ လိပ်သည်းကို ခုစားပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့ အရက်ကို သူလည်း မြည်းစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့ဗျ"

ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်မရသည့်နောက်ဆုံး စောလူးသည် လင်းမြင့်လှိုင် အတင်းထိုးပေးနေသည့် ပုလင်းကိုယူကာ ပုလင်း

လိုက် မော့ချလိုက်လေတော့၏။

“ဟ . . . တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ပြန်ပေးတော့ . . . ပေးတော့” ဟု ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့အရက်ပုလင်းကို အတင်းပြန်ဆွဲလိုက်လေသည်။ ဒါတောင်မှ စောလူးပါးစပ်တွင်း အရက်နှစ်ပက်ခန့် ရေမရောဝင်သွားချေပြီ။

သို့ဖြင့် လိပ်သားစားရင်း . . . အရက်သောက်ရင်း . . . စကားတပြောပြော။ စောလူးကား အရက်နှစ်ပက်ခန့် ဝင်သွားသည်ကြောင့် အူရိုင်းဖြစ်၍ စကားပြော မမှန်ချင်တော့။ တစ်ခဏ အကြာတွင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ သေနတ်ကိုကောက်ယူကာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြုစုဖြင့် “ဟာ . . . ဟိုမှာ နာနာဘာဝကောင်တွေ . . . မိစ္ဆာကောင်တွေ” ဟု သောင်တင်ရေမရ ပြောဆိုရင်း ‘တဒိန်း ဒိန်း’ ဖြင့် ပတ်ခတ်နေသည့်ကြောင့် . . .

“စောလူး . . . နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟူ၍ ပြောဆိုရင်း သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်အား လင်းမြင့်လှိုင်က အတင်းဝင်ဆွဲလိုက်သည်ကြောင့် စောလူးသည် အတင်းပြန်ဆွဲလှယူရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ရင်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝ ထိုးချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

သို့ဖြစ်၍ “စောလူး . . . အဲလိုမလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနားသို့ သွေးတိုးစမ်း တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ဤတွင် ‘စောလူးသည် လင်းမြင့်လှိုင်အား ချိန်ရွယ်ထားသည် သေနတ်ပြောင်းဝကို ကျွန်တော်ဘက်သို့ ပြောင်းချိန်လိုက်ရင်း . . .

“လာပြန်ပြီလား . . . မိစ္ဆာကောင်တစ်ကောင်” ဟုဆိုကာ

သေနတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်မည်အလုပ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့အား ဝင်ရောက်လုံးထွေးလိုက်သည်ကြောင့် သူ့သေနတ်မောင်းခလုတ် ဆွဲညှစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်ကြောင့် သေနတ်ကျည်ကား ကျွန်တော့်ပခုံးကိုရုပ်၍ ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့၏။

“ဒိန်း”

“အား”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောလူးသည် မြေပြင်တွင် လုံးထွေးနေ၏။ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် သတ်ပုတ်သတ်ဖြတ်နေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ရုပ်ထိခံထားရ၍ နာကျင်နေသည့်ကြားမှ သူတို့နှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေခြင်းကို ဝင်ရောက်ဟန့်တားနေရပြန်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၍ရသော်ငြား စောလူးသည် စိတ်ရိုင်းများ ဝင်နေခြင်းကြောင့် ဘယ်လိုမျှ ပြောမရသည့်အဆုံး ကျွန်တော်လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဒင်ဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းသို့ ခတ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ခွပ်”

သည်တော့မှ စောလူးငြိမ်ကျသွားသည်။ မူးမေ့လဲသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုပိုက် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က စိုးရိမ်တကြီး ကျွန်တော့်အား မေးလာသည်ကြောင့် . . .

“ရုပ်ထိရုံပါ . . . ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး . . . စောလူး

ကိုသာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါဗျာ . . .”

သည်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောလူးအား သတိပြန်ရစေရန် ပြုစုနေလေတော့၏။ အတန်ကြာတွင် စောလူး သတိပြန်ရလာ၏။ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် သူ ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်ခဲ့သည်မမှတ်မိတော့ချေ။ အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြောပြလေမှ သိရသည်ကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ခါ . . . ကျွန်တော့်အမှားပါဗျာ” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တွင်တွင်တောင်းပန်လေတော့၏။

သူထင်သည်ကား . . . အူရိုင်းဖြစ်သည့် စောလူးအား အရက်တိုက်လိုက်မိ၍ ဟု ပြောငြား . . . ကျွန်တော်ကတော့ ဤတော့ဤတောင်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုမှား၍ ဖြစ်ရသည်ဟု တွက်လိုက်၏။ အဓိက ‘လိပ်’ တစ်ကောင်ကဟု ထင်ပါသည်။ ကြည့်လေအမြဲတမ်း အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ငြား ယခုလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ရဖူးချေ။ ယခုတော့ လိပ်တစ်ကောင်ရပြီးနောက် အခက်အခဲအမှားအယွင်းတွေနှင့်ချည်း ကျွန်တော်တို့ ကြုံခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယခုဖြစ်ခဲ့ခြင်းများသည် ဤလိပ်ကြောင့်ဟုသာ သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

ဒီဝါပဉ္စေဗ္ဗိ:

ပြေးနိုင်လေမှ အန္တရာယ်ကလွတ်မည့်မှန်း သိနေခြင်းကြောင့် ‘သူ’ သည် အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးနေခြင်းဖြစ်၏။ လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိ၍လား မသိ . . . ပြေးလေနှေးလေထင်၏။ မည်မျှကြာကြာ ပြေးလွှားနေမိသည်ရယ် ‘သူ’ ကိုယ်၌ကပင် မသိတော့။ ပြေးလမ်းသည် ဖြူးနေခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် တော်သေး၏ဟု သူတွက်လိုက်မိသဖြင့် တအားတော့တက်မိသည်။

“ဆင်တယိုင် မြင်းတပြေး” တဲ့ . . . ဆင်လိုက်ခံရသည့် မြင်းတောင်ပြေးမလွတ်နိုင်တာ၊ သူကော လွတ်နိုင်ပါ့မလား၊ သို့ငြား . . . ဖြူးနေသောလမ်းမဟုတ်၊ လဟာပြင်ကြီး မဟုတ်ခြင်းကြောင့် သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိသေး၏။ ပြီးတော့ မြေပြင်ညီမှ တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လွတ်လမ်းမျှော်လင့်ချက် ရှိငြား ပြေးအားကိုလျှော့၍ တော့မဖြစ်မှန်း ‘သူ’ သိနေသဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ တိုးဝှေ့ပြေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ပြေးလွှားရင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . လွန်စွာမျှနက်ရှိုင်းသော . . . ချောက်ကမ်းပါးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘သူ’ သည် ကျသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မြေကြီးသည် ‘သူ’ ထံသို့ လျင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးကပ်လာသည်ဟု ပြောရပေမည်။ ‘သူ’ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မဟာပထဝီမြေကြီး ဆုံမိသွားသည်နှင့် ‘သူ’ ၏ စိတ်အလျင်သည်

ပေါ့ပါးလွင့်ပျံ့ သွားတော့၏။

'သူ' ကိုယ်၌ပင် အံ့ဩမိသည်။ သူထင်ထားသလို နာကျင်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်း၊ မူးနောက်ခြင်း အလျှင်းမရှိ နတ္ထိပါကလား။ သည်တော့ 'သူ' ခြေလွတ်လက်လွတ်ကျလာသည့် အမြင့်နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အာပါး . . . မြင့်လှချည်ကလား၊ ဟုတ်သေးပါဘူး။ သည်လောက်အမြင့်ကြီးကကျတာ ဘာမှမဖြစ်ပါကလား ရယ်လို့ 'သူ' တွေးမိနေသည်။ သို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ခြေလက်တို့ကို လှုပ်ခါကြည့်သည်။ ပို၍ ပေါ့ပါးနေသလို၊ အင်း . . . 'သူ့' တွင် ကြောင်ဆေးလည်း ထိုးထားခြင်းမရှိ။ ဘယ်တွက်ကြောင့်များပါလိမ့်။ ဟုတ်ပြီ . . . လူတိုင်းမှာ ကံတရားရှိသည်။ ထိုကံတရားကြောင့်များလေမလားလို့ 'သူ' တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ အို . . . ဖြစ်ချင်တာဖြစ် . . . လတ်တလော 'သူ့' စိတ်တွင်း ရှိနေသည်မှာ မိန်းမနှင့်ကလေးကို တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြနေခြင်းပင်။ သို့ကြောင့် 'သူ' ပြုတ်ကျရာအမြင့်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး ကုပ်တွယ်တက်လိုက်၏။ အလိုလို . . . တယ်ဟုတ်ပါကလား၊ ခက်ခက်ခဲခဲတက်ရမည် ထင်ထားတာ ခုတော့ လွယ်လိုက်တာ။ 'သူ' ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကို ပြုတ်ကျတုန်းကတောင်မှ လေးလေးပင်ပင်။ ခု . . . ကမ်းပါးပေါ်ကုပ်တွယ်တက်လေတော့ ပေါ့ပါးလိုက်တာ။ မောပန်းခြင်းမရှိ၊ လေးလံခြင်းမဖြစ် တစ်ခဏအတွင်း ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ 'သူ' အဖော်တွေ၊ ဝါးခုတ်ဖော်ခုတ်ဖက်တွေ၊ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် . . . ဘေးဘီကြည့်၊ ဘာမျှမရှိ။ ဘယ်သူမှမတွေ့။ သည်တော့ 'သူ' ပြုတ်ကျရာ ချောက်ကမ်းပါးအောက် ငုံ့

ကြည့်လိုက်သည်။ အမယ် . . . အမယ် သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဦးခွေး ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ဘာတွေငုံ့ကြည့်နေပါလိမ့်။ ဖိုးခွေးကော သူ့' လို ပြုတ်ကျခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် 'သူ့' ကို ရှာနေတာလား၊ သို့ထင်လိုက်သည်ကြောင့် အပေါ်မှနေ၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ဟေး . . .

ဟေး . . . ဖိုးခွေး

ဟေး . . . ဟေး"

ဘယ်လိုပင် အော် . . . ခေါ်ခေါ် . . . 'ဖိုးခွေး' မကြားပါကလား။ ရှိစေတော့၊ ဖိုးခွေးက သူ့ထက် သည်တော့ကို ကျွမ်းတာ။ ဦးစွမရှိဘူး . . . သူ့ဘာသာပြန်လိမ့်မယ်။ လတ်တလော သူ့အိမ်ပြန်ချင်ပေပြီ။ သို့ကြောင့် ဖိုးခွေးကိုထားခဲ့ကာ သူ့ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ အလမ်းသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့တော့၏။ သည်သို့ လျှောက်လှမ်းနေ၍ တော်တော်နှင့် သူ့အိမ်ပြန်မရောက်နိုင်မှန်းသိသည်ကြောင့် ပြေးလွှားလိုက်ပြန်သည်။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း . . . ပေါ့ပါးသည်ဖြစ်ခြင်း။

"ဝုန်း"

သို့ . . . 'သူ' ပြေးလွှားနေသခိုက် ရွှေမှ လက်မဲကြီးနှင့် နီရိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ သို့ရိုက်ချက်ပြင်းကြောင့် ပက်လက်ပန်သွားရသည်။ တော်တော်ရက်စက်သူ၊ မိုက်ရိုင်းသူပါကလား။ နီရိုက်နှင့် ပြေးလာသူကို မညာမတာကိုယ်ချင်းမစာ ဆီးရိုက်ရတမှာပင်။ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ 'သူ' သည် သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်”

‘သူ’ ထင်ထားသလို လူတစ်ဦး မဟုတ်။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်လည်း မဟုတ်။ ‘သူ’ ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်နေ၏။ အမွှေးအမျှင် ရှည်မဲမဲ၊ မျက်ဝန်းတို့ နီရဲရဲ၊ လူနဲ့တော့ အတော်ကလေး ဆင်သား သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် . . .

“မင်းဘယ်သူလဲ . . . ဘာလို့ ငါ့ကို ရိုက်ရတာလဲ”

ဤသို့ ‘သူ’ က မေးလိုက်သည်ကြောင့် ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ‘သူ’ အနားသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာကာ . . .

“မင်း . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ . . . ဘာလို့ ငါ့နယ်မြေကို ဖြတ်လာရတာလဲ . . .”

ဟာ . . . ဟ ရယ်စရာတော့ကောင်းသေးတော့။ နိုင်ငံတော်ပိုင် သစ်တောကြီးထဲမှာ လာဆုံရသူအချင်းချင်း သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေတို့ . . . သည်လမ်းကို ဖြတ်ခွင့် သူ့ဆီမှာ တောင်းရမယ့်ပုံပါကလား . . . သို့ကြောင့် ‘သူ’ က . . .

“အောင်မယ် . . . မင်းက ကြီးကျယ်လို့ . . . မင်း ဘယ်သူလဲ ဘာကောင်လဲ . . . လူလား . . . စကားပြောတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လား” ဆိုလိုက်တော့ . . .

“အောင်မယ် . . . မင်းကများ ငါ့ကို မေးရတယ်ရှိသေး ငါ ဘယ်သူလဲ သိချင်ပြောရတာပေါ့ကွာ . . . သည်မယ် ဟိတ်ကောင် ငါဟာ သည်တောကို အပိုင်စားရထားတဲ့ . . . တောစော့ ‘တာတေ’ ပဲကွ၊ မှတ်ထား . . . ငါ့တောထဲမှာ နေချင်ရင် ငါ့စကားနားထောင်၊ ငါ့တောက ဖြတ်သန်းသွားချင်ရင် ငါ့မှာခွင့်တောင်း

ခုလို သွားချင်တိုင်းသွား၊ လာချင်တိုင်းလာလို့ မရဘူးမှတ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းပိုက်နက်မြေလို့ ဆိုတာလား၊ ကောင်းပြီ၊ သည်နယ်မြေကို မင်းယူစေလို့ ဘယ်သူက ပေးထားတာလဲ၊ မင်းအမေလင်ကြီးက ပေးတာမို့လား၊ ကံ . . . ထားပါလေ၊ မင်းနယ်မြေမှာ ငါမနေနိုင်ပါဘူး၊ ခခယယ တောင်းပန်ပြီး နေပါဆိုလည်း မနေနိုင်ဘူးကွသိလား၊ ရှေ့က ဖယ်ပါ၊ ငါလမ်း ငါသွားမယ်၊ ငါ့အိမ် ငါပြန်မယ်၊ ငါ့မှာ အိမ်ရှိတယ်၊ မိန်းမရှိတယ်၊ တလေးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ . . .

‘သူ’ စကားမဆုံးမီမှာပင် တောစောင့်တာတေက ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်လိုက်ကာ . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . လာ . . . လာသေးတော့၊ အဲဒါတွေ မင်းနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးကွ၊ ပြန်ပါဗျာ . . . ပြန်ပါ၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းဟာ ‘Fresher’ လေးပဲ၊ မင်းတွက် ကောင်းသောစကားလေးတစ်ခွန်း ငါမှာလိုက်ပါရစေ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ တစ်လမ်းလုံး အတားအဆီးတွေကို ပြောသွား၊ မင်းအိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . မင်း အိမ်မှာ ခံဏပဲနေခွင့်ရမှာ . . . ပြီး ငါ့နေရာပြန်လာရမှာပါကွာ . . . ကံ . . . ကံသွားပါ . . သွားပါ၊ မင်းပြန်လာမှ ကောင်းကောင်း ဆုံးမတော့မယ်”

“တောက် . . . လူပါးဝလို့ . . . မှတ်ထား၊ ဘယ်တော့မှ ငါ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဆုံးမချင်ရင် ခု ဆုံးမလို့ရတယ်၊ ငြိမ်ခံနေမယ် များမှတ်လား၊ စောစောကတောင်မှ မင်းက ငါ့ကို ချုံခိုပြီး အမှတ်

တမဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ ငါခံလိုက်ရတာ၊ လာလာ . . . လာလေ၊ တစ်ခု
တစ်လမ်း စမ်းကြည့်တာပေါ့ . . . ”

လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်နေသည့် ‘သူ့’ ကို တောစောင့်
တာတေက ပြုံးထေ့ထေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ကဲပါကွာ . . . သွားမှာသွားစမ်းပါ။ မပူပါနဲ့ နောင်မလို့
မသွေ ပြန်ကြုံရမယ့်သူတွေပဲ။ ခုနေခါ အချိန်ကလေးရှိတုန်း ခပ်ပြန်
ပြန် သွားလိုက်စမ်းပါ။ မင်းတွက် စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းဟာ တန်ဖိုး
ရှိနေတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ မင်းသိရလိမ့်မယ်။ သည်တော့မှ
မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းသိမှာ။ ကဲ . . . သွား . . . သွား
. . . ဟား . . . ဟား” လို့ ပြောရင်း ရယ်မောကာ သူ့အပါးမှ
ထွက်သွားတော့၏။

“တောက်”

တောစောင့်တာတေ၏ လုပ်ရပ်ကို ခံပြင်းမိသည်ကြောင့်
တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ကာ ‘သူ့’ သွားလိုရာလမ်းသို့
ဆက်သွားလိုက်တော့သည်။

အံ့ဖွယ်အတိကား . . . တာတေပြောသလို အနှောင့်အယှက်
အတားအဆီး မကြုံခဲ့ချေ။ သို့မှယံ . . . ပြေးလိုက်လျှောက်လိုက်
ရွာစပ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ ရွာစပ်ဆိုသည်မှာ ပဲခူးရိုးမအစပ်ရှိ
ရွာသိမ် ရွာငယ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်သည့် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာ
လေး ဖြစ်၏။ ‘သူ့’ နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖိုးခွေးနေထိုင်ရာ ရွာဖြစ်
သည်။ ‘သူ့’ ဝါးခုတ်လာလေတိုင်း ဖိုးခွေးအား ဝင်ခေါ်ရင်း တစ်ည
တာ တည်းခိုရာ ဖြစ်သည်။ အင်း . . . ဖိုးခွေးမိန်းမကို ဝင်နှုတ်ဆက်

ရကောင်းနိုး . . . ဖိုးခွေးတောထဲကျန်ခဲ့တာ ဝင်ပြောရကောင်းနိုး
. . . ‘သူ့’ စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ငြား . . . ထိုအတွေးကို သူ့ဖျက်
လိုက်၏။ ရွာထဲသို့ပင်မဝင် . . . ရွာစပ်ပတ်လမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်
ရင်း ‘ဖိုးခွေး’ အိမ်ထဲရံဆီသို့ ခဲတစ်လုံးပစ်ပေါက်ခဲ့သေးသည်။ ခရီး
သွားရင်း နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူပစ်ပေါက်လိုက်သည့် ခဲသံ
ကြောင့် ဖိုးခွေးမိန်းမ ထွက်ကြည့်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ‘သူ့’ က လက်
လှမ်းပြုရင်း “မဝင်တော့ဘူးဗျို့၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိသေးလို့” ဟု
ပြောလိုက်သော်လည်း ‘သူ့’ အား ဖိုးခွေးမိန်းမက မြင်ဟန်မတူ။
ငေးကြောင်လို့နေ၏။ သူနှင့် ဘာမှဝေးကွာကြသည် မဟုတ်။ သည်
မိန်းမ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ ရှိစေတော့၊ အချိန်ရှိတုန်း ‘သူ့’
သွားရဦးမည် မဟုတ်လား။ သို့ကြောင့် ‘သူ့’ သည် မီးလောင်ကုန်း
ကျေးရွာမှသည် ဥက္ကံသို့ရောက်အောင် သွားရပေဦးမည်။ ‘သူ့’ သည်
ဥက္ကံအားဖြစ်၏။ သာယာဝတီသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဥက္ကံမီးပင်
ဆိပ်ရွာတွင် နေထိုင်သူဖြစ်၏။

လမ်းတွင်တွေ့သမျှ မိတ်ဆွေအားလုံးကို စကားမပြောနိုင်၊
ပြုံးပြရုံသာ နှုတ်ဆက်ရ၏။ သူက ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လေငြား မည်သူ
ကမျှ ပြန်လည်တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ဖော်မရ။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါ
လိမ့်ရယ်လို့ ‘သူ့’ တွေးရင်း လျှောက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူ၏နောက်ကျောမှနေ၍ ပခုံးလှမ်းပုတ်ရင်း
လက်ဆွဲတားလာသူတစ်ယောက်ကြောင့် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

အင်း . . . စီးပွားရေး အင်မတန်သောင်းကျန်းသူ၊ ဘာ

ရောင်းတဲ့သူလဲ၊ လျက်ဆားလား၊ ဇီးတော်ဖီလား၊ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကတော့ နတ်ဝတ်နတ်စားပဲ၊ ဈေးသည်၊ ဒါမှမဟုတ် ဇာတ်အဖွဲ့ထဲက 'သူ့' ကို သိနေသည့် အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် များလေလား၊ ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် . . .

“မင်း သည်ရွာထဲကို ဝင်ခွင့်မရှိဘူး”

ဟား . . . ဟား လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက သေလို့ နတ်ဖြစ် လာတဲ့သူ ထင်ပေါ့။ ဟာ . . . ဟာ ဒါမှမဟုတ် ရူးသွပ်နေတဲ့သူများ လား၊ သို့တွေးထင်မိသည်ကြောင့် 'သူ့' သည်အချိန်ကုန်ခံ ဧည့် ထောက်စကား မပြောလိုသဖြင့် ဦးတည်ရာ လမ်းဆက်လျှောက် လိုက်စဉ်မှာ . . .

“ဗုန်း”

သူ့ကြောပြင်အား လက်ဝါးပြင်ကြမ်းကြီးဖြင့် အားကုန်လွှဲ ရှိုက်လာခြင်းကြောင့် ဟပ်ထိုးလဲသွားရသည်။

“တောက်”

သူ့အားကိုယ်ထိုလက်ရောက် ဖော်ကားလာသည်ဖြစ်၍ ပြန် လည်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် ကုန်း၍ထလိုက်သည်။ မရ။ လေးလံ သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ဖိကပ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

အော်ဟစ်ရင်းရုန်းကန် . . . ဇောဈေးပြန်ရင်း ပက်လက် လှန်ခံလိုက်ရသည်။

ထိုနတ်ဝတ်နတ်စားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပက်လက်လန် ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေသော သူ့အား သေချာကြည့်ပြီး . . .

“အော် . . . မင်းကိုး၊ ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သည်နေရာကနေ မင်းတို့ ဖြတ်သွားကတည်းက မင်းဟာ ရိုးမတော့ကြီးထဲမှာ နေခဲ့မယ့်သူဆိုတာ ငါသိလိုက်ရတယ်။ ငါ လူမှားသွားလို့ပါကွာ၊ သွား . . . သွား . . . မင်းလမ်းမင်းသွား ချေ။ မင်းက အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့သူပဲ၊ အေးလေ . . . မင်းမယ် အခွင့်အရေး ရှိသေးတာပဲ၊ သွားချင်တဲ့နေရာ မြန်မြန် သွားပါ။ နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့သူတွေ သွားနှုတ်ဆက်ချေ။ မင်းက သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်ရင် . . . မင်းအိမ်သားတွေက မင်းကို ဖြတ် လိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့က မဖြတ်နိုင်ကြရင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကဲ . . . သွား . . . သွား . . . အချိန်လေးရှိတုန်း သွားလိုက်ဟေ့”

ဆိုကာ ထိုနတ်ဝတ်နတ်စားနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံပုရာခုံရွာ အဝင် ညောင်ညိုမင်ကြီးအထက်ဖျားသို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွား၏။ ဘယ်လိုတွေလဲ . . . ဘာတွေလဲ . . . 'သူ့' နားမလည်နိုင်လောက် အောင်ပါပဲလား။ ထိုစဉ် T.E ကားစိမ်းကြီးတစ်စီးသည် သူ့ရှေ့နား လောက်တွင် ထိုးရပ်သွား၏။ ရှေ့ရှိ ခရီးသည်တစ်စုက လှမ်းတား၍ ဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်ထိသွားမှာ”

“ဒါဖြင့် လိုက်မယ် . . . လိုက်မယ်”

T.E ကားစိမ်းကြီးပေါ်သို့ ခရီးသည်တွေ စုပြီးတိုးဝှေ့တက် လိုက်ကြသည်။ သို့ကြောင့် သူသည်လည်း ထိုကားဖြင့် ခရီးကြွလိုက် ရလျှင်ဖြင့် အဆင်သင့်လေခြင်းဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် . . .

“ဟိတ်ကောင် . . . လာလေ မင်း ဒီကားနဲ့လိုက်ရင် အိမ်
မြန်မြန် ရောက်တာပေါ့” . . . ဆိုသည့် ကြားဖူးနေကျ အသံကြောင့်
ကားပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူများလဲလို့ . . .

လှမြင့်ပါကလား . . . ။ လှမြင့် . . . တောခေါင်းလှမြင့်
သို့ကြောင့် . . .

“အေးဗျ . . . ကျုပ်ပြန်မလို့ . . . ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်း
ပြောပြောဆိုဆို ကမ်းပေးလာသည်လက်ကို သူက လှမ်းဆွဲ
ကားပေါ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

“ငါ . . . တိုက်ကြီးပြန်မလို့”

“အော် . . . အင်း” ဝါပဲ ပြောဖြစ်သည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ
ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်၊ သို့ဖြင့် . . . ဇီးပင်ဆိပ်ရွာအဝင်တွင်
တောခေါင်းလှမြင့်က သူ့အား ကားပေါ်မှ တွန်းချရင်း . . .

“ဆင်းတော့ . . . ရွာထဲထိ မင်း ကားစီးဝင်လို့ မရဘူး”

ဟု အော်ပြောရင်း လက်ပြကာ ကားနှင့်ပါသွားလေတော့
၏။

အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ တောခေါင်းပါကလား။ သူ့ညင်က အဲဒီ
အတိုင်းပဲ၊ မူးရင်ပိုဆိုးသေး။ တောထဲမှာဆိုရင်လည်း ဝါးခုတ်တဲ
တွေဆီ လာ၊ သောက်စားမူး၊ ဂျီတိုက်တဲ့ကောင်။ အင်း . . . ဝါပေမဲ့
စိတ်ရင်းကလေးတော့ ကောင်းသားကလားရယ်လို့ ‘သူ့’ အား
တွန်းချခဲ့သူကို စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ဖြ
ရှုပ်င် နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ ကားစိမ်းကြီး အတော်ဝေးထေး
ရောက်၍ ‘သူ့’ အမြင်မှ တောခေါင်းလှမြင့် ပျောက်သွားသည်မှ

ပင် “အား . . . နေပါဦး . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ၊ တောခေါင်း
လှမြင့် ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဒီကောင် သေတာကြာပြီပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာတုန်း။ မဟုတ်သေးပါဘူး တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ ထင်တယ်။
သေသွားတဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ ဘာလို့များ မျက်ဝါးထင်ထင် လာတွေ့
နေရပါလိမ့်၊ အင်းလေ . . . သေသွားပြီဆိုတာ အကြားပဲ။ ကိုယ်၌
က သူ့အသုဘ လိုက်ပို့ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့မသေလို့ တွေ့ကြ
တာ ဖြစ်မှာပေါ့” ရယ်လို့ တွေးလိုက်ပြီး ရွာထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။
ရွာထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းဖြစ်
သွားသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ငှက်ဖျားတက်ချင်လို့များလား။

“အဖွန်း”

အသံကြားရာ ကုက္ကိုပင်အိုကြီးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဘာမှမမြင်ရ၊ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့သော်ငြား . . .

“အင်း . . . မင်းအိမ်ပြန်လာပြီးလား . . . မင်း ခဏ ပြန်

လာမယ်ဆိုတာ ငါသိနေပါတယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . သွား . . . သွား
ညကျရင် မင်း ငါ့ဆီမှာ ခဏလာနားခိုလို့ ရပါတယ်ကွာ” ရယ်လို့
ထူးခြားသောအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသထွက်သွား၏။ အံ့ဩ
မှုလည်း ဖြစ်သွား၏။ သို့ပေမယ့် ‘သူ့’ သည် သူ့အိမ်သို့သာ လှမ်း
လိုက်သည်။

‘သူ့’ အိမ်ခြံဝသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ သူ့တွေ့ချင်သော မိန်းမနှင့်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်
ကြောင့် အားရဝမ်းသာလှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့အသံကို
ကြားပုံမရ။ သူ့ကို မြင်ပုံမရ။ သားအမိနှစ်ယောက် ပြုံးရွှင်ရယ်မော

ကာ ပျော်နေကြ၏။ ရှိစေတော့။ သူတို့ ပျော်နေကြလို့ ဖြစ်မှာပါ ဆိုပြီး ခြံတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်တွင် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအား တစ်ခုက သူ့အားတွန်းကန်ထုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အဝေးသို့ သူ လွင့်စင်ကျသွားသည်။ သူ လဲနေရာမှ လူးလဲပြန်ထလိုက်သည်။ ဘယ်နှယ် . . . ဘယ်နှယ် ခြံဝမှာ ရပ်နေတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ သူ့အိမ်သားလည်း မဟုတ်၊ ဘယ်ကလဲ . . . သို့ဖြစ်၍ သူက . . .

“အောင်မာ . . မင်းကများ . . . ငါ သည်အိမ်ရှင်ကွ။ မင်းကို ဘယ်တုန်းက ခြံစောင့်ခန့်ထားတာလဲ၊ ရာရာစစ၊ အေးပေါ့လေ၊ ငါ သည်ကနေထွက်သွားတာ တစ်လရှိပြီပဲ။ သည်အိမ်မှာ မင်းက ခြံစောင့်ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ အင်းလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတာဝန် ကျေပါတယ်ကွာ၊ ဖယ်ဖယ် . . . ဟိုမှာ ငါ့မိန်းမနဲ့ကလေး . . . ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းဟာ တာဝန်သိပြီး သစ္စာရှိကြောင်း ပြောပြ ပါမယ်ကွာ . . . နောင်ဆိုရင် မင်း ငါ့စကားပါ တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ရမယ်နော်”

‘သူ’ သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ရင်း ခြံတွင်းဝင်ရန် ကြိုးစား လိုက်ပြန်သည်တွင် စောစောက ကောင်သည် သူ့အား တွန်းထိုး လွှတ်ပြန်သည်။

“ဟိတ်ကောင်”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့အား ခြံစောင့်ကောင်က ခပ်ထန်ထန် ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာကွ”

‘သူ’ တော်တော်ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“မင်းအိမ် . . . မင်းအိမ်နဲ့ . . . ငါသိတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါ စည်းကမ်းပဲ . . . ”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“ဟာ . . . ငါ့အိမ် . . . ငါ့မိန်းမ . . . ငါ့ကလေး၊ ဟိုမယ် မင်း မတွေ့ဘူးလား၊ ငကန်းရဲ့၊ ဟေး . . . ဟေး . . . မိန်းမရေ မိန်းမရေ . . . သားကြီးရေ”

ထိုကောင်အားပြောရင်း မိန်းမနှင့်ကလေးအား လှမ်းခေါ် လိုက်ငြား သူ့အသံကို မကြားကြပါလေ။

“ဟုတ်သေးပါဘူး . . . ကျုပ် . . . သူ့ယောက်ျား၊ သူ့အဖေ ဘာလို့များ ကျုပ်ခေါ်တာ မကြားကြပါလိမ့်၊ မမြင်ကြပါလိမ့်၊ နားများ ပင်းနေကြပြီလား၊ ကန်းပဲနေကြပြီလား၊ ဝုကွပါပဲဗျာ”

“သိတယ် . . . သိတယ်”

“သိရင်ဖယ်”

“မရဘူး . . . မင်းဝင်လို့ မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းနဲ့မင်းမိသားစုက ဘဝချင်း မတူကြတော့ဘူးလေ”

“ဘာ”

ထိုခြံစောင့်ကောင်စကားကြောင့် ‘သူ’ တုအံ့တဩ ဖြစ်သွား သည်။ ထိုစကားကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ‘သူ’ ဖြတ်သန်းခဲ့သည့်လမ်းကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးတော့ ထူးသလိုပဲ ‘တောစောင့်တာတေ’ နှင့် တွေ့စဉ်က . . .

“သွားမှာသွားစမ်းပါ . . . မပူနဲ့ . . . နောင် မလွဲမသွေ

ပြန်ကြုံရမယ့်သူတွေပဲ” တဲ့။ ပြီးတော့ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ တောခေါင်း လှမြင့်နဲ့ T.E ကားကြီးစီးရင်း ကြုံးခဲ့ကြသေးသည်။ ပြီးတော့ ယခု ဝေပြာသည် ဘဝချင်းမတူကြတော့ဘူးဆိုသည့် စကားလက်နှစ်ရမလို ဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပြီ၊ သူ . . . ဆန်းစစ်မိချေပြီ၊ သူကျခဲ့သော ချောက် ကမ်းပါးသည် နိမ့်နိမ့်လေးမှ မဟုတ်တာ၊ သေလောက်သည့်အမြင့် ပဲ။ သို့တွေးလိုက်မိတော့မှ သူ ဝမ်းနည်းဆိုးနွမ်းသွားသည်။ သူ တကယ်ပဲ သေခဲ့ပြီလား။ သို့ကြောင့်လည်း မိန်းမနှင့်ကလေး နီးနီးလေး ရှိငြား မမြင် . . . မကြားကြပါကလား။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . အင်းလေ ခုမှ ဘုရားတလို့ အလကားပေါ့။

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ခဏတော့ဖြင့် ဝင်ပါရစေ”

တိုးလျှိုးတောင်းပန်ကြည့်သည်။ ခြံစောင့်က ခေါင်းခါမြှ သည်တော့ သူသည် မိန်းမနှင့်ကလေးကိုကြည့်ကာ ငေးနေမိသည်။ ဘယ်လိုဝင်ရပါ။ သည်ကောင်ကလည်း သူ့ကို လုံးဝဝင်ခွင့်မပြု။ သို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းမှောင်စသန်းလာချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုတစ်ည အဖို့ . . . “ညကျရင် မင်း ငါ့ဆီမှာ ခဏလာနားခိုလို့ ရပါတယ်ကွာ” လို့ မှာလိုက်သည့် အသံကြားရာ ရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးသို့ သွား လိုက်တော့၏။ သူ့တွက် တစ်ညတာ ခိုနားစရာပေးလေသည့် ကုက္ကိုပင်အိုကြီးက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်တော့၏။ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်သည်ကြောင့် ရွာလမ်းအတိုင်း အိမ်ဆီသို့ သွားလိုက်လာလိုက် လုပ်နေမိသည်တွင် ရွာထဲက ခွေးတို့သည် သူ့ကိုကြည့်ကာ ‘အူ’ နေကြ၏။ ထိုရွာကလေးရှိ ခွေးအားလုံး ‘အူ’ နေခြင်းကြောင့် ဇီးပင်ဆိပ်ရွာကလေး၏ ထိုညသည် အရပ်ဆိုး

အကျည်းတန်ခဲ့ရတော့၏။

နောက်နေ့ ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် သူသည် အိမ်ဘက်ဆီ သို့ သွားလိုက်ပြန်၏။ သူ အိမ်ရှေ့ရောက်ခဲ့သည့်အခါတွင် စိတ်နှလုံး အချမ်းမြေဖွယ် မြင်ကွင်းနှင့် ကြုံရလေတော့၏။

စောစောစီးစီး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ငိုကြွေးချက်မ ငိုထား ကြဟန်တူသည့် မိန်းမနှင့်ကလေးကို အိမ်ပေါက်ဝတွင် တွေ့လိုက် ၏။ ရွာထဲမှလူများ အိမ်တွင်း ဝင်ထွက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြတော့ ၏။ ထိုစဉ် . . .

“ဟိတ်ကောင် . . . လာ . . . မင်းအိမ်ထဲ ဝင်လို့ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်သက်လုံး နေလို့မရဘူးနော်၊ (၇) ရက် တစ်ပတ်ပဲ နေခွင့်ရမယ်”

ခြံစောင့်ကောင်က လာပြောသဖြင့် အားရဝမ်းသာ အိမ် တွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးနား ပြေးကပ်လိုက် သည်။

“အာလာ . . . လား”

မမြင်နိုင်သော အားတစ်ခုက ကြားမှ ခံနေသလိုဖြစ်၏။ မိန်းမ ငိုသည်၊ ကလေးငိုသည်၊ အမေအိုကြီး ငိုနေသည်။ ဆွေမျိုး အစ်သိုက်က ချောမော့ဖောင်းဖျက်သည်။ ‘သူ’ သည် မိန်းမနှင့် ကလေးနား ကပ်မရသည်ဖြစ်၍ အိမ်ဦးခန်းသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက် သည်။ သူ၏ခန့်ငြားသော ဓာတ်ပုံကြီးထောင်ထားလို့ပါကလား။ ရွာမှာ သူ့အင်္ကျီ သူ့ပုဆိုး လွှားထားသည်။ နံဘေး၌ သူ့ကြိုက်တတ် သော ဒူးယားစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ပေါ်တွင် တင်ထား၏။ ထမင်းတစ်ပွဲ . . . ၊ ဟင်းတို့ ပုံထည့်ထား၏။

'သူ' ကြိုက်သော ပဲဟင်းပါ၏။ ကွမ်းတစ်ယာလည်း ပါသေး၏။ သူ့အတွက် အကျအန လုပ်ထားပါကလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'သူ' သည် ထိုနေရာကလေးမှာပင် လှဲချနားနေလိုက်တော့၏။ 'သူ' ဘဝမှန်ကို သူသိသွားပြီကိုး။ 'သူ' ကသာ မြင်နေကြားနေ။ 'သူ' ကိုတော့ မမြင်ကြ။ 'သူ' ပြောတာ မကြားကြ။ သည်တော့ နေသာ သလို 'သူ' နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြသည်။ ဝင်ကြထွက်ကြ။ သွားကြလာကြ။ ညဘက်တွင် ဖိုးခွေးရောက်လာ၏။ မိန်းမနှင့်ကလေးကို စကားတွေ အများကြီး ပြောနေ၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောဆင် အလိုက်ခံကြရတယ်လို့ ကွဲသွားတယ်။ သူ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းပြေးရင်း ချောက်ကမ်းပီးအောက် ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ်မှယ်”

'သူ' တောင်ပေါ်က ကျသည့်အကြောင်းကလွဲ၍ တခြားအကြောင်းများ မဟုတ်ခြင်းကြောင့် 'သူ' နေရာမှာပင် လှဲနေပြီး နေလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်နေ့တိုင် နေသာသလိုပင် နေလိုက်ရ၏။ တတိယနေ့တွင်မတော့ လူတွေ စုဝေးရောက်လာကြပြန်သည်။ နေ့လယ်ခင်းလောက်တွင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ဆွေမျိုးများလည်း ရောက်လာသည်။ နောင်ဝေဝေရယ်လို့ ကြေးစည်သံကြားလိုက်သည်နှင့် 'သူ' ကြောထံ စိမ့်သွားသလို အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများသည်လည်း အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးကိုလည်း ဆွေမျိုးသားချင်းများက နှစ်သိမ့်ရင်

အိမ်ပေါ်မှ တွဲခေါ်လာကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ 'သူ' သည်လည်း မိန်းမနှင့် ကလေးနှောက်မှ ကပ်လိုက်ခဲ့တော့၏။ သူ့သန်တစပြင်တစ်ခုကို သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူ့သန်တစပြင်၏ 'ဇရပ်' ဟု ခေါ်ဆိုသည့် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် ညိုးငယ်သောမျက်နှာများဖြင့် လူတစ်စု ထိုင်နေကြ၏။ မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်နေကြသူ အချို့လည်း ရှိ၏။ ဟိုလျှောက်လည်သည်လျှောက်လည်နေကြသူ တစ်ဦးစနစ်ဦးစလည်း တွေ့ရ၏။ ဇရပ်ပေါ်တွင် ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုကို အကျအန ပြင်ထား၏။ ထိုဇရပ်အနားရောက်သည်နှင့် မိန်းမနှင့်ကလေးသည် ထိုရုပ်ကလာပ်ရှိရာ ပြေးသွားဖက်တွယ်၍ အားပါးတရ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေကြတော့၏။ 'သူ' သည်လည်း သားအမိနှစ်ယောက် အနား မယောင်မလည်သွားကြည့်လိုက်သည်။ အောင်မယ် . . . အောင်မယ် . . . 'သူ' ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါကလား၊ အင်း . . . 'သူ' လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်း ဖိုးခွေးယူလာတာ ဖြစ်မည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးကို သူ မည်သို့နှစ်သိမ့်ရပါလိမ့်မည်နည်း။ မည်သို့မျှ သူ စဉ်းစားမရသည်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လျှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'သူ' အား သတိတရဖြစ်ကြောင်း၊ နှမြောတသဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသူတွေ ရှိသလို၊ ဒီကောင်သေတာ ကောင်းတယ်လို့ ရယ်လို့ ဆိုချင်သူတို့ကိုလည်း 'သူ' တွေ့ရ၏။ 'သူ' အတွက် တရားရစရာ ပေပဲပေါ့။ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် သူ့ရုပ်ကလာပ်အား ဇရပ်ပေါ်မှ သယ်ချကာ မြေတွင်းတိမ်တိမ်တစ်ခုတွင် ထည့်မြှုပ်လိုက်ကြတော့သည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးသည် ငိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူသည်

လွန်စွာမှ စိတ်ထိခိုက်သွားရ၏။ သူ့မိန်းမနှင့်ကလေး ရှေ့လျှောက်
 ဘယ်သို့ စခန်းသွားကြပါလိမ့်မည်နည်း။ သူ့မိန်းမသည် တစ်
 ကောင်ကြွက်၊ သူ့ကလေးသည် ဥတစ်လုံး။ ကဲ . . . ဘယ်လို စိတ်ချ
 လက်ချထား၍ ရပါလိမ့်မည်နည်း။ 'သူ' သည် ကျန်ရစ်သူအတွက်
 ရှေ့ရေးတွေးပြီး ရင်လေးနေပြန်သည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် 'သူ'
 သည် ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ၊ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးဖြင့်လည်း ကြုံပါစေ၊ သူတို့
 သားအမိနားတွင်နေပြီး ကူညီနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို မဖြစ်မနေ ရှာ
 ကြမည်ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်သော်ငြား . . . ။ ခုနစ်ရက် ပြည့်
 မြောက် ရက်လည်နေ့တွင် သူ့ချစ်သော၊ သူခင်တွယ်ရသော၊ သူ
 သနားနေရသော၊ သူ့က ထားခဲ့ရသည်ကို စိတ်မချရသော မိန်းမနှင့်
 ကလေးကား သူ့အား ရည်စူးရေစက်ချ အမျှဝေပေးပြီး သူ့အိမ်၊
 သူ့ခြံ၊ သူ့ရွာမှ နှင်ထုတ်ခဲ့လေတော့သည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
 'သူ' သည် မိန်းမနှင့်ကလေးအနား နေခွင့်မရလေတော့ဘဲ လာ
 လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးမတော့ ပဲခူးရိုးမ
 တောအတွင်းက တောစောင့်တာတေထံတွင် ခေတ္တသွားရောက်
 ခိုလှုံနေရဦးမှာပါကလား။

xxx

“အဲလိုနဲ့ ဒီကောင်လေးဟာ ကျန်ရစ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ကလေးကို
 သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ဖြစ်လို့ မကျွတ်ဘဲ ရှိနေတော့တာပေါ့
 ဆရာလေးရယ် . . . သည်တောမှာ သူ့ဝါးခုတ်နေကျ မဟုတ်လား။

ကြောင့် ဆရာလေးတို့ ခုကြားနေရတဲ့ ဝါးခုတ်သံတွေဟာ ဘယ်သူ
 ခုတ်ရဲ့လဲ . . . သူပဲပေါ့ ဆရာလေးရယ် . . . သနားစရာပါ”

မုဆိုးစောလူး ပြောပြလာသည့် ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်း
 ထောင်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' သည် စိတ်မကောင်း
 မဖြစ်ရ၏။

တောနက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် တောခြောက်ခြင်း၊
 အာမှောက်ခြင်း၊ မကြာခဏဆိုသလို ကြုံရ၏။ ကြောက်လန့်ခြင်း
 သည်း မဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ။ ရံခါ ဒေါသအလျောက် ထိုတောခြောက်ရာ
 သို့ သေနတ်ဖြင့် တစ်ခိုင်းခိုင်းပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်များရှိငြား ယခု
 ခါတွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့အား အိပ်မရလေအောင် နှောင့်
 ခတ်နေသည့် ဝါးခုတ်သံ ဆူဆူညံညံများကို နားစွင့်ရင်း သူ့မိသားစု
 အတွက် ဝိဉာဉ်ဘဝနှင့်ပင် ဝါးခုတ်လျက်ရှိနေသေးသော ဝါးခုတ်
 အားလေးကို သနားကရုဏာသက်မိလေကြသေးတော့သည်။

သံသရာဇာတ်

“အင်း . . . တာပလူးတစ်ယောက်တော့ သူ့မွေးစားသလေးနဲ့ အဆင်ကိုပြောနေတာပဲဟေ့၊ ကြည့်ပါလား . . . ဘယ်သူ့သွား သူ့နောက်က တကောက်ကောက်ပဲဟေ့ . . .”

ရွာလမ်းမှဖြတ်၍ လျှောက်သွားသည့် မုဆိုးတာပလူးအသက်အားဖြင့် ရှစ်နှစ်ကျော်ခန့် ရှိပေမည် ကောင်တစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ရွာသူကြီးဦးဖိုးစိန်က သူ့ရနံ့ခေါ်ဘုတ်ကို ပြော၏။

“တာပလူးက လူပျိုကြီး၊ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ ရေရှည်သည်ကောင်လေးနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးတော် . . . ကောင်ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာလည်သမမေးနဲ့ . . . သူ့အဖေက အမဲပစ်လို့ရတဲ့အသား ရွာထဲလှူရောင်းခိုင်းရင် ရောင်းရတဲ့ငွေ လောင်းကစားပစ်တာနဲ့ ကုန်တောပလူးကလည်း ဘာမှမပြောဘူး . . . သူ့အသက်ကလေးငယ်တော့တာမဟုတ်၊ တုံးလုံးစာ ပက်လက်စာ ထားရမှန်းလေးမသိ”

“ဝါတော့ ဝါပေါ့ . . . ဘုတ်ဆုံရယ် . . . သူ့မှာလည်း သံယောဇဉ်ဆိုလို့ သည်တစ်ကြိုးပဲ ရှိတာမဟုတ်လား၊ ခုကြည့်ရင် . . . သည်ကောင်လေးကြောင့် သူ့အရက်ပြတ်သွားပြီ၊ ခါတိုင်းတာပလူးတစ်ယောက် ရွာထဲမယ် မူးရမ်းနေတာပဲ မဟုတ်လေ ခုတော့ . . . ရွာထဲမှာလည်း အေးချမ်းလို့ မဟုတ်လား”

တာပလူးသည် ကင်းပတီးကျေးရွာ၏ အထင်ကရ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တောလိုက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ကြောင့်လည်း မြို့မှ အမဲပစ်လာကြသော အပျော်တမ်းမုဆိုးများသည် သူ့ကို အားကိုးကြရ၏။ ဘယ်အချိန်ရောက်လာလား . . . အား အဖော်အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းပြအဖြစ်သော်လည်းကောင်း ခေါ်တတ်ကြ၏။ သူကလည်း မငြင်း . . . ချက်ချင်း လိုက်တတ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို အားကိုးကြသည်။ ကြသည်။ ရွာသူကြီး ဦးဖိုးစိန်ဆိုပါလျှင် သူ့အိမ်ရောက်လာသည့် သည်များအတွက် ဟင်းလျာအလို့ငှာ လိုအပ်ပါက တာပလူးသာလျှင် သူ၏နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကြီးပေးကာ အမဲပစ်ထွက်ခိုင်းတတ်၏။ စိတ်ချရသည်ကိုး။ တာပလူးကလည်း သူ၏မီးကျိုးမောင်းတတ်သေနတ်အိုထက် သူ့ကြီး၏နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကောင်းကြီးဖြင့် အမဲပစ်ထွက်ရခြင်းကို ပို၍ သဘောကျနှစ်ခြိုက်လှပေသည်။ ဦးဖိုးစိန်အဖြစ် သားကောင်မရတောင်မှ ရစ်ကလေး၊ ကြက်ကလေး၊ လိပ်ကလေးတော့ဖြင့် အပါသယ်လာတတ်၏။

အဲ . . . ဦးဖိုးစိန်က ခိုင်းလျှင် မငြီးမငြူလုပ်ပေးသလို . . . သူ့မှူးပြီဟေ့ဆိုလျှင်လည်း . . .

“ဗျို၊ သူ့ကြီး . . . ရှိသေးလား . . . ထပ်သောက်ချင်တယ်”

“ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာတတ်ခြင်း။”

“သူ့ကြီးကတော် . . . ဘာဟင်းချက်တုန်း . . . စားမယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ . . . တာပလူး . . . ကဖိုးစိန် မစားရသေးဘူး၊ အကုန်

လုံးလည်း မျိုဆို့မသွားလေနဲ့ဦး” ဆိုပါလျှင် . . .

“အိုဗျာ . . . တစ်ခါတလေ ငတ်တာငတ်ပါစေဗျာ” . . .
ပြောရင်း အိုးပြောင် . . . ခွက်ပြောင် . . . ရွဲ့ကာစားသွားတတ်၏
သည်သို့ . . . ဆိုငြား . . . သူ့အား ဘယ်သူက ဘာခိုင်းခိုင်း

မညည်းမညူတော့ဖြင့် လုပ်ပေးတတ်သည်မှာ သူ၏ချစ်စရာ အ
အကျင့်လေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသည်ကိုပင် သူ့ကြီးဦးဖိုးစိန်
လင်မယားက သူ့ဆိုးကွက်ကလေးများကို သည်းညည်းခံတတ်ပြ
သည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း တာပလူးကို ချစ်ခင်ကြ၏။ မွေး
သားလေး ရောက်မလာခင်က ဆိုပါလျှင် သူ့ရောင်းသည့် အသား
ငွေများကို ပေးချင်သလောက်ပေးကြ၏။ ပေးချင်သည့်အချိန်
ပေးကြ၏။ သူကလည်း မည်သို့မျှမပြော၊ အဲ . . . မူးလာပြီဆိုလျှင်
ဖြင့် . . . သောက်စရာမရှိဆိုပါလျှင်ဖြင့် နားပူနားဆာလုပ်တော့
သည်တော့လည်း . . .

“ကဲ . . . ကိုရင် . . . သောက်သာသွားဗျာ၊ နောင်ရှိမှ
. . . ဒါမှမဟုတ် အမဲရရင် တစ်တွဲလာပေးချေ”

“ရော့ပါ တာပလူးရယ် . . . နင့်အသားဖိုးထဲက ပြန်
မယ်နော်”

“တာပလူး . . . နင့်ကို ငါ အသားဖိုးပေးစရာ မရှိတော့
. . . အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ယူသွား ရော့ . . . ရော့ . . . အဲ . . .
နက်ဖြန်ခါအားရင် ထင်းလေးခွဲပေးပါဦး၊ ရေလေးငင်ပေးပါ
ဟယ်”

စသည်ဖြင့် . . . သူ့အကြိုက်လိုက်ခဲ့ကြ၏။

တာပလူးသည် အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်၏။
တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်၏။ ကြုံသလိုစား၊ ကြုံသလိုအိပ်၏။
အများအားဖြင့် သူ့ကြီးဦးဖိုးစိန်အိမ်တွင် အစားများ၏။ အအိပ်များ
၏။

တစ်နေ့ . . . တာပလူးတစ်ယောက် . . . တောထဲဝင် အမဲ
လိုက်သွားရင်း အပြန်တွင် . . . ဆတ်တစ်ကောင်အပြင် . . .
အသက်အားဖြင့် ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိဦးမည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်
လည်း ပါလာ၏။ သည်ကလေး ဘယ်ကလဲ . . . ဘယ်သူလဲ . . .
ဘာလို့သူနဲ့ ပါလာရတာလဲ စသဖြင့် ဝိုင်းဖေးကြ၏။ စပ်စုကြ၏။
သည်တော့ . . .

“အေးဗျာ . . . တောထဲမှာ ယောင်လည်လည်နဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက် တင့်တင့်တရံရံ ဖြစ်နေတာတွေ့တာနဲ့
ခေါ်လာတာပဲဗေ၊ ဘယ်လိုမှလည်း မေးလို့မရဘူး . . . ကဲ သူကြီး
သည်ကိစ္စရှင်းဗျာ”

တာပလူးစကားကြောင့် သူ့ကြီးကတော် မျက်လုံးပြူးသွား
ကာ . . .

“အောင်မယ် . . . တာပလူး . . . နင့်ကိစ္စ နင်ရှင်း၊ တော်ကြာ
ကလေးသူခိုးဖြစ်နေဦးမယ် . . . သွား . . . သွား . . . ကဲ . . .
ကဖိုးစိန် ရှင့်လူလုပ်တဲ့ကိစ္စ ကောင်းသေးရဲ့လား . . . နက်ဖြန်ကျ
ဥက္ကံရဲ့စခန်း သွားအပ်ချေတော်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တကတည်း
တော်”

ဒေါကန်နေသော သူ့ကြီးကတော်ဖြစ်အင်အား တာပလူးက

ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“အလကားစတာပါ . . . သူ့ကြီးကတော်ရယ် ငါ ဒီကလေးကို မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတာပါ”

“အောင်မယ် . . . နင်က မွေးစားဦးမယ်ဟုတ်လား . . . ကိုယ်တောင်မှ အနိုင်နိုင် . . . ဟိုအိမ်တက်စား . . . သည်အိမ်တက်စား လုပ်နေရတဲ့သူကများတော် . . . သည်ကလေးနယ်ကဆိုးလိုက်တာ”

“အောင်မလေး . . . အဲလိုမပြောပါနဲ့ သူ့ကြီးကတော်ရယ် ငါ တကယ်မွေးစားမှာ”

“ကဲ . . . ပြော . . . ဘယ်က ကလေးလဲ”

“ငါ . . . တောလိုက်ကအပြန် . . . လဟာမယ် ဝင်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီရွာမှာရှိတဲ့ ငါ့ယောက်ဖက ဒီကလေး မကျွေးနိုင်တော့လို့ နင်ခေါ်သွားချေဆိုလို့ ခေါ်လာတာဧ၊ အလကား သောက်သုံးမကျတဲ့ ယောက်ဖ၊ ငါ့နှမသေတာဖြင့် တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ နောက်မိန်းမ ထပ်ယူလိုက်တယ်။ အေးလေ . . . ဒီကလေးက ငါ့ရဲ့ ဖိုးခွားစိလေးပဲ . . . ငါမွေးရမှာပေါ့ . . . ဒါကြောင့် ခေါ်လာခဲ့တာ”

သည်သို့ဖြင့် တာပလူးတစ်ယောက် မွေးစားသားတစ်ယောက် ရလိုက်၏။ ကောင်လေး ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အိမ်မှာပင် ချက်ပြုတ်စားကြတော့၏။

သို့ဖြင့် . . . တစ်စတစ်စ အရက်ပင်ပြတ်သွားတော့၏။ သည့်တွက် သူ့ကြီးလင်မယားက အများထက်ပင် ဝမ်းသာကြ၏။ သို့ဖြစ်ငြား . . . တာပလူး၏ မွေးစားသားလေးကြောင့် တာပလူး

အတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ကြရပြန်လေ၏။ ဘယ့်တွက်မူ . . . သူ၏ မွေးစားသားလေးသည် လွန်စွာမှ ဆိုးသွမ်းချေ၏။ အဖေက အလိုဆီက်သလောက် အမိုက်စော်ကားတတ်ချေ၏။ ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝမှ ခိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတပြောင်၊ သပ်သပ်ယပ်ယပ် စမတ်ကျကျ နေရငြား စိတ်ဓာတ်က ယုတ်ညံ့ချေ၏။ အရပ်ထဲက ကလေးများနှင့်သာ မဟုတ် လူကြီးများနှင့်ပင် အဆင်မပြေ။ သူကလေး ရောက်မလာခင်က ဆိုပါလျှင် တာပလူးကို တစ်ရွာလုံးက ချစ်ကြခင်ကြသည်။ သည်မျှင် အရက်မူးဆိုးသွမ်းသော်ငြား ခွင့်လွှတ်ကြ၏။ နားလည်ခြင်း။ ယခုကား . . . တာပလူး အရက်မသောက်တော့ပေမယ့် အပူနားဆာ မလုပ်တော့ပေမယ့် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်နေလိုက်ကြတော့၏။

တာပလူးကလည်း ဘယ်ရှေးရေစက်ကြောင့် ရယ်မသိ။ အောင်လေးမှ ကောင်လေးဖြစ်၏။ ကလေးချင်းရန်ဖြစ်၊ သူ့ကလေး ဆက်ပင်။ ဆိုးသည်ကား သူ့ကလေးခွံနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားကလေးများကိုပင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်နှက်ခြင်းထိ ဖြစ်ရ၏။ အစကဆိုပါလျှင် . . .

“တာပလူးရေ . . . အသားဖိုးတွေ နောက်မှယူဟယ် ခုတစ်ဆွဲပေးလိုက်ဦးနော်” ဆိုလျှင် မရမရှိ။ ယခုကား . . .

“အောင်မယ် မရဘူးဗျ . . . ဒါ ကျွန်တော့်အပါး ရှာလာတာ၊ အလကားရလာတာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်အကြွေးပေးပြီးမှ ရမယ်”

“ခင်ဗျားကြီးတို့ကဗျာ . . . ယူတုန်းကတော့ ယူကြတယ် . . . ပေးစရာရှိတော့ ဟိုနေ့ရွှေ့ ဒီနေ့ရွှေ့နဲ့ မရဘူး . . . မယူနဲ့”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မိုက်ရိုင်းခြင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးက သည်ကလေးကို အော့ကြောလန်ကြသည်။ သူ့အပါးအတွတ်စီးတဲ့ရှေ့ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းဆို တော်သေး၊ ယခု . . . အဲလိုမဟုတ်အသားဖိုးရသမျှငွေ . . . သူ့သဘောနှင့်သူ သုံးဖြုန်းပစ်၏။ မခေတ်ချေပြီလော့။

“တာပလူး . . . မင့်ကလေးကို ကြည့်ဆုံးမဦးနော်” . . . ပြောလာလျှင်ဖြင့် . . .

“ဟာကွာ . . . သူ ကလေးပဲ” ဆိုကာ ကြောပေး ခေါင်းလှဲသွားတတ်၏။ သည်တော့ . . . တစ်ရွာလုံးက သူတို့ကို ကြည့်ကြချေပြီ

တာပလူးကား အရေးမခိုက်၊ သူ့ကြီးအိမ်သို့ပင် မသွားတော့။ သည်သူကမျှလည်း သူ့အား ခေါ်မခိုင်းတော့။ သူ့က လုပ်ပေးချင်ငြား . . . “ခင်ဗျားတို့ကဗျာ . . . ကျုပ်အပါးကို ခိုင်းချင်တိုင်းခိုင်းလို့ရမလား၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ခေါ်မခိုင်းပါနဲ့” ရယ်လို့ ရင့်သီးစွာ ပြောတတ်လေ၏။

တစ်ရွာလုံးက သည်ကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ တာပလူးအား ကရုဏာသက်နေကြ၏။ တစ်နေ့ သည်ကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ တာပလူးတစ်ယောက် ဒုက္ခမရောက်ဘူးဟု ပြော၍ မရ။ ကြာလာတော့ ကင်းပတီးကျေးရွာနှင့် တာပလူးတို့ သားအား အနေစိမ်းခဲ့ကြ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကောင်လေးသည် အရွယ်လေးလည်း ရလာ၏။ လူပျိုပေါက်ကလေးပင် ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . တာပလူး အမဲလိုက်ရာ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပါရင်း . . .

အမဲလိုက်ခြင်းအတတ်ပညာကို မသင်ယူဘဲနှင့် တတ်မြောက်ခဲ့တော့၏။

‘တံငါးနားနီး တံငါ . . . မုဆိုးနားနီး မုဆိုး’ မဟုတ်ပါကလား။ ရံခါဆိုသလို သူတစ်ယောက်တည်း အမဲလိုက်ထွက်တတ်၏။ သားကောင်ရသည့်အခါလည်း ရ . . . မရသည့်အခါလည်း မရ။ ပြီးတော့ တစ်ရွာတစ်ကျေးမှ ကာလသားငယ်များနှင့်ပေါင်း၍ ထန်းရည်လေးအစ . . . အရက်လေးတမြေမြေ ဖြစ်လာတော့၏။ အရက်လေးဝင်သွားလျှင် . . . သွေးဆိုးလေတော့၏။ သည်တော့ စိတ်ညစ်ရသူမှာ တာပလူးပင် ဖြစ်တော့၏။

အရက်မက်သည်သာ မဟုတ် . . . အစားလည်း မက်လိုက်သေးသည်ဖြစ်၍ ဟင်းစားအလို့ငှာ အမဲပစ်ထွက် . . . အမဲမရလိုက်လျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် ရှာကြံတော့၏။ မုဆိုးစည်း ဖောက်တော့၏။ သူ့များထောင်ထားသည့် ကပ်ဘိမ့်၊ ထောင်ချောက်မှ၊ သုတ်ကိုင်းမှ အကောင်ကြီးငယ်တို့ကို ခိုးဖြုတ်လာတတ်၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို ပြဿနာဖြစ်ရ၏။ သို့ကိစ္စမျိုး ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် . . . တစ်ချိန်က နာမည်ကောင်းရခဲ့သော တာပလူးတစ်ယောက် ထိုကလေးကြောင့် နာမည်ဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ သူတို့ထံမှ အသားဟင်းလျာများကို မည်သူမှ ဝယ်မစားကြတော့ချေ။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တာပလူးသည် ကောင်လေးအား တစ်ယောက်တည်း အမဲပစ်မထွက်ခိုင်းလေတော့။ သူနှင့်သာသွားစေတော့၏။ အစဦးတော့ ဟုတ်လို့ . . . ကြာလေတော့တာ

ကောင်လေးသည် ငွေဖောက်လာပြန်တော့၏။

“အပါး . . . ငါတစ်ယောက်တည်း အမဲပစ်ထွက်ချင်တယ် ကွာ၊ အပါးနဲ့လိုက်ရင် ဟိုအကောင် မပစ်နဲ့ ဇီးရှိတယ်၊ ဒီအကောင် မပစ်နဲ့ ကလေးတွေနဲ့ . . . အဲလိုပဲဆိုတော့ ဘယ်လာအလုပ်ဖြစ် မှာတုန်းဗျ။ နောက်နေ့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတော့မယ်ကွာ” မည်သို့မျှ တားဆီး၍မရ၊ ဇွတ်အတင်းထွက်သွားလေတော့ ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကောင်လေး ရွာသို့ ပြန်ရောက်မလာခဲ့တော့ ချေ။ တစ်ရက်မလာ . . . နှစ်ရက်မလာ . . . သည်တော့တာပလူး မိုးရိမ်လာသည်။ သည်ကိစ္စကို ရွာကလည်းသိကြသည်။ ကောင်လေး ကြောင့် သောကဗျာများနေသော တာပလူးတစ်ယောက် လက်စွဲ တော် ခူးလေးကိုယူကာ နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ရွာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားလေတော့၏။ သူ၏မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်ကို ကောင်လေး ယူသွားသည်ကိုး။

နှစ်ရက်ခန့်ပျောက်နေသော မွေးစားသားကို လိုက်ရှာရန် ဖြစ်ချေတော့၏။ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသို့ တာပလူး ပြန်ရောက်လာ၏။ ကောင်လေး ပါလာ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် တူတူပြန်လာကြသော်ငြား . . . ကောင်လေးသည် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ သည်တော့ ရွာက ကရုဏာသက်သွားကြပြန်သည်။

ကောင်လေးသည် မနိုင်ဝန်ထမ်းဆိုသလို မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်ကလေးဖြင့် တောဘုရင်ဖြစ်သည့် ကျား (ဟင်းဇောင်)

အား စည်းဖောက်သွားရောက်ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဟင်းကောင် သည် သူ့အား ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ဖြတ် သတ်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

တာပလူးတစ်ယောက် ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရချေပြီ။ ကောင်လေးအလောင်း မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့်နေ့မှာပင် တာပလူး တစ်ယောက် တမိုင့်မိုင့် တတွေတွေ ဖြစ်သွားတော့၏။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းစွာ မသောက်ဖြစ်ခဲ့သောအရက်ကို ပြန်၍ အဖော်ပြု လေတော့၏။ အရက်မူးလာပြီဟေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် . . .

“ဒီကျားကို ငါသတ်မယ်”

“ဒီကျားကို ငါသတ်မယ်” ချည်း အော်အော်နေတော့၏။ သူမည်သို့ သတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သူ့တွင် ကျားကို သတ်ဖြတ်နိုင် လောက်သည့် သေနတ်လက်နက်မှ မရှိတာချည်း။ သူ့တွင်ရှိသည့် မီးကျိုးမောင်းပျက်သေနတ်လေးဖြင့် ယှဉ်၍မရနိုင်မှန်းသိ၏။ သည့်တွက် သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ၏။ ဖြစ်နိုင်ချေတစ်နည်း တော့ ရှိ၏။ သူ့ကြီးဦးဖိုးစိန်ထံမှ နှစ်လုံးပူးသေနတ် ငှားရလျှင်ဖြင့် . . .

သို့ဖြစ်၍ . . .

“သူ့ကြီး . . . ငါ့ကို သေနတ်ငှားကွာ”

ဦးဖိုးစိန်က သူပြောလေတိုင်း ခေါင်းခါ၏။ ဘယ့်တွက်မှ . . . နာနေသောကျားကို သွားစသလို ဖြစ်မည်စိုး၍ပင်။ ဒါကို တာပလူးက သဘောမပေါက်။ သူ၏မွေးစားသားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အား စိတ်ခုနေ၍ မပေးငှားခြင်းဟု ထင်၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် တာပလူးတစ်ယောက် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ရတော့၏။

အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်တော့။ ဘာတွေ ကြိတ်လှုပ်နေသည်ကို ရွာသားများ မသိကြ။ တကယ်တော့ တာပလူးသည် သူ့သားအား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် 'ကျား' ကို ကလုံစားခြေနိုင်ရန် အလို့ငှာ သူ့တွင်ရှိနေသည့် နှစ်လုံးပူးကျည်ခွံ သုံးခုအား ပြင်သီးအဖြစ် ပြန်လည်ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျားဆိုပါလျှင် သေချာရန်အလို့ငှာ 'ဖ' လုံးကျည်ပြန်လည် ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ပြင်းသီးကျည် စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပြီးသည်နှင့် ရွာမှ တာပလူးတစ်ယောက် ပျောက်သွားလေတော့၏။ သူချမ်း ရွာမှ ပျောက်သွားသည်မဟုတ်။ သူကြီး ဦးဖိုးစိန်၏ နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကြီးပါ ပျောက်သွားလေတော့၏။

x x x

ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့စဉ် ကင်းပတ်းရွာတွင် သူကြီးအား ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ရာမှ သူကြီးဦးဖိုးစိန် ပြောပြချက်အရ တာပလူး အကြောင်းကို သိရသဖြင့် အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် အပြင် တာပလူးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း၊ သူကြီးဦးဖိုးစိန်၏ သေနတ် အတွက် ပြဿနာမဖြစ်စေလိုခြင်းအတွက် ဦးဖိုးစိန်အားခေါ်၍ တာပလူးထွက်သွားရာ တောအတွင်း အားချင်းလိုက်သွားကြရန် စီစဉ်လိုက်တော့၏။

“တာပလူး အတော်ဆိုးတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်သေနတ်ကို ခိုး သွားရတယ်လို့ . . . အင်း . . . ကျုပ်ဆီမှာ သူ ငှားပါသေးတယ်။

ကျုပ်က သူ့ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ မပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို သူက ဆီခဲသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ခုလို သေနတ် သွားတာတော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ ကျုပ် ရဲတိုင်မယ်ဗျာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ သူကြီးရယ် . . . သေနတ်ခိုးပြီး မတော်တရော် အလုပ်တွေ သွားလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့သားကို သတ်ဖြတ်သွား ခဲ့ ဟင်းကောင်ကို ကလုံစားချေဖို့ ခဏခိုးသွားတာဖြစ်မှာပါ . . . ကဲပါလေ . . . စိတ်လျှော့လိုက်ပါ။ အချိန်မီ သူ့နောက် လိုက် သွားကြတာပေါ့။ နို့ သူ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလေမှ သူကြီး စိတ်ပြေသွား၏။

“အင်းလေ . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . တကယ်တော့ တာပလူး အာ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ မွေးစားသားလေးကြောင့်သာ သူ့ကို ဆစ်ရွာလုံးက ကြည့်ထားခဲ့ကြတာပါ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ ဆဲ . . . ကျုပ်တို့ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ် နှစ်လုံးပူးဟာ 'တွတ်ပီ' မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ သူ့သိမှာ မဟုတ် သူး”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးတာပလူးအား လိုက်ရှာရန် နှိုးမတော့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

တာပလူးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သည် ဤတောတောင် အတွင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်ကြောင့် သူ့ခြေရာ ကောက်လိုက်ရသည်မှာ ခဲယဉ်းခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ တစ်ညနေ စောင်း တွင် သူ့ခြေရာခံမိတော့၏။ ဝါးခုတ်တဲတစ်တဲမှ သတင်းရ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အစောလေးကတင် လူတိုင်းကြီးမြောင်ဘက် ထွက်သွားတော့
ရဲ့၊ အဲဒီမှာ ဟင်းကောင်ခြေရာတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ
တယ် ပြောလိုက်လို့ဗျ”

“ကဲ . . . ဦးဖိုးစိန် ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြစို့ရဲ့”

ကျားခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ သည်ဆိုတော့ သည်
ကောင်ကြီး ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင်သာ ရှိဦးမည်မှာ သေချာချေ
သို့ဖြစ်လျှင် တာပလူးအတွက် စိုးရိမ်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် လူတိုင်းမြောက်ဘက်သို့ ခုတ်
ဆန်ခဲ့ကြသည်။ ယခုဝါးတဲစခန်းနှင့် လူတိုင်းမြောင်သည် သီး
ဝေးလှခြင်းမရှိ။ ခဏလေးနှင့်ပင် လူတိုင်းမြောင် ရောက်မီ
အတွက် တောင်ကျောတစ်ခု ဖြတ်ရန်သာ ကျန်တော့၏။ ဤတောင်
ကျောပေါ်တက်၍ တစ်ဖက်ချောင်းကို ဆင်းလိုက်ပြီး အထက်
နည်းနည်း ဆန်လိုက်လျှင် လူတိုင်းမြောင် ရောက်ပေမည်
တောင်ကျောပေါ် သုံးယောက်သား တက်လိုက်ကြသည်။ ထို
တောင်ကျောပေါ် ကုပ်တွယ်တက်နေစဉ် ကျယ်လောင်သော ယမ်း
အားပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်၏။

“ဒိန်း”

တာပလူးပစ်လိုက်သော နှစ်လုံးပူးသေနတ်သံပင် ဖြစ်
မည်။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ဟ . . . ကိုလင်းရ မြန်မြန်ဗျ၊ တာပလူးကသာရင်
အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မထိတထိဆို သူ့အတွက် စိုးရိမ်ရတယ်ဗျ၊
လင်းမြင့်လှိုင်ကိုပြောရင်း အားကြီးမာန်တက် တောင်ကျော

ကို ဖက်တွယ်တက်လိုက်၏။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်လား မသိ . . .
သုံးယောက်သား တစ်ဖက်ချောင်းမထဲ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုမှ
တစ်ဖန် အထက်သို့ ဆန်လိုက်ကြပြန်၏။

တစ်ခဏလေးနှင့်ပင် လူတိုင်းမြောင်ဝ ရောက်လာ၏။
ထိုနေရာ၌ ခေတ္တရပ်ကာ ဘေးဘီရွာဖွေကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်
မြောင်ထဲမှ ရေသံတဝုန်းဝုန်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦး ပြေးထွက်လာသံ
ကြားရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သုံးယောက်သား မြောင်ဝမှ ဖယ်ခွာ၍ တောင်
ကျော ကမ်းပါးယံနား ကပ်လိုက်ကြရင်း သေနတ်မောင်းကို အရံ
သင့်တင်ထားလိုက်ကြ၏။ အန္တရာယ်ကောင်လေလား၊ အန္တရာယ်
ကြောက်၍ ပြေးလွှားထွက်လာလေတာလား။ သို့လော . . .
သို့လော . . . ဖြစ်နေကြစဉ် မြောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် အသံ
ရှင်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ဟာ . . . တာပလူး”

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာနေသော၊ တွေ့ချင်နေသော မုဆိုး
တာပလူးဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကြောက်လန့်
တကြား ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နားရောက်လှ
တွင် ရေအိုင်လေးတစ်ခုပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားတော့၏။

“ဘုန်း”

“ဝုန်း”

သူ့နောက်မှ အန္တရာယ်ကောင် ကပ်ပါလာလေမည်လား၊
စိုးရိမ်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ တော်တော်နှင့် မည်သည့်အကောင်မျှ
ထွက်လာခြင်းမရှိသည်ကြောင့် တာပလူးထံ ပြေးသွားကြကာ ပွေ့ယူ

လိုက်သည်။

“တာပလူး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူကြီး ဦးဖိုးစိန်က မောပန်းတကြီး မေးလိုက်၏။

သူ လွန်စွာကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ တိုးညှင်းစွာ ပြောလာ၏။

“ဝံ . . . ဝံကောင် မြောင်ထဲမှာ . . .”

တော်သေး၏။ သူနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့သည်မှာ တောဘုရင် ကျား မဟုတ်။ ဝံကောင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တော်သေး၏ဟု သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ငြား ဝံကောင်သည်လည်း အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းသည့် သတ္တဝါဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဦးဖိုးစိန်အား တာပလူးနှင့် ထားရစ်ခဲ့ပြီး မြောင်တွင်းသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ဝင်လိုက်ကြသည်။ အတွင်း အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်တွင် ခြေမျက်စိသာသာရှိ သည့် ရေအိုင်အတွင်း လွန်စွာကြီးမားသော ဝံတစ်ကောင် လဲကျ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တာပလူးပစ်လိုက်သည့် ကျည် မှန်ထားဟန်တူသည်။ သူ့နံဘေးတွင်လည်း တာပလူး၏ နှစ်လုံးပူးသေနတ် နှံ့နှစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖြစ်စဉ်မှာ . . .

ဝံနှင့် တာပလူး အနီးကပ်ထိပ်တိုက်တိုးမိရာမှ တာပလူးက အပစ် . . . ဝံကောင်က အတင်းဝင်ရောက်သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက် ခဲ့ဟန်တူသည်။ သေနတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားသော တာပလူးက ထွက်ပြေးလာ . . . ဤသို့သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တာပလူး ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရပေမည်။ သူနှင့်ထိပ်

တိုက် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ သူ အငြိုးတကြီး ရှာဖွေနေသော ဘျားမဟုတ်ဘဲ . . . ဝံကောင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်။ အင်း . . . အကယ်တော့ ဤအဖြစ်မျိုး သူမကြုံသင့်။ ယခုကား သူသည် အာရုံစစ်ခုတည်းသာ ခေါင်းထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် မျှော်လင့် ထားသော အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေလုသေငင်ဖြစ်နေသည့် ဝံကောင်အား သူ့သေနတ်ဖြင့် အသေပစ်သတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

ဝံကောင် ငြိမ်ကျသွားချေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စားမကောင်းသော ဝံကောင်သေအား ထားရစ်ခဲ့ကာ ဦးဖိုးစိန်၏ နှံ့နှစ်နေသော နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကို ကောက်ယူကာ မြောင်ဝသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နှံ့နှစ်နေသော နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကို လွယ်လင့်တကူ ကောက်ယူနိုင်ခဲ့သလို သံယောဇဉ်နှံ့နှစ်နေသော တာပလူး၏စိတ်ကို လွယ်လင့်တကူ ပြောင်းလဲပေးနိုင်ပါ့မလားရယ်လို့ စိုးရိမ်ပူပန်မိလေ တော့သည်။

စုလှတစ်ပါး . . . မုချီးငြိမ်ယောင် . . . ဂီတိတစ်ကျောင်း

စိမ်းလန်းသော သစ်တောအုပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တို့တွင် ကျေးငှက်သာရကာတို့ နားနေကြ၏။ ဟိုသည် ခုန်လွှား ကူးပုံနေကြ၏။ “ကျလီ . . . ကျလီ” ရယ်လို့ သီကျူးအော် မြည်ကြသေး၏။ အချို့ချို့ပုတ်နွယ်ပင်၌လည်း နေသာသလို နေကြ သေး၏။ သူတို့ငှက်ကမ္ဘာလေး အေးချမ်းလှသေးတော့၏။ သို့ပင် သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ကြွေသီးသစ်ဆိမ့်များကို အေးဆေးစွာ ကောက်ဝါးနေသည့် ဂျီ (ချေ) တစ်ကောင်သည်လည်း သူ့အစာသာလျှင် အာရုံပြု စားလျက်ရှိနေ၏။ သူ့တွင် မည်သည့် အန္တရာယ်မျှ အချိန်မရွေး ကျရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ ရယ်လို့တွက်ဆ ထားဟန်တူ၏။ သို့ငြား . . .

“ဒိန်း”

အေးဆေးစွာ သစ်စိမ့်သီး ကောက်ဝါးနေသည့် ဂျီ (ချေ) ကောင်သည် “ကို” ရယ်လို့ တစ်ချက်သာလျှင် ညည်းလိုက်နိုင်ကာ ခွေကျသွားတော့၏။ သူ့အား ရည်စူး ဒုက္ခပေးလာသော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် တစ်တောလုံးရှိ သားငှက်တိရစ္ဆာန်တို့အား တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား ထိုအနားတစ်စိုက်မှ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှား ထွက်သွားကြသကဲ့သို့ စောက အေးချမ်းနေသော ကျေးငှက် သာရကာတို့ ဆူညံအော်မြည် ပျံသန်းသွားကြတော့၏။ အဆုံးစွန် ပြောရပါလျှင် တောင်လိပ်တစ်ကောင်သည်ပင် ထပ်၍ ကျရောက် လာနိုင်မည့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားလိုသည်ဖြစ်၍ နှေးကွေးသော

အမြန်နှုန်းဖြင့် ပြေးလွှားသွားတော့၏။

မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် မြေခ ကြွေကျနေသည့် သစ်ရွက် များပေါ် နင်းလျှောက်ပြေးလွှားသွားသည့် လိပ်ငယ်ကလေး၏ ခြေသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ ထိုစဉ် . . . လဲကျ သေဆုံးနေသည့် ဂျီ (ချေ) ကောင်ငယ်အနားသို့ သေနတ်ကိုင်မုဆိုး နှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဟာ . . . ဟိုမယ် . . . လိပ်တစ်ကောင်”

မုဆိုးတစ်ယောက်က . . . နှေးကွေးစွာ ပြေးလွှားနေရာ သည် တောင်လိပ်ငယ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ပြောပြော ဆိုဆို ပြေးကောက်မည့်အလုပ်တွင် သူ၏အဖော်မုဆိုးက လက်လှမ်း ဆွဲရင်း . . .

“သည်လိပ်ကလေးကို မက်မနေပါနဲ့ဗျာ . . . သည်မယ် ဂျီ (ချေ) တစ်ကောင်ရနေပြီပဲဟာ”

“အို . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ . . . တွေ့တုန်းကြိုခိုက် ယူထား ရမယ် . . . လိပ်ဟာလိပ်၊ ဂျီ (ချေ) ဟာ ဂျီ (ချေ) ပဲဗျ” ဆိုပြီး . . . ဆွဲကိုင်ခံထားရသော လက်ကို အတင်းရုန်းထွက် သွားတော့၏။

အားကြိုးမာန်တက် နှေးကွေးစွာ ပြေးနေသော လိပ်ကလေး မှာ ထိုမုဆိုး၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်ပြင် အိတ်ထောင်အတွင်း ထည့်သွင်းချုပ်နှောင် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ကြောင့် မွမ်းကြပ်မှုဒဏ်ကို တောက်လျှောက်ခံစားနေရပြန်သေး၏။ အော် . . . လောဘ . . . လောဘ။ မိမိအား မည်သို့မျှ အံတုမပြိုင်

နိုင်သည့် သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်အား ရက်စက်စွာ ညှဉ်းရက်လေ သည့် မုဆိုးပါတကား။

တစ်ယောက်သောမုဆိုးသည် ရှေ့မှ ကျန်တစ်ယောက်သည် နောက်မှနေကာ ဝါးလုံးလျှို ဂျီ (ချေ) ကောင်သေကို ထမ်းလာကြ သည်။ တောင်တစ်ကြောတက်၊ တစ်ကြောဆင်း လာခဲ့ကြရှင် လျှိုမြောင်ကလေးတစ်ခုနားအရောက်တွင် ရှေ့မှဦးဆောင် သွားနေ သောမုဆိုး၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားခြင်းကြောင့် . . .

“ဟိတ်ကောင် . . . ဘာလို့လဲ . . . သွားလေကွာ”

နောက်မှမုဆိုး၏ စကားအဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ရသေ့တစ်ပါး ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ အတော်ပင်ပန်းပုံ ရသကွ့ . . . ဘာလဲ ဂျီသေကောင်ကို သွားသင်္ဂြိုဟ်ကြမလို့လား . . . ဟား . . . ဟား”

ရသေ့စကားကြောင့် ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသည့် မုဆိုးသည် အလေးအပင်ထမ်းရင်း တောင်တက်တောင်ဆင်း လျှောက်ခဲ့ရ သည်ကြောင့် မောဟိုက်နွမ်းလျနေခြင်းကြားမှ ရသေ့၏ ထိုအပြော ကြောင့် ဒေါသထွက်သွား၏။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ရသေ့ကြီး . . . ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ . . . ကျုပ်တို့ မော နေတယ် . . . စကားသိပ်မပြောချင်ဘူး” ဟူ၍ ဘုဆတ်ဆတ်ပြော လိုက်သည့်စကားကြောင့် ရသေ့ကြီးသည် စိတ်ဆိုးခြင်း အလျဉ်း မရှိသည့်ပြင် . . .

“မင်းတို့ ကိုယ်ဒုက္ခကိုယ်ရှာလာတာပဲကွ့ . . . ရှေ့ခရီးရှည်

သေးရင် ဒီ “ချေ” သေကောင်ကို ဆက်ထမ်း မသွားနဲ့တော့ပေါ့၊ သည်မှာ ထားခဲ့ပါလား၊ ငါ သရဏဂုံတင်ပေးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အိုဗျာ . . . ရသေ့ကြီး . . . ကျုပ်တို့ကို လာလှောင်ပြောင့် နေတာကိုး၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါတော့ဗျာ . . . ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ပဲ သွားပါတော့မယ်၊ ကဲ . . . ခွားစောရေ ခရီးဆက်ကြဆိုရဲ့ . . .” ရှေ့မှဦးဆောင်မုဆိုးဆန္ဒအတိုင်း နောက်မှ မုဆိုးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောခြင်းမရှိ။ ပလုတ်ပလောင်း ကွမ်းဝါးမပျက် ထမ်းလျက် ခရီးဆက်ခဲ့တော့၏။

“နေပါဦးကွ့ . . . မင်းရဲ့လွယ်အိတ်ထောင်ထဲက လိပ် ကလေး မွန်းကြပ်နေရေးမယ် . . . ငါ့ကို လျှူခဲ့ပါလားကွယ်”

ရသေ့အား မုဆိုးသည် ခွန်းတုံ့မပြန်လေတော့။ မကျေမနပ် အံ့ကြိတ်ရင်း ဒယီးဒယိုင် လျှောက်နေလေတော့၏။

သူတို့၏ရှေ့ခရီး . . . ၁၅ မိနစ်ခန့် လျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဝါးခုတ်တံဟောင့် စု တစ်ခုနားအရောက်တွင် ခေတ္တခဏ နားနေ ကြမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း ၁၀၀ လက်လတ်ရှိသေးသော ဝါးတဲတစ်လုံး တွင် နားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟ . . . မင်းတို့ ခုမှရောက်လာကြတာကိုး . . . အေးလေ ကိုယ်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတဲ့သူတွေဆိုတော့လည်း သည်လိုတော့ ရှိမှာ ပေါ့၊ ကဲ . . . လာကွ့ . . . အမောပြေ အဖန်ရေလေးသောက်လိုက် ကြဦး”

“ဟာ”

“ဟင်”

တပေါ်မှ ရသေ့တစ်ပါး သူတို့အရင် ကြိုရှိနေခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွားကြခြင်းမဟုတ် . . . ထိုရသေ့ကို သူတို့ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ လမ်းမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့သည့်ရသေ့ . . . သူတို့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ခရီးဆက်သွားသော ရသေ့။ ခု ဘယ်လိုကြောင့် သူတို့ရှေ့ကြိုရောက်နေပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အံ့ဩနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ . . . ငါ့ကို မင်းတို့အရင် သည်ရောက်နေလို့ အံ့ဩ နေကြသလား။ ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး . . . ရှင်းရှင်းလေးပါ ကွ . . . မင်းတို့က အလေးအပင်မ လာကြရလို့ပါ။ ငါက ခြေလွတ် လက်လွတ်လေ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ရသေ့ကြီးက ကျုပ်တို့နဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက်အရပ်ကို ထွက်သွားခဲ့တာ။ ခု ဘယ်နှယ့်ကြောင့် သည် ရောက်နေရတာလဲ”

“အော်. . . ဟော်. . . ဟော်. . . ဒါများကွာ. . . ကမ္ဘာကြီးက လုံးနေတယ်လေကွာ။ ကဲ . . . အဲဒါပဲ အကြမ်းဖျင်း မှတ်ထားလိုက်။ ကဲ . . . ငါ ထပ်ပြောမယ် . . . မင်းတို့ သည်မှာ စခန်းချမှားလား”

“ဟင့်အင်း”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဖြေကြ၏။

“ဒါဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ခရီးဆက်ကြမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းတို့ ဒီမှာနား။ ငါ သွားတော့မယ်။

ဒီလိုသေကောင်ကြီး ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလှပါဘူးကွာ။ အော် . . . ဟုတ်ပြီ . . . မင့်အိတ်ထောင်ထဲက ‘လိပ်’ ငါ့ကို ပေးလိုက်ပါ လားကွ”

“ဘာလို့ပေးရမှာတုန်း”

“ငါ အလှူခံတာလေကွယ်။ သတ်စားမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခမျာ အိတ်ထောင်ထဲမယ် မွန်းကြပ်လို့နေရောပေါ့။ သနားပါ တယ်။ ငါ့ပေးလိုက်နော်”

“ကဲ . . . ခွားစော်ရယ် . . . ရသေ့ကြီးကို မင့်အိတ်ထဲက လိပ် ပေးလိုက်ပါ”

ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသူ မုဆိုးကို နောက်လိုက်မုဆိုးက ပြော လာ၏။ သည်တော့ ဦးဆောင်မုဆိုးက . . .

“မရဘူး . . . မပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ် တစ်လမ်းလုံး လွယ်ပိုးလာ ရတာ”

“ဟာ . . . ဒါဖြင့် ပိုဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့။ ဒီထိ တစ်လမ်းလုံး မင်း အလေးခံ သယ်နေရတာ။ ဟော . . . ခုတော့ မင်း ငါ့ပေးခဲ့ရင် မင်း . . . လတ်တလော ခံစားရမယ့်အကျိုးက ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက် မင်း အလေးအပင်ထမ်းရတဲ့ ဒုက္ခလေးတစ်ခု လျော့သွားမှာပေါ့”

“မရဘူး . . . မပေးနိုင်ဘူး . . . ရသေ့ကြီး သွားမှာသွားစမ်း ပါဗျာ . . . ကျုပ် လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ကဲ . . . ငါသွားတော့မဟေ့ . . . ငါတည်ထားတဲ့ အဖန်ရေလေးသောက် . . . ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့ လကွဲ့”

ရသေ့ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အပါးမှ ထွက်သွားတော့၏။ မုဆိုးနှစ်ယောက်သည်လည်း ရသေ့ကြီးတည်ခင်းသွားသော အဖန်ရေကို သောက်ရင်း အမောဖြေကြ၏။ အတန်ကြာတွင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထမ်းလျှောက်ခဲ့ရာမှ ပျဉ်းကတိုးတောအုပ်အစုကလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုတောအုပ်ကလေးကို လွန်၍ တောင်ကြောတစ်ဖြတ် ဆင်းလိုက်လျှင် ရွာနှင့် အတော်နီးသွားချေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့လျှောက်ရင်း သူတို့တွေးနေသည်မှာ . . . ယခုရလာသော ကျီ (ချေ) ကို အသားဖျက်ရောင်းလိုက်ပါက . . . အိမ်ဟင်းစားအပြင် တစ်ယောက်လျှင် ငွေသားနှစ်ထောင်ခန့် ရကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှငွေကြေးဖြင့် သူတို့လို တောသူတောင်သား မိသားစုနှစ်စု တစ်လစာတော့ဖြင့် ကောင်းကောင်းသုံးဖြုန်းနိုင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ခြင်းကို တွေးမိရင်း ပျော်နေကြတော့၏။ အင်း . . . အိတ်ထောင်ထဲရှိနေတဲ့ လိပ်ကလေးကိုတော့ ရွာရောက်လျှင် ချက်ပြုတ်ကာ အရက်နှင့်မြည်းကြပေမည်ပေါ့။

ထိုစဉ် . . .

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . . မင်းတို့ ခုမှ သည်နားရောက်သေးတာလား . . . တယ်နှေးသကိုးကွဲ့ . . . အေးလေ . . . မင်းတို့က ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာနေတဲ့သူတွေဆိုတော့ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ . . . ကဲပါလေ ဒါတွေထား၊ မင်းအိတ်ထောင်ထဲက လိပ် ငါ့ဖေးခဲ့လေကွယ်၊ သနားပါတယ် . . . ဖွန်းကြပ်နေရော့ပေါ့”

သူတို့ရှေ့ကြိုရောက်နှင့်နေသည့် ရသေ့ကြီးကို ထပ်မံမြင်လိုက်ကြပြန်သဖြင့် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ဒီရသေ့ကြီးက ငါတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ကို သွားတာ ဘာလို့ ခုရှေ့ရောက်နေရပြန်တာတုန်း . . . ရယ်လို့ စဉ်းစားမိလိုက်သည်တွင် . . .

“မအံ့ဩနဲ့ကွ . . . ငါက မင်းတို့လို အကုသိုလ်အလုပ် လုပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ ငါဟာ . . . လွတ်လပ်တယ်၊ ပေါ့ပါးတယ်၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတယ်၊ ဒါတွေ မင်းတို့ပြောနေလို့ အပိုပါပဲကွာ . . . အမောခံ ပြောနေရင်လည်း . . . မင်းတို့နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ . . . လွယ်လွယ်တော့ မှတ်လိုက်ကွာ . . . ကမ္ဘာကြီးက လုံးနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ မင်းတို့ရှေ့ ပြန်ရောက်နေတာပေါ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“တောက် . . . ရသေ့က လူးဝါးဝလို့”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထမ်းသွားနေသည့် မုဆိုးက ဒေါသပုန်ထသွားသည်။

“ကဲပါလေ . . . သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့ . . . လောဘ၊ ဒေါသဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ငါကတော့ သူတို့နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်လို့ရတယ်၊ မင်းတို့ကတော့ ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သည်တော့ ငါပြောချင်တာ မင်းတို့ဟာ လောဘ၊ ဒေါသနဲ့ မကင်းနိုင်ကြသေးတော့ . . . တရားလွန်ကြီး ပေါင်းဖက်မထားနဲ့ ဟေ့ . . . အလှိုက်အထိုက်ကလေးသာ ‘ရှဉ့်လျှောက်သား၊ ပျားဆွဲ

သာ ပေါင်းနော် . . . ကဲပါလေ . . . ဒါတွေထား . . . မင့်အိတ်
ဆောင်ထဲက လိပ် ငါပေးခဲ့ပါလား”

“ဘာဗျ . . . ဘာလို့ပေးရမှာလဲ . . . မရဘူး . . . မပေး
နိုင်ဘူး”

အလေးအပင်ထမ်းလျက် လမ်းလျှောက်လျက် ဒေါသထွက်
ကာ ပြောလေခြင်းကြောင့် . . .

“အဲဒါ . . . လောဘနဲ့ မင်းပေါင်းဖက်မိလို့ပဲ”

ရသေ့စကားကြောင့် “တောက်” ရယ်လို့ ခပ်ပြင်းပြင်း
တောက် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“အဲဒါဟာ ဒေါသနဲ့ မင်းပေါင်းဖက်မိလို့ပါ။ ကဲပါလေ မပေး
လဲနော် . . . ငါသွားပြီဟေ့ . . .” ဆိုကာ ရသေ့ကြီးသည် သူတို့
နှစ်ယောက် အနားမှဖြတ်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ထွက်
သွားပြန်တော့၏။

“သည်ရသေ့ . . . ရူးနေတာများလား မသိဘူး၊ ခွားစောရဲ့
ဒေါသထွက်စရာလည်းကောင်းတယ် . . . အံ့ဩဖို့လည်း ကောင်း
သေး။ ဘယ်လိုလုပ် ငါတို့ရှေ့ ရောက်ရောက်နေပါလိမ့်”

“ဟုတ်တယ် ခွားစော . . . ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်နော်”

နောက်လိုက်မုဆိုးက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကာ ပြော
၏။

“ကဲ . . . ခွားစောရေ . . . အချိန်မီ ခရီးဆက်စို့ရဲ့”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပျဉ်းကတိုးတောမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်
၏။ အတန်ကြာတွင် ပျဉ်းကတိုးတောအုပ်စုလေးကို လွန်၍ တောင်

ကြောဖြတ် နေရာလေးသို့ ရောက်လာကြ၏။ သည်တောင် ကြော
လွန်လျှင် သူတို့ရွာရောက်ပြီဟု ပြော၍ပင်ရချေပြီ။ ဘယ်တွက်မူ
သူတို့ရွာကို လှမ်းမြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

“ဟ . . . ခွားစော . . . ခဏနေပါဦးဟ . . . ငါ့ဗိုက်နာလာ
ပြီ . . . တပိုတပါးသွားလိုက်ဦးမယ်” ဆိုကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်မုဆိုး
က ရပ်တန့်လိုက်ကာ လွယ်ပိုးလာသည့် ‘ဂျီ’ သေကောင်ကို လျှို့လာ
သည့် ဝါးတုတ်ကို ပခုံးမှ ဖယ်ချလိုက်ပြီး တောစပ်တွင်းသို့ ပြေးသွား
လေသည်ကြောင့် နောက်လိုက်မုဆိုးသည် ထိုနေရာတွင် ထိုင်ချ
လိုက်ရင်း ခါးပိုက်ထောင်တွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာ ထုတ်ဝါးလိုက်၏။
ကွမ်းတစ်ယာ မညက်တညက်အချိန်တွင် ပြင်းထန်သော ယမ်းအား
ပေါက်ကွဲသံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဒိန်း”

သေနတ်သံကား . . . ရှေ့က ဦးဆောင်မုဆိုး ဝင်သွားသည့်
တောတွင်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုယမ်းအားပေါက်ကွဲ
သံနှင့်အတူ ချုံပုတ်အတွင်း တပိုတပါးသွားနေသည့် ရှေ့မှ
ဦးဆောင်မုဆိုးသည် ချုံပုတ်ပြင်သို့ လဲပြိုကျလာ၏။ ထိုမြင်ကွင်း
ကြောင့် ကွမ်းဖြူဝါးရင်း ထိုင်နေသည့် နောက်လိုက်မုဆိုးသည်
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ ‘တောလိုက်ကျွမ်းကျင်သူပီပီ အဖြစ်
မှန်ကို သိလိုက်၏။

တခြားမုဆိုးတစ်ယောက်က တပိုတပါးထိုင်သွားနေသည့်
သူ့မိတ်ဆွေမုဆိုးကို သားကောင်နှင့် မှားပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်သည်နှင့် . . . ထိုနေရာသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်သည်။

လဲနေသော မိတ်ဆွေဦးဆောင်မုဆိုးကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ချက်ကောင်းထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မထင်မှတ်သော လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်ရပ်ပင်။ သူ ဘာတတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ အခြားမုဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် . . . ဂျီထင်ပြီး ပစ်လိုက်မိတာပါဗျာ”

နောက်လိုက်မုဆိုးသည် သူ့မိတ်ဆွေအလောင်းကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း . . . ထိုမုဆိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်းဗျာ . . . ကြမ္မာက သည်လိုပဲ ဖန်တီးလာတာကိုး”

ထိုမျှသာ သူပြောနိုင်၏။ ထိုစဉ် . . . သူ့မိတ်ဆွေလွယ်ပိုးလာသည့် အိတ်ထောင်တွင်းမှ လှုပ်လှုပ် . . . လှုပ်လှုပ်ဖြင့် လိပ်လေးတစ်ကောင် ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။ အမှောင်တွင်းမှ အလင်းကို မြင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ . . . ဘေးဘီဝေဝိုက် ခေါင်းထောင်ကြည့်နေ၏။ သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့် ရန်သူမရှိတော့ဟူ၍ တွက်လိုက်မိခြင်းကြောင့်လားမသိ . . . အိတ်ထောင်တွင်းမှ ထွက်လာကာ နှေးကွေးသောခြေလှမ်းများဖြင့် တောအုပ်အတွင်း ဝင်သွားလေတော့သည်။

မှောင်စပျိုးချိန်တွင် မြိုင်သာယာရွာကလေးအတွင်းရှိ ခွေးတို့သည် ဆူညံစွာ အူနေကြတော့၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

မြိုင်သာယာတောအတွင်း အမဲပစ်ထွက်ရန် ရောက်ရှိနေ

သော ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရယ်လို့ သိချင်သည့်ဖြစ်၍ သူ့ကြီးဦးဖိုးစိန်ကိုခေါ်ကာ ရွာထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြိုင်သာယာရွာစပ် . . . သင်္ချိုင်းရှိ ထုံးဖြူဖြူသုတ်ထားသည့် အုတ်ဂူဟောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ရသောတစ်ပါးတို့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အနားသို့ သွားလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့တွေ . . . ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါပြောစရာရှိတယ်၊ ထိုင်ကြဦးကွ့”

သည်တော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ထိုရသေ့ထိုင်နေသည့် အုတ်ဂူအနီးရှိ . . . ဂူပျက်များပေါ်တွင် ဖြစ်သင်္ဂု့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သည်လိုကွ့ . . . ” ရယ်လို့ အစချီပြီး ရသေ့ကြီးက မြိုင်သာယာရွာသားများဖြစ်ကြသည့် မုဆိုးနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။ ထိုရသေ့ပြောပြသောအကြောင်းသည် အထက်ပါ မုဆိုးနှစ်ယောက်အကြောင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ သူပြောပြီး မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် လူသေအလောင်းတစ်ခု ထမ်းလာသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ ရောက်လာတော့၏။

ထိုမုဆိုးက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ရသေ့ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ . . .

“ရသေ့ . . . ရသေ့ကြီး . . . ” ရယ်လို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးတစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ကြံနေဆဲမှာပင် ရသေ့ကြီးက . . .

“ကမ္ဘာကြီးက လုံးနေတယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါ မင်းတို့
ရွှေ့ ရောက်နေပြန်တာပဲပေါ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား” ရယ်မော
ရင်း မည်သူ့အားမျှ နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ဆင်းတာ
ရွာပြင်သို့ နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားဆေး
သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လိပ်ကလေးတစ်ကောင်သည် အုတ်ဂူ
ပျက်တို့ကြားမှ ထွက်လာကာ ရသေ့ကြီးထွက်သွားရာ နောက်ဆုံး
တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မုဆိုးများ ပြင်ပကမ္ဘာ

မမျှော်လင့်ဘဲ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလာသော
မိုးကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နီးရာ ဝါးခုတ်တဲတစ်ခုတွင် မိုးခို
ဝင်နားလိုက်ကြသည်။ ငှက်ပျောရွက်များနှင့် တောင်ထန်းရွက်များ
စုပေါင်းပြုလုပ်ထားသော ဝါးတဲဟောင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိုးမလုံ။

မိုးချည်းသာ မဟုတ်၊ လေကြမ်းပါ . . . ပါ၏။ ရံခါဆိုသလို
ပြင်းထန်သော ထစ်ချွန်းသံများနှင့်အတူ ဝင်းလက်သော လျှပ်စီး
များကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ ထိုမိုး
သည် အတော်နှင့် မစဲ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း
အချမ်းပြေအလို့ငှာ မိုးခိုရင်း အရက်သောက်နေကြတော့၏။

“ဆရာလေးတို့ရေ . . . သည်မိုး အတော်နဲ့စဲမဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး”
မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် ချမ်းလွန်း၍ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
ရင်းမှ လမ်းပြမုဆိုးကြီး “စောအေဘီ” က ပြော၏။ သူ့ဖြစ်အင်ကို
ကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြုံးမိကြ၏။ သည်ကရင် . . . လူရိုးလူအ
ကြီး ဖြစ်သည်။ အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းတော့
မပြတ် ဝါး၏။ ကျွန်တော်တို့ကား အရက်ကြောင့် အတန်အသင့်
အချမ်းပြေပေ၏။

အရက်သောက်ရင်း အာလာပသလ္လာပ စကားစမြည်ပြော
နေကြ၏။

“ဂျိန်း”

ပြင်းထန်သော မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး

လန့်ဖျပ်သွားကြ၏။ ပစ်လိုက်သောမိုးကြိုးသည် ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့နားခိုရာ တဲအရှေ့ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ကျွန်းပင်ကြီးကို ဖြစ်ပေ၏။ ယမ်းနဲ့များ ညှော်သွား၏။

မိုးကြိုးပစ်ပြီး မကြာမီအချိန်တွင် မိုးသည်းရာမှ စဲသွားတော့၏။ လျှပ်စီးလက်ခြင်းတော့ ရှိသေး၏။

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . သည်လောက်ဆို သွားလို့ဖြစ်ပြီ . . . အချိန်မလင့်မီ သွားကြစို့ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး . . . ကျွန်တော်တို့ ပန်းပုတ်ကြီး စခန်းရောက်ဖို့ အတော်သွားရဦးမယ်”

လမ်းပြကြီးစောအဘိက ပြောပြောဆိုဆို ဝါးတဲမှဆင်းကာ ရှေ့မှဦးဆောင် သွားလိုက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လို့ သည်လည်း သူ့နောက် ဆင်းလိုက်သွားကြရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ “ပန်းပုတ်ကြီးဆင်စခန်း” သို့ ရောက် ဖြစ်ပေမည်။ နို့မဟုတ်ပါမူ . . . နယ်စီးတောအုပ်ကြီးနှင့်ချိန်းထား ခြင်း လွဲချော်သွားပေမည်။ သို့ဖြစ်ပါက ဝန်ထောက်ဦးစိုးဝင်းလို့ နှင့် တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

သစ်တောဝန်ထောက် ဦးစိုးဝင်းလှိုင်သည် တစ်ချိန်က ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အင်မတန် လေးစားသော အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် . . . လူ့ဆူ လူ့ဖြောင့်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ အလုပ် . . . လုပ်ရာ၌ တိကျသည် ပြတ်သားသည်။ လက်အောက်အမှုထမ်းများနှင့် မိုးတူပေါင်းဖက် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်၏။ လက်အောက်ငယ်သားများအပေါ် နားလည်

မှု ရှိသူဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့အားလည်း လက်အောက်ဝန်ထမ်းများ က ချစ်ကြ၏။ လေးစားကြ၏။

ဝန်ထောက်ဦးစိုးဝင်းလှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်အတော် များများ တောတောင်အတွင်း တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ဖူး၏။ နောင် သူနှင့် ကျွန်တော် တွဲကွာခဲ့ကြ၏။ သူသည် နယ်ပြောင်းသွားသလို ကျွန် တော်သည် ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နောက်ရောက်ရှိလာ သည့် အရာရှိများနှင့် ကျွန်တော်သည် သဟဇာတ သိပ်မဖြစ်တော့။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်အပေါ် နားမလည်။ ကျွန်တော်သည် လည်း သူတို့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်။ ကြာတော့ကာ . . . အခြေ အနေ တင်းမာလာ၏။ အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံး မတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုသည်ကား သဘာဝကျပေ၏။ အင်အားကြီးသူနှင့် အင်အားသေးသူ အားသာ သူ နိုင်စမြဲပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း၊ အားလျှင် အဖော်ကောင်းလျှင် . . . အမဲပစ်ထွက်ခြင်းအလုပ်ဖြင့်သာ လုံးလည် လိုက်နေတော့၏။ ထိုသည်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဦးစိုးဝင်းလှိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် လုံးဝမရတော့ချေ။ သစ်တောဌာနတွင်ပင် ရှိနေ သေးသည်လား။ ဝန်ထောက်ကလေးဘဝမှ ယခု . . . မင်းကြီး ဖြစ် နေလောက်ပေပြီလား . . . ဒါလည်း မသိ။ အစဉ်သတိရနေသည် မှာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဦးစိုးဝင်းလှိုင်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးရိုးမတောတစ်နေရာရှိ စပါးကြီးစခန်းမှ ထူးဆန်းကြုံတွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းလေးတစ်ခုကိုတော့

မြင့် မှတ်မှတ်ရရ စာတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းတွင် “သေလူ” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးခဲ့ပြီး “မုဆိုး၏ မုဆိုးများ” ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင်လည်း ထပ်မံဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်သူ လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမဲပစ်လာခေါ်သည်တွင် . . . ဦးစိုးဝင်းလှိုင် တစ်ယောက် ပန်းပုတ်ကြီးစခန်းအထက်ရှိ ကျောက်ကုတင်စခန်း တွင် ရောက်နေသည်ဟု နယ်စီးတောအုပ်ကြီး စောစံကြိုင် ပြော စကားအရ သိရခြင်းကြောင့် ယခုခရီးကို စီစဉ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နယ်စီးတောအုပ်စောစံကြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အား ပန်းပုတ်ကြီးစခန်းမှ စောင့်နေမည်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် . . . သူ ရှိနေမည်ရက် . . . ပန်းပုတ်ကြီးစခန်း အရောက်သွားကြရန် ဖြစ် သည်။ သူနှင့်ဆုံလေမှ . . . သူလိုက်ပို့မှုဖြင့် ဦးစိုးဝင်းလှိုင် ရှိနေမည် ပြောသည့် ကျောက်ကုတင်စခန်း ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဤခရီးလမ်းကို လာရခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လွန်စွာမှ အားရဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ပျော်လည်းပျော်နေမိ၏။ ဘယ်တွက်မူ . . . ဦးစိုးဝင်းလှိုင်နှင့် ဆုံရမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

မိုးခိုစခန်းချခဲ့ရာ ဝါးခုတ်တဲဟောင်းလေးမှနေ၍ ကျွန်တော် တို့သည် ပန်းပုတ်ကြီးဆင်စခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သဲသဲမဲမဲ မိုးရွာ ခဲ့ခြင်းကြောင့် ခရီးမတွင်လှချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ပန်းပုတ်ကြီး ဆင်စခန်းကိုတော့ဖြင့် မမှောင်ခင်ရောက်သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ် သည်။ တော်သေးသည်မှာ နောက်ထပ် မိုးရွာချမလာခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ မှန်းထားသည့်အတိုင်း ပန်းပုတ်ကြီးစခန်းသို့ အချိန်မီရောက်

ခဲ့ကြသည်။

နယ်စီးတောအုပ်ကြီး စောစံကြိုင် စောင့်နေ၏။ ကျွန်တော် တို့အား နေရာထိုင်ခင်းစီမံချထားပေးပြီးနောက် အရံသင့်ပြင်ဆင် ထားသည့် အရက်ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ ထိုအရက်ပွဲတွင် နယ်စီး တောအုပ်ကြီးစောစံကြိုင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သစ်လုပ်ငန်း ဌာနမှ မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ဆွေဆိုသူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ ၎င်းနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး တစ်ဖန် သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဓာတ်ဆီဆိုင်မန်နေဂျာ မောင်မောင်ကြည်ဆိုသူနှင့် ထပ်ဆင့်သိရပြန်၏။

ထိုမိတ်ဆွေသစ်နှစ်ယောက်တွင် . . . သစ်ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ဆွေသည် ရုပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်ငြား သဘောမနောကောင်းသူဖြစ် ၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်တတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ ဓာတ်ဆီဆိုင် မန်နေဂျာ မောင်မောင်ကြည်ဆိုသူကား . . . ကျွန်တော် ကြည့်၍ မရ။ ဘဝင်လိုလို . . . ဘာလိုလို၊ ကျွန်တော်ဟိုလို မုဆိုးတွေနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကိုပဲ သူ့အနေဖြင့် အရှုံးပေါ်နေသလိုလို။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် . . . ကျွန်တော်သည် သူ့အား ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဆက်ဆံတော့၏။

အရက်ပိုင်း၊ စကားပိုင်းတွင်လည်း အစေးမကပ်လှချေ။ သူသာ သိ၊ သူသာ တတ်ဟု ထပ်နေပုံရ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ပြောတော့တစ်မျိုး . . . လုပ်တော့ တလွဲ၊ အဲလိုလူစား။

ထိုည . . . အရက်ပိုင်းမပြတ်မီတွင် ကျွန်တော်သည် မောင်မောင်ကြည်အား ကြည့်မရသည်ဖြစ်၍ ခပ်စောစော အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့လေသည်။

မိုးထိလေထဲ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကိုယ်
လက်တို့ ကိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့် သောက်ထားသော အရက်ရှိန်ကြောင့်
အိပ်ရာထက်ရောက်သည်နှင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့
၏။

မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ပြင်းထန်သော
ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ရသည်။

“ဒိန်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလင်း”

အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ အား မေး
လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အထင် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်
အနားတွင် ဝင်ရောက်အိပ်စက်နေသည်ထင်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ တကယ်တော့ လင်းမြင့်လှိုင် ရှိမနေပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်
အိပ်နေရာအခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ အရက်ဝိုင်းတွင်
ဘယ်သူမှ မရှိကြပါကလား၊ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်သွားကြပါလိမ့်။
သေနတ်သံက ဘာကြောင့် ညကြီးမင်းကြီး ကြားရတာလဲ။ စခန်း
နား ဒုက္ခလာပေးတဲ့ သတ္တဝါဆိုးကောင်များ ရောက်လာလေလို့လား၊
သို့လော သို့လော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်သည် အခန်း
တွင်းမှ ကျွန်တော်လက်စွဲတော်သေနတ်ကို ဝင်ယူပြီး စခန်းတဲ
အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

စခန်းတဲ နောက်ဘက် . . . ချောင်းရိုးလေးအစပ်တွင်
ဓါတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လူတစ်စု လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်
သူတို့ရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။

သူတို့သည် ချောင်းရိုးကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်တောစပ်တွင်း
သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကမန်းကတန်း လိုက်သွား
သည်။ ချောင်းရိုးတစ်ဖက် အပေါ်လှမ်းအတက်တွင် တောစပ်တွင်း
လူတစ်ယောက်ပြန်လှည့်လာသည်။

ကျွန်တော်အနား ထိုသူ ရောက်လာသည်တွင် . . .

“ဟ . . . စောအေဘီ . . . ဘာတွေဖြစ်ကြတာတုန်း”

ထိုသူ ဘယ်သူမှန်းသိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စောအေဘီက ကျွန်တော်အားကြောင်ငေးကြည့်နေပြီး . . .

“ဟာ ဆရာပိုက် . . . ဒုက္ခတော့ရောက်ကုန်ကြတော့မယ်ဗျာ”
ဆိုလာသဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာတုန်း၊ ဘာဒုက္ခတွေ ဖြစ်ရမှာတုန်း”
သူ့ပခုံးအား လှုပ်ကိုင်မေးလိုက်သည်။

“သည်လို ဆရာလေးရဲ့ . . . ဆရာပိုက်က အိပ်နေတော့
ဘာမှမသိဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက် . . . မောင်မောင်ကြည်ဆိုလား၊ အဲ
. . . သူနဲ့ ဆရာလင်း စကားနိုင်လှကြရင်း အရက်ဝိုင်းမှာ စကား
များကြလေရဲ့၊ ပြီးတော့ ညကြီးမင်းကြီး အမဲတစ်ကောင်ရအောင်
မစ်နိုင်တဲ့သူကို မပစ်လာနိုင်တဲ့သူက လမ်းတွေတိုင်း . . . ဆရာ
ခေါ်ကြေး၊ ဘယ်အချိန်တွေတွေ့ . . . ဘယ်နေရာတွေတွေ့ . . . ခေါ်
ရမယ်ဆိုပြီး လောင်းကြေးထပ်ကြတယ်လေ၊ ပထမ ဆရာလင်းက
ရှောင်ပါသေးတယ်၊ ပြုံးပြုံးလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်က
အပြည်းဖြည်း အပြောအဆိုတွေ ရင့်သီးလာတော့ ဆရာလင်းက
သူ စိန်ခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်တယ်လေ”

သည်လောက်သိရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား
ချေပြီဖြစ်သော်။

ကျွန်တော်တို့သည် မဖြစ်မနေ လူသားစားကျားများထံ
ညအိပ်ညနေ စောင့်၊ လင့်စင်ထိုးပစ်ခတ်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘယ်သော
အခါမှ ညဘက် အမဲမလိုက်ကြချေ။ တောတွင်းရှိ သားရဲတိရစ္ဆာန်
အချို့သည် ညဘက်တွင် အစာရှာထွက်တတ်ကြ၏။

သားရဲကောင်တို့ အစာရှာထွက်ပြီဆိုကတည်းက ဒါ . . .
အမဲလိုက်တာပင် မဟုတ်ပါကလား။ ထိုအခါ . . . သူတို့သည်လည်း
မုဆိုးဖြစ်သွားချေဖူးလား။ သို့ဖြစ်၍ . . . မုဆိုးချင်း စည်းမဖောက်
လိုခြင်း၊ ပြီးတော့ အန္တရာယ်များခြင်းတို့ကြောင့် ညဘက် အမဲပစ်
မထွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု . . . လင်းမြင့်လှိုင် စည်းပေါက်
တော့မည်လော။ သို့ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် . . .

“ကဲ . . . စောအေဘီ . . . ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့
ဗျာ . . . သူတို့သွားတဲ့နေရာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့ . . . သူတို့အားလုံး
လွန်လွန်ကျကျ မူးနေကြပြီထင်ရဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရလေ
အောင် . . . အချိန်မီ လိုက်ခေါ်နိုင်မှ ကောင်းမှာဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို . . . စောအေဘီလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်
ခဲ့သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မလိုက်ချင်လိုက်ချင် ပါလာ
တော့၏။ သူ လွန်မင်းစွာ အိပ်ချင်နေပြီကို ကျွန်တော် သိငြား
မတတ်နိုင်ချေ။

“ဘယ်ဘက်သွားမယ်ပြောတုန်း”
“သိဘူး . . . သည်တောင်ကြောအတိုင်း သွားကြတာပဲဗျ”

စောအေဘီပြောသည့် တောင်ကြောအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။
မိုးလေကင်းစင်၍ တော်သေး၏။

ဓာတ်မီးဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးထိုးရင်း တောတိုးခဲ့ကြ၏။
တောင်ကြောအတိုင်း လမ်းသာရှာ၍ လျှောက်လာရာ နံဘေး
တောင်ကြောစွယ်ထိပ်ဖျားလောက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက်
ကြားလိုက်ရသလို၊ တောင်ကြောစွယ်နံဘေး . . . ချောင်းမကြီးတွင်း
မှလည်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့ ပြေးလွှားဆူညံသံနှင့် သေနတ်သံ
တစ်ချက်ကိုပါ ကြားလိုက်၏။ ညကြီးမင်းကြီး တောပျက်လေပြီလား
အောင့်မေ့ရ၏။

ထိုအသံပလံများနှင့် တစ်ဆက်တည်းအချိန်မှာပင် တောင်
စွယ်လေးထိပ်ဖျားမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ တောင်ကြောပေါ်သို့
တောတိုးပြေးလွှားတက်လာသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ် ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ . . . နီးရာ
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နောက်သို့ ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်နေလိုက်
တာ သေနတ်မောင်းကို အရံသင့်တင်ထားလိုက်သလို . . .

“စောအေဘီ . . . လာ . . . ကျုပ်နားကို လာနေချေ”
လက်နက်မဲ့ ‘စောအေဘီ’ ကိုပါ လှမ်းခေါ်ထားလိုက်သည်။
“ဝေါ . . . ဝေါ”

ပရော . . . ပေါ . . . ပရော
ဘာကောင်လဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရသေး၊ ဝါးသုန်းပင်တွေ ယိမ်းခါလှုပ်နေသည်သာ တွေ့ရ၏။
‘ဆိုဝါးသုန်းတောစပ်မှနေ၍ မဲမဲသဏ္ဍာန်တစ်ခု အလောတကြီး ပြေး

ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ဘက်တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် . . .

“စောအေဘီ . . . မီးထိုး . . . မီးထိုး” ရယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်း သေနတ်ပြောင်းဝကို ပစ်မှတ်ဆီသို့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

“ဟာ”

တောကောင်မဟုတ် . . . လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ”

ဒုတိယအကြိမ် . . . အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားရပြန်သည်။ ဘယ်တွက်မှု . . . ထိုလူနောက်ပါးမှ လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော ဝံကောင်တစ်ကောင် ပြေးလွှားလိုက်ပါလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုဝံကောင် ကြည့်ရသည်မှာ ဒဏ်ရာရထားပုံရ၏။ ရှေ့မှလူသည် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးလွှားနေသလို . . . နောက်မှ ဝံကောင်သည်လည်း နာကြည်းစွာဖြင့် ကုတ်ဖဲ့သတ်ဖြတ်ရန် အပြီးတကြီး လိုက်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုဝံကောင်အား ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် အခွင့်ကောင်းရသည်နှင့် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ချလိုက်သည်။

“ချောက်”

ဘယ်လိုပါလိမ့် . . . ကျည်ကား ထွက်မလာ။ သို့ဖြစ်၍ သေနတ်မောင်းကို တစ်ခါထပ်တင်လိုက်ပြီး ကပျာကသီ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ချောက်”

ကျည်ကား ထွက်မလာပြန် . . . ရှေ့မှ ပြေးလွှားနေသော လူကို . . . နောက်မှလိုက်လာနေသော ဝံကောင်က မိလုမိခင် ဖြစ်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ . . . အော်တိုခလုတ်ကို စွင့်လိုက်ပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

သွားပြီ။ ကမန်းကတန်း မဂ္ဂဇင်းဘောက် (စ်) ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျည်တစ်ထောင့်မှ မရှိပါကလား။ ဟုတ်ပျဲ . . . ကျွန်တော် သတိမေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ လူစုံတက်စုံ ဝိုင်းဖွဲ့ အရက်သောက်ကြပြီဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်သည် . . . သေနတ်အတွင်းရှိ ကျည်များကို ထုတ်ထားတတ်သည် မဟုတ်ပါကလား။ ခက်ချေပြီ။

“အား”

“အီး . . . အား”

“ဝေါင်း . . . ဝရော . . . ဝရား”

မုဆိုးအား သားကောင်က အပြီးတကြီးဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ဆွဲနေ၏။ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝံကောင်၏ကုတ်ဖဲ့ ကိုက်ဆွဲခြင်းကို ခံနေရသည့် လူသားမှာ လွန်စွာမျှ နာကျင်လွန်း၍ ငယ်သံပါအောင် အော်နေသည်မှာ ကြားရသူတို့ စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့စရာပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုသူအား မည်သို့မျှ မကယ်တင်နိုင်ချေ။

အတန်ကြာတွင် . . . လူသားနှင့်ဝံကောင် ရုန်းရင်းဆန်
ခတ် ဖြစ်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဒိန်း”

ဝံကောင်သည် ဝေးဝေးသို့မပြေးနိုင်။ နောက်ထပ် သေနတ်
သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လဲပြိုကျသွား
တော့၏။

လွန်မင်းစွာ အံ့ဩမိသည်။ ဘယ်သူများ ဝင်ရောက် ပစ်ခတ်
တာပါလိမ့်။ သိပ်ကြာကြာ မစဉ်းစားလိုက်ရ။ ကျွန်တော် ပုန်းလျက်
နေသည့် သစ်ပင်ကြီး၏ ညာဘက်ဓားလွယ်ခုတ်လောက်ရှိ ကျွန်းပင်
ပျိုလေးနောက်ကွယ်မှ ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော သေနတ်ကို
ကိုင်ဆွဲရင်း ထွက်လာသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အသေအချာ
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုလင်းပါကလား”

ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ အသံထွက်ရေရွတ်မိသံအား လင်း
မြင့်လှိုင်က ကြားသွားသည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ ပြေးပြီ
ရင်း ဝံကောင်ကုတ်ခံရသဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည့် လူသားရှိရာသို့
ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုအနားရောက်သည့်အခါတွင်
အသက်ငင်နေသည့် ထိုလူသားနှားကပ်၍ သွားတက်ကလေးများ
ပေါ်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“သည်မယ် . . . ကိုမောင်မောင်ကြည် . . . ခင်ဗျား အနှုံး
ကြီး နှုံးပြီနော်” ပြောလိုက်သံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြား
လိုက်ပေသည်။

‘လင်းမြင့်လှိုင်’ ၏ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် အံ့ဩ
မိသည်။

သူ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်အရင်
ထိုနေရာသို့ သူရောက်နေတာများလား။ သို့ဆိုပါလျှင်ဖြင့် ဘယ်
တွက်ကြောင့် . . . အချိန်နှောင်းလှမှ ဝံကောင်ကို ပစ်သတ်ရပါလိမ့်။

ကျွန်တော် တွေးဆချက် . . . ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့်မည်။
စောလေးတင်ကမှ ရောက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ . . . သူသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် . . . ရှေ့ဆက်သွား
မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ . . .
ဝံကောင်ကုတ်၍ သေသွားရှာသည့် . . . မောင်မောင်ကြည်၏ ကိစ္စ
ဖြစ်ရပ်ကို ဥက္ကံရဲစခန်းသွားရောက် ရှင်းလင်းကြရမည် ဖြစ်သော
ကြောင့်ပင်။ သို့ကြောင့် . . . ကျွန်တော်သည် ဦးစိုးဝင်းလှိုင်နှင့်
ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

စိန်တောင် ရုပ်ပုံ၏အဓိပ္ပာယ်

သူ့အသက်သည် သူ၏ကြီးစား အားစိုက်မှုပေါ်တွင် မူတည်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် . . . ပြေးလွှားရင်း ရပ်လိုက် နောက်လိုက်ပါလာသည့် အန္တရာယ်ကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ဖြင့် သည်လိုနှင့် ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ချေပြီ ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်မှ သူလွတ်မြောက်ပြီဟု တွက်လိုက်မိသည်နှင့် သူ့အသိထဲတွင် အေးအေးလူလူ နားထေးရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ၏ မူလခိုနားရာသို့ ပြန်သွား၍ မြစ်ခြင်းကိုတော့ . . . သူ . . . ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်ဖြစ်သည်ကြောင့် လတ်တလောခိုနားရမည့် နေရာသို့ ခေါင်းထောင်ကာ ဝေဝေခိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်းပင်အရင်းသို့ သူရောက်လာသည်နှင့် အပေါ်ဘက်တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းနှစ်ချက်ညိတ်ကာ ပင်ခြေရင်းတွယ်ကုတ်တက်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ပင်စည်ခွဆုံသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကိုင်းခွဲတစ်ခုရှိ အခေါင်းပေါက်တွင်းသို့ တိုးဝင်သွားတော့၏။ ထိုနေရာသည် သူ့တွက် လုံခြုံစိတ်ချရဆုံးနေရာဟု သူ့အထင်သည် တက်တက်စင်လွှဲခဲ့ချေပြီ ဖြစ်တော့၏။

သူ့နောက် လိုက်ပါလာသည့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်အောင် မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ချေပြီ မှန်သော်ငြား . . . သူ့အား အန္တရာယ်ပြုရန် ပါလာသည့် သတ္တဝါကား . . . လူသားနှစ်ယောက်

ဖြစ်ခြင်းအပြင် . . . အမဲလိုက်ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးများဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့တွက် ဆိုးဝါးသောအန္တရာယ်တစ်ခုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာချေပြီကို သူ လုံးဝ မရိပ်မိပါချေ။

“ဒါကြောင့် . . . ငါမပြောဘူးလား . . . သည်ဖွတ် . . . ငါတို့လက်ထဲက” ပြေးမလွတ်ပါဘူးလို့ဆို”

တစ်ယောက်သော မုဆိုးက ပြောရင်း ကျွန်းပင်ခြေရင်းသို့ တိုးကပ်လာပြီး . . .

“သည်မယ်တွေ့လား . . . ငါတို့လိုက်နေတဲ့ဖွတ်ခြေရာ၊ ဒီကောင် သည်အပင်ပေါ်တက်သွားတာ . . . သည်အပင်မှာ အခေါင်းပေါက်ရှိလိမ့်မယ် . . . အဲဒီအထဲ ဝင်သွားတာဖြစ်မယ်။ သူ့တွက် အမှားကြီးပဲ . . . သူ့တွက် ပြေးပေါက်ပိတ်သွားပြီပေါ့ . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး” တစ်ယောက်သောမုဆိုးက ကျွန်းပင်ခြေရင်း မြေသားပေါ်မှ ရေးရေး ထင်ကျန်နေသည့် ဖွတ်ခြေရာကို ကြည့်ကာ ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟို . . . ခွဆုံရဲ့ ညာဘက်ကိုင်းမယ် အခေါင်းပေါက်ရှိနေတယ်ဟ . . . ကဲ . . . မီးခိုးတိုက်လိုက်ကြရအောင်” ရယ်လို့ ကျန်မုဆိုးတစ်ယောက်ကပြောရင်း သူတို့အရပ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိသည့် ကျွန်းပင်ခွဆုံကြားသို့ ထင်းခြောက်နှင့် အမှိုက်များ စုပုံတင်လိုက်၏။ စိတ်ကြိုက် ထင်းခြောက်အမှိုက်များ စုပုံပြီးသည်နှင့် သူ၏အိပ်ထောင်အတွင်းမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး မီးမွှေးလိုက်တော့၏။ မီးစွဲစဖြစ်သည်နှင့် အမှိုက်စုံများကို ထပ်မံ

တောင်ယူ၍ ထိုအမှိုက်ပုံပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းတင်လိုက်၏။ အမှိုက်စီ များကြောင့် မီးတောက်ဖြစ်မလာဘဲ မီးခိုးလုံးများ အုလိုက်လာသည် နှင့် ထိုမီးခိုးလုံးများကို မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် တောင်ထန်းရွက် များအကူဖြင့် သစ်ခေါင်းဝမှနေ၍ အတွင်းသို့ ရိုက်သွင်းလိုက်ကြ တော့၏။ မီးခိုးများသည် သစ်ခေါင်းတွင်းသို့ လုံးဝင်သွားတော့၏။

မည်သို့မျှမကြာလိုက်သည် သစ်ခေါင်အတွင်းမှ ပုန်းခိုနေ သည့် 'ဖွတ်' ကောင်သည် သစ်ခေါင်းဝအပြင်သို့ ပြန်၍ တိုးထွက် လာတော့၏။ အတွင်း၌ သူ့ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့ပြီကိုး။ နို့ . . . သူ မီးခိုးမွန်၍ သေရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဒုက္ခဆိုးကြီးမှ ရုန်း ထွက်ခဲ့ပြား . . . သူ့တွက် လွတ်လမ်းမရှိ ဖြစ်ရချေတော့၏။ သူ့ဘဝ သည် ဆုလည်းစူး၊ ဓားလည်းရှူး ဖြစ်ရချေပြီ။ သစ်ခေါင်းဝအပြင် သို့ ထိုးထွက်လိုက်သည်နှင့် သူမည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသည့် ဆူညံသံတို့နှင့်အတူ သူ့ဦးခေါင်းနှင့် ခါးလည်ဆီသို့ မာကြောသော အရာနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက် တရစပ်ကျရောက်လာတော့၏။

"ရိုက် . . . ရိုက် . . . ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်"

"ဘုတ်"

"ဘုတ် . . . ဘုတ် . . ."

"ဘုတ် . . . ဘုတ် . . . ဘုတ်"

မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို သစ်ခေါင်း တွင်းမှ ပြေးထွက်လာသည့် 'ဖွတ်' ကောင်အား တုတ်ဖြင့် ဝိုင်းရိုက် ကြတော့၏။

သန်မာသော ယောက်ျားသားကြီးနှစ်ဦး၏ ရိုက်ချက်ကို

. . . 'ဖွတ်' ကောင် မပြောနှင့် 'မိကျောင်း' ပင်တာရှည်တောင့်ခံ နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် အသက်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့ပြီး ပျော့ခွေနေ သည့် 'ဖွတ်' ကောင်ကို တစ်လှည့်စီ သယ်ပိုးရင်း သူတို့ တစ်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

x x x

"ကျုပ်တို့ရွာမှာ အင်မတန် အမဲရှာကောင်းတဲ့ နှစ်ယောက် ပေါ့။ တောလည်းကျွမ်းတယ်၊ ဆရာလေးတို့ သွားချင်တဲ့ဆီကို သူတို့ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်"

'ဖွတ်' သေကောင်ကို သယ်ပိုးပြန်လာသည့် ဒေသခံ မုဆိုး နှစ်ယောက်သည် သူတို့စခန်းချရာ ဝါးတဲပေါ်မှ လူစိမ်းများဖြစ် သည့် ကျွန်တော်နှင့် 'လင်းမြင့်လှိုင်' ကို ဝေပိုက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း သူကြီးသာမောင်အိတ်လှည့်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်သောမုဆိုးက . . .

"သူကြီး . . . ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာတုန်း . . . ဧည့်သည်တွေပါတယ်ဆိုတော့ . . . ကျွန်တော်တို့ဆီ လာတာပဲပေါ့။ ကဲ . . . ပြော . . . ဘယ်ဘက်သွားချင်လဲ . . . ဘယ်တော့ဘက် ပို့ပေးရမလဲ"

သူ့လက်တွင်းမှ 'ဖွတ်' ကောင်ကြီးကို ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရင်း မေးပြော ပြောလေ၏။

ထိုသည်ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူကြီးသာမောင်သည် သူ့ထံ ရောက်လာအကူညီ တောင်းခံကြသည့် မုဆိုးအဖွဲ့များကို ကူညီပံ့ပိုး မှပေးရန်အတွက် ထိုမုဆိုးနှစ်ယောက်အား အမြဲအပူကပ်ခဲ့ပုံရ၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ . . . ငခွေးရယ် . . . အမောလေးလည်း ဖြေပါဦး၊ ငါတို့ရောက်နေတာ နာရီဝက်သာသာရှိပြီ . . . အောက်ဘက် ဝါးခုတ်စခန်းက လူတွေပြောလို မင်းတို့နှစ်ယောက် သည်ကံမှာ စာနားချာအားဖြင့် လာစောင့်နေတာပဲပေါ့၊ ကံပါလေ . . . ရေခဲအိုး . . . ခြေလက်သန့်စင်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရင်း လုပ်ငန်းစကား ပြောကြတာပေါ့။”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် . . . ဧည့်သည်ဆရာလေးတို့ ခဏစောင့်ဗျာ . . . နောက်ဘက်ချောင်းရိုးလေးမှာ ခြေလက်ရေဆေးသန့်စင်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ် . . .”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း သူကြီးသာမောင်ပြောသည့်အတိုင်း ခြေလက်ရေဆေးသန့်စင်ရန် အလိုငှာ နှစ်ယောက်စလုံး ချောင်းရိုးလေးသို့ ဆင်းသွားကြတော့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်သွားသည်နှင့် သူကြီးသာမောင်သည် မုဆိုးတို့ရလာသည် ဖွတ်ကို ယူ၍ ဖျက်လေတော့၏။ မုဆိုးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည်တွင် . . . သူကြီးသည်လည်း ဖွတ် ကောင်ကို ခုတ်ထစ်ရေဆေးသန့်စင်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုညနေလေးတွင် . . . လင်းမြင့်လှိုင်ယူလာသည့် ဂျော်နီဝါကားနှင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်ရလာသည့် ဖွတ်ကောင်မီးကင်ဖြင့် မိတ်ဆက် . . . လုပ်ငန်းညှိနှိုင်းပွဲလေး ကျင်းပလိုက်နိုင်၏။

သူကြီးသာမောင်မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် . . . တစ်ယောက်သော မုဆိုးသည် . . . ‘ငခွေး’ ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်သောမုဆိုးသည် ‘ငအေး’ ဟု သိရ၏။ ငခွေးနှင့်ငအေး . . . နာမည်သံတူငြား ဆွေမျိုးသားချင်း မဟုတ်မှတ် . . . သူစိမ်းပြင်ပြင် . . . ဖြစ်ကြကြောင်း၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာမှ သံယောဇဉ်ရှိကြောင်း၊ ချစ်ခင်ကြကြောင်း သိရ၏။

ရုပ်လက္ခဏာအရ ကြမ်းတမ်းပုံ ပေါက်နေသော်လည်း . . . ဝဲဖက်ရွေမှုရှိခြင်း၊ တူညီလိုစိတ်ရှိခြင်းများကို အရက်ဝိုင်းတွင် သိလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် . . . လုပ်ငန်းကိစ္စ သူတို့နှင့်ပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူကြီးသာမောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကျွန်တော်တို့ထံအပ်နှံခဲ့ပြီး အောက်ဝါးခုတ်စခန်းမှ ရွာပြန်ကြမည့်အဖွဲ့နှင့် ပြန်လိုက်သွားတော့၏။

သူကြီးသာမောင် ပြန်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်အကြောင်းကို မုဆိုးနှစ်ယောက်အား အကြမ်းဖျင်း ပြောပြလိုက်၏။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော်သည် သစ်တောဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပဲခူးရိုးမနေရာဖြစ်သည့် စိန်တောင်ဘက်တွင် ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခုအား ဝင်တိုက်ပျက်ကျနေသည့် ကုန်တင်လေယာဉ်ကြီး တစ်စီး တွေ့ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အကြမ်းမှတ်သားထားသည့် မြေပုံကြမ်းဖြင့် ထိုနေရာသို့ ပြန်လည်သွားရောက် ရှာဖွေလိုသောကြောင့်

လမ်းပြမုဆိုးနှစ်ယောက်အား ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျက်ကို ပြန်လည်ရှာဖွေလိုခြင်းမဟုတ်။ ထိုအချိန်က ထိုလေယာဉ်ပျက်အနား ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့စဉ်က တောင်ကမ်းပါးယံ၌ ကျောက်ကုတင်တစ်ခုအိုင်နံဘေးမှ ကျောက်စိုင်ခဲလေးတစ်ခု ရခဲ့သည်။ ထိုကျောက်စိုင်ခဲလေးအား မြို့ရောက်သည်နှင့် ကျွမ်းကျင်သူပန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက်ကို ပြကြည့်ရာ ထိုကျောက်စိုင်ခဲလေးအတွင်းမှ အဖိုးနဂ္ဂထိုက်တန်သည့် စိန်တုံးလေး ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် . . . စိန်ကြော့ရှိနိုင်မည်ထင်သဖြင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အခွင့်အရေးရှိလာခဲ့သော် ထိုနေရာသို့ တစ်ဖန် သွားရောက်စူးစမ်းလေ့လာရှာဖွေရန် အားခဲထားခဲ့၏။ ယခု . . . အခွင့်အရေး သာခဲ့ချေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

'ငခွေး' နှင့် 'ငအေး' သည် ကျွန်တော်ပြောပြသည့် အကြောင်းရင်းကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရင်းမှ . . .

“ဆရာလေးတို့ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ . . . ကျုပ်တို့ရွာက ဦးသာထူးတစ်ယောက် အဲဒီဘက်ရောက်သွားပြီး ပြန်အလာမှာ စိန်ပွင့်တစ်ပွင့် ရလာခဲ့သေးတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း . . . စိန်တောင်လို့ ခေါ်တာနေမှာပေါ့” ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြောကြလေ၏။

ထိုကိစ္စကို ထိုသည်လောက်သာ သူတို့နှစ်ယောက်စိတ်ဝင်စားပုံရှိကြောင်း သိလိုက်ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူရွေးမှန်ခဲ့ချေပြီဟု တွက်လိုက်မိသည်။ 'ငခွေး' နှင့် 'ငအေး' သည် လောဘသားများ ဖြစ်ဟန်မတူ။

ဤတော့တောင်ကို သူတို့ကျွမ်းကျင်ကြသည်မှာ အထူးလေ့လာစရာပင် မလိုချေ။ ကျွန်တော်၏ မြေပုံကြမ်းအတွင်းရှိ အမှတ်အသားနေရာများကို သူတို့ လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတစ်ညအိပ်နှင့် နောက်တစ်နေ့ နေမုန်းလွဲလောက်တွင် စိန်တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ ထိုတောင်ခြေရင်းမှ . . . အထက်သို့ တက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ဖျားရှိ ကျောက်ကုတင်နှစ်ခုကို ရောက်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်စူးစမ်းရှာဖွေလိုသော နေရာရောက်ချေပြီဖြစ်၏။

တောင်ခြေတွင် ခေတ္တခဏ နားကြ၏။ ခေတ္တခဏဆိုသည်မှာ နေမုန်းလွဲနေသည်လည်းဖြစ်၍ တစ်ညနားနေစခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ထိုညဦးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် . . . မုဆိုးနှစ်ယောက်ရှာဖွေလာသည့် မျောက်သားနှင့် အရက် တွဲဖက်သောက်ကြကာ နားနားနေနေ စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။ ခရီးပန်းကြသည်ဖြစ်ငြား အေးလွန်းသည်ကြောင့် မအိပ်နိုင်ကြ။ ထင်းမီးဖိုကြီးနံဘေးတွင် ထိုင်ရင်း ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားစကားစမြည် များနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝုန်း . . . ဝရော”

မြန်း . . . ဝုန်း . . . ဝရော”

တောင်ပေါ်မှ ကြီးမားသော အခိုင်အခဲတုံးများ ကျလာသံ

သည် တစ်တောလုံးဆူညံသွားတော့၏။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ် အသံများကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်သို့ လက်လှမ်းမီသမျှ နေရာများဆီ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်ကြသည်။

မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရ။ ဆူညံသောအသံများသာ ကြားရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် . . . တောခြောက်တာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“သည်တော ကြမ်းမယ့်ပုံပဲ”

‘ငခွေး’ က ပြော၏။

“ဆရာလေးတို့ . . . သည်တစ်ကြောမှာ ညအိပ်ညနေ နေ့နားလား”

‘ငအေး’ အမေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း . . .

“နေမှာသာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိတာ . . . ညအိပ်ညနေတော့ စခန်းချဖူးခြင်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သည်တောအကြောင်း ဂယဏန မသိတာပေါ့”

“အင်းပေါလေ . . . ဘာပဲပြောပြော သတိပိရိယတော့ ရှိရမပေါ့ . . . ကဲ . . . ချလိုက်ဦး အချမ်းပြေတစ်ခွက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း . . . အရက်တစ်ခွက် ကမ်းဖေ၏။ သူကမ်းပေးလာသည့် အရက်ကို တစ်ကြိုက်မော့သောက်လိုက်ရင်း တောင်ပေါ်သို့ နားစွင့်ထားခြင်းကြောင့် ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်း . . . ဘာသံလဲ . . . သေသေချာချာ နားထောင်

မင်းပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမကြားဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည် . . . ကျွန်တော်ကြားလိုက်သည့် အသံသည် တစ်ချက်တည်းဖြစ်၏။

တောသည်လည်း ဆိတ်ငြိမ်နေပြန်၏။ လေပြေကလေး တစ်ချက်တိုက်သည်ပင် မရှိ။

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . မနက်စောစော ခရီးဆက်မှာဗို့အားရှိသွားအောင် အိပ်လိုက်ကြစို့ ကိုခွေးနဲ့ ကိုအေးရေ . . . အိပ်ကြတော့နော်”

အသီးသီး . . . အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြတော့၏။ အိပ်ရာဟု ဆိုငြား . . . ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ဖြစ်သလို အိပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ညတာတည်းခိုရာဗို့ နီးရာမှ ဝါးလုံးများကို ခုတ်ယူခွဲခြမ်းပြီး . . . မြေပေါ်တွင် ခင်းထားခြင်းသာဖြစ်၏။ ဝါးတဲပင် ထိုးထားခြင်း မဟုတ်ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်မနက်လုံး ခရီးကြမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ပက်လက်ကျောခင်း ခြေလက်ဆန့်လိုက်ရခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် ညောင်းညာပြေရချေ၏။ သက်သောင့်သက်သာ နေရချေ၏။ အိပ်မပျော်နိုင်သေး၍ ဟိုတွေးသည်တွေး။ ထိုစဉ် . . . “ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ”

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တောင်ကြောပေါ်မှ တောတိုးပြေးလွှားသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝူး . . . ဝူး”

ဆင်တစ်အုပ် အန္တရာယ်တွေ့၍ ကမူးရှူထိုး ပြေးလွှားနေရ

ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဆင်တစ်ဖျား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံသည် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ထင်မှတ်ရ၏။ သူတို့၏ ပြေးလမ်းကြောင်းသည် ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် နီးနီးလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် လွန်စွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိ၏။ သို့ငြား . . . ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ဝင်ရောက်တိုးဝေ့ ဖြတ်မသွားခြင်းကြောင့် ကံကောင်းကြသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုဆင်တစ်ဖျား ပြေးလွှားသွားပြီးဖြစ်သည်နှင့် တော်လဲသံကြီး ကြားရပြန်၏။ သားငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ လန့်ဖျပ်ပြေးလွှားကြပြန်၏။ ထိုအသံတို့ကို တစ်ညလုံးလိုလိုပင် ကြားနေကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မည်သူမျှ မအိပ်ခိုကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထင်းမီးဖိုနံ့ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ငိုက်မြည်းနေကြရ၏။ သည်လိုနှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။ အလင်းပေါ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရှေ့တောင်ကြောမှနေ၍ ခရီးဆက်ရန် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ”

“ကိုပိုက် . . . သည်မယ် လာကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြောလာသည်ဖြစ်၍ သူ့နားသွားကာ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“အပါး . . . နည်းနည်းနောနောကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် ဆင်ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ထိုခြေရာ၏အချင်း

ကို တိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်တောင်နှင့်တစ်မိုက်ရှိသည်။ ထူးဆန်းဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချသည့်နေရာနှင့် ဘာမျှဝေးလှသည် မဟုတ်။ သည်လောက်ကြီးမားသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင် အနားမှကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုဆင်ခြေရာကြီးကို ကြည့်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထမိသည်။ မြန်မာပြည်တွင် သူ့လောက်ကြီးမားသည့် ဟိုင်းဆင် ရှိနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့တောင်ကြောမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ညက . . . တဝုန်းဝုန်းတဖိုင်းဖိုင်းဖြင့် တောဆင်အုပ်နှင့် တောတိရစ္ဆာန်တို့ ဆူညံစွာ ပြေးလွှားသွားကြငြား . . . ခုတော့လည်း ဤတောင်ကြောတွင် ညက မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမရှိခဲ့သလို ပကတိဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ သို့ဖြင့် ညက တိရစ္ဆာန်တို့ ပြေးလွှားခဲ့ကြပုံပင် မရှိ။ မည်သည့်သစ်ပင်ချုံ့နွယ်မျှ ကျိုးပဲ့ခြင်း၊ ယိမ်းယိုင်ခြင်း၊ ပိပြားနေခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် . . . ညက တောခြောက်တာပင် ဖြစ်ချိန်မည်။

“ညက တောချောက်ပုံမျိုး ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

“ဟုတ်ပါ . . . သည်တောက အတော်ကြမ်းဗျာ”

ငခွေးကလည်း ပြော၏။

“ဟို . . . ဟိုင်းဆင်ကြီးကလည်း သူ့ခြေရာကြည့်ပြီး ပြောရရင် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဆင်ကြီးပဲဗျာ”

ငအေးက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြောပြန်သည်။
ကျွန်တော်လည်း မည်သို့ပင်ပြောပြော ဤတောတောင်ထဲ
တွင် စည်းကမ်းရှိရှိ၊ စနစ်တကျ နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။
အမှားအယွင်းတစ်စုံတရာ မဖြစ်ရန်လည်း သတိထားရမည်ဖြစ်
ကြောင်း သူတို့ကို ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြောအတိုင်း အလျဉ်းသင့်
လျှောက်ခဲ့ကြရင်း စိန်တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ရှေ့တောင်
ကြောတစ်ဖြတ်တွင် . . . မမျှော်လင့်ဘဲ ဂျီတစ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်း
တိုးမိကြသည်။ ဂျီကောင်သည် ကျွန်တော်တို့အား တွေ့လိုက်သည်
နှင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးရန် တာစူလိုက်ချိန်မှာပင် . . .

“ဒိန်း”

မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ပီသပါပေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း . . . ငခွေး၊ ငအေး . . . ရယ်လို့
မုဆိုးလောကတွင် နာမည်ကြီးနေတာကိုး။

ငခွေး၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကို မချီးကျူး၍ မဖြစ်။
ရုတ်တရက် ပစ်လိုက်သော ငခွေးလက်ချက်ကြောင့် ဂျီကောင်သည်
မြေပြင်သို့ ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွားတော့၏။

ငအေးသည် ထိုဂျီကောင်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်၏။
ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီကောင်သေ ထမ်းလာမည့် ငအေးကို နေရင်း
နေရာမှပင် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အနား ငအေး ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင်
လွန်စွာထူးခြားမှုကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ဟ . . . ငအေး . . . ငခွေးပစ်လိုက်တာ ဂျီ၊ ခု မင်း ထမ်းပြန်
လာတာ ဝံပေါက်ကလေးပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ ဟို . . . ရောက်တော့
ဂျီအစား သည်ဝံပေါက်ကလေးပဲတွေ့လို့ ထမ်းလာရတာ”

“အေးဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ကျုပ်ပစ်လိုက်တာ ဂျီပါဗျ”

“ကျွန်တော် မြင်လိုက်တာလည်း ဂျီပါပဲ”

ဝံပေါက်သေလေးကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။
ကျွန်တော် အမဲလိုက်သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်အခါ
မျှ သားကောင်ပေါက်လေးများ၊ ဇီးရိုသော သတ္တဝါများကို ပတ်ခတ်
သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့။ ကျွန်တော်နှင့် အဖော်ပါသူများကိုလည်း
တားဆီးပိတ်ပင်တတ်၏။ ယခုကား . . . မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာရ
သည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျ” ကျွန်တော်က ခေါင်းခါရင်း ငြီးငြူ
ပြောလိုက်ကာ ခရီးဆက်ရန် အပြုတွင် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ . . . သည်ဝံပေါက်လေးကိုပဲ မနက်
စာအဖြစ် သတ်မှတ်ရတော့မပေါ့၊ ကဲ . . . ငခွေးရေ . . . အသား
ဖျက်ကွာ၊ သည်မှာပဲ ခဏနား . . . စားသောက်ပြီးမှ ခရီးဆက်ကြ
တာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်အစီအစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် . . . ထို
နေရာလေးတွင် စခန်းချနားနေလိုက်ကြ၏။

ဝံသားကင်နှင့်အရက် မြည်းသောက်လျက် ရွှေခရီးစဉ် အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။

နားနားနေနေ . . . နေကြပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ နေမွန်းမလွဲမီ မြေပုံကြမ်းအညွှန်းအရ ပထမကျောက်ကုတင်ကို ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဒုတိယကျောက်ကုတင် ရှိရာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ လမ်းခရီးကတော့ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းစပြုလာပြီဖြစ်၏။ တောင်သည် မသိမသာ မတ်စောက်လာခြင်းကြောင့် ကုတ်တွယ်တက်ရသည့်အခြေသို့ပင် ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ခက်ခဲစွာ ကုတ်တွယ်တက်ခဲ့ကြရာမှ ဒုတိယကျောက်ကုတင်သို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။

ဒုတိယကျောက်ကုတင်အရောက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးအုံ့တက်လာသည်ဖြစ်၍ . . .

“ကိုလင်း . . . မိုးရွာမယ်ထင်တယ်၊ မိုးခိုစရာတစ်နေရာ ရှာထားကြရအောင်”

ဒုတိယကျောက်ကုတင်ရှိသည့် နေရာတစ်ဝိုက်သည် မြေပြန့် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထိုအနီးတစ်ဝိုက် နားခိုရန် နေရာကောင်းလေးကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်ကြ၏။ တွေ့ချေပြီ . . . ကျောက်ကုတင်နှင့် မနီးမဝေး . . . ငါးသံကြိုးသာသာခန့်တွင် ကျောက်လှိုက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။ အကယ်တန်သည် မိုးရွာချခဲ့သော် ထိုလှိုက်ဂူအတွင်း ဝင်ရောက်ခိုနားကြရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး ကျောက်ကုတင် ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် . . . ကျွန်တော် စူးစမ်းလေ့လာချင်

သေးသည်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုတစ်ဝိုက်ရှိ ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲတို့ကို သေချာကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ထူးခြားမှုတော့ သိပ်မတွေ့။ သို့ငြား . . . ကျောက်ကုတင်အိုင်အတွင်း လက်လက် . . . လက်လက် . . . ကျောက်စိုင်ခဲလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ငခွေး . . . ရေထဲဆင်းကွာ . . . ဟိုမှာတွေ့တဲ့ ကျောက်စိုင်ခဲလေး ယူပေးစမ်းပါ”

ငခွေးကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ငအေးက . . .

“နေနေ ဆရာလေး . . . သည်ကောင် ရေမကူးတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆင်းယူပေးမယ်” ပြောပြောဆိုဆို အဝတ်အစားတို့ကို ချွတ်၍ ကျောက်ကုတင်ရေအိုင်အတွင်း ဆင်းသွားတော့၏။

“အပါး . . . အေးလိုက်တာ”

ငအေးသည် ကမန်းကတန်း ရေအိုင်အတွင်းမှ တက်လာတော့၏။

ဘယ်လောက်များ အေးလို့တုန်း သိချင်သည်ကြောင့် ထိုအိုင်အတွင်းရှိရေကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အား”

လက်တစ်ချောင်းလုံး ထုံကျင်သွားမတတ် အေးခြင်းဖြစ်တော့၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

“ဟုတ်တယ် . . . အရမ်းအေးတယ် . . . ဆင်းမနေပါနဲ့ တော့ကွာ”

ပြောသာပြောရသည် ထိုအိုင်အတွင်း အောက်ခြေမှ လက်

လက် . . . ကျောက်စိုက်ခဲလေးကိုတော့ဖြင့် လိုချင်တက်မက်နေမိသည်ဖြစ်၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ အခက်တွေ့ရ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အတင်းဆင်းခိုင်းပြန်လျှင်လည်း အေးလွန်း၍ သေသွားနိုင်လောက်သည်။ ကျွန်တော့်အထင် ထိုလက်လက်အစိုင်အခဲလေးသည် စိန်တုံးခိုင်းလေးပင် ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည် ကျွန်တော် ထင်ထားသလို စိန်ကြော့ရှိနိုင်၏။ သေချာသလောက် ဖြစ်နေ၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့်ကျွန်တော် ရှိနေစဉ် သေနတ်သံကြောင့် အတွေးစပြတ်သွားရသည်။ ထိုသေနတ်သံ လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငွေ့ . . . ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သေနတ်ကို ကိုင်၍ ငွေ့သည် ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ဘာကောင်ကို တွေ့၍ ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငွေ့နောက် လိုက်သွားကြသည်။
“ဟာ”

ငွေ့ပစ်မှတ်သည် ချက်ကောင်းထိမှန်သွားပုံ မရ။ ထိုသားကောင်သည် ငွေ့ သူ့အနားရောက်လာသည်နှင့် ရုတ်တရက် ကုန်းထကာ တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်လေတော့၏။ မထင်မှတ်သော သားကောင်၏ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသည့် ငွေ့သည် . . . မြေပြင်သို့ လန်လဲကျသွားတော့၏။

“ငွေ့”

ငွေ့အားသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်ရင်း လဲကျနေသော ငွေ့အား ထပ်မံအန္တရာယ်ပြုရန် အားစိုက်နေသည့် သားကောင်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားကာ သူ့လက်တွင်းရှိ ပုဆိန်ဖြင့် အားပါးတရ ခုတ်ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည်လည်း မည်သို့ လုပ်ရမည်မသိ။ အရံသင့် မောင်းတင်ထားသည့် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်ကာ . . . အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေရုံမျှတစ်ပါး အခြားမရှိချေပြီ။

ငွေ့နှင့် သတ်ပုတ်လုံးထွေးနေသည့် သားကောင်သည် အခြားမဟုတ်။ လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော ဝံနက်ကောင်ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

ဝံနက်ကောင်ကြီး၏ သတ်ပုတ်မှုကြောင့် ငွေ့အေးလက်တွင်းမှ ပုဆိန်သည် ဘယ်ဆီရောက်သွားလေသည် မသိ။ လက်ချည်းသက်သက် ယှဉ်နိုင်ရန် မလွယ်မှန်း သိလိုက်သည့် ငွေ့အားသည် အခွင့်အရေးရလိုက်သည်နှင့် ထိုဝံနက်ကောင်ကြီးအပါးမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ ကြောက်လန့်တကြား ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပြေးလာရမည့်အစား ကျောက်လှိုက်ဂူရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားခြင်းသည် သူ့တွက် အမှားကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သွားတော့၏။

သူပြေးရာနောက်သို့ အငြိုးတကြီးဖြင့် ပြေးလိုက်သွားသည့် ဝံနက်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပစ်ခွင့်မရလိုက်ကြချေ။ ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားပြီး ရှေ့မှပြေးသွားသည့် ငွေ့အားကို ထိမှန်

ခဲ့သော် မခက်ပေလော။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုဝံနက်တစ်ကောင်နောက်မှ လိုက်ပါပြေးခဲ့ရင်း အခွင့်သာကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိ၏။ ပိုဆိုးချေပြီ။ ကျောက်လှိုက်ဂူအတွင်း ပြေးဝင်သွားသည့် ငအေးနောက်သို့ ဝံနက်ကောင်ကြီးလိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ငအေးတစ်ယောက် ချောင်ပိတ်မိနေချေပြီ။

ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဆိုပြီး . . . ဝံနက်ကောင်အား နောက်မှနေ၍ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။ “ဒိန်း” စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ဖြစ်၍ ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားရ၏။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြန်၏။

“ဒိန်း”

သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် လွဲချော်သွားပြန်၏။

ခက်ချေပြီ။

ငအေးကို မည်သို့မျှ ကယ်တင်နိုင်စွမ်း မတွေ့နိုင်တော့ချေ။ ဝံနက်ကောင်သည် ကျောက်လှိုက်ဂူတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

“အား”

တစ်ခဏအကြာတွင် ငအေး၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

လွန်စွာမျှ စိတ်ထိခိုက်ရတော့၏။ ဖြစ်လိုရာဖြစ် ဆုံးဖြတ်ကာ ကျောက်လှိုက်ဂူအတွင်း ဝင်လိုက်သွား၏။ တွေ့ပါပြီ ဝံနက်

ကောင်ကား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျောပေးလျက် သူ့ရှေ့ရှိ ငအေးအား ကိုက်ဖြတ်သတ်ပုတ်ရန် ကြိုးစားနေသည့်အတွက် ကမန်းကတန်း လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

အနီးကပ်ပစ်ရခြင်းကြောင့် သည်တန်ကြိမ်တော့ဖြင့် လွဲချော်သွားခြင်းမရှိ။ ဝံနက်ကောင်သည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။

“ဘုန်း”

လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ပိုသေချာရန် အလို့ငှာ သူ့ကျောပြင်အား သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ထိုးလှုပ်ကြည့်၏။ သေချာသလောက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဝံနက်ကောင်ကြီးအား နှစ်ယောက်အားဖြင့် မနည်းမယူ ဆွဲလှန်ချလိုက်သည်။ ထိုမှ ဝံနက်ကောင်ကြီးအောက်တွင် ပိနေသည့် ငအေးကို တွေ့လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ဆွဲယူမလိုက်သည်။

“အား . . . အား”

ဝံနက်ကောင်၏ ကုတ်ဖဲ့ခြင်း ခံထားရသည်ဖြစ်၍ ထိုဒဏ်ရာများ၏ နာကျင်မှုကြောင့် ညည်းညူနေတော့၏။ သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာမဟုတ်သဖြင့် တော်သေး၏။ သို့ငြား . . . အတော်ကုသယူရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဒဏ်ရာရရှိထားသည့် ငအေးနှင့် ငခွေးကို တစ်ယောက်ဆီ ဖေးမတွဲယူရင်း ထိုကျောက်

ကတင်စခန်းမှ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ ဤသို့ ဒုက္ခဆိုးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကြောင့် . . . လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်ခဲ့ရ၏။ အရေးကြီးလုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းကိုသာ ဦးစားပေးလုပ်လိုက်ရတော့၏။ အခြားမဟုတ် ငအေးနှင့်ငခွေးကို အချိန်မီ ဆေးဝါးကုသနိုင်ရန် ဆေးရုံဆေးပေးခန်းတစ်ခုခုသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် ဖြစ်တော့၏။ သည့်တွက် ကျွန်တော်တို့၏ စိန်တောင်ခရီးစဉ်စီမံကိန်းကြီးသည် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဤစော့ဤစော့ပိုင်ပိုင်မှာပင် ပေးဆပ်ခဲ့ရခြင်း

အသက်လူပြေးနေရသည့် ဂျီ (ချေ) ကောင်လေးနောက်သို့ သားရဲကောင် ကျားသတ္တဝါသည် ခွန်အားသိပ်စိုက်လိုက်စရာပင် မလို။ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် မိလုမိခင်နေရာဆီသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လွှားခနဲ ခုန်အုပ်ဖမ်းလိုက်တော့သည်။

ဂျီ (ချေ) သတ္တဝါလေးသည် မြေပြင်သို့ လဲပြိုအကျတွင် . . . သူ၏ လည်တိုင်ဆီသို့ ကျားကောင်၏ ချွန်ထက်သော အစွယ်များက စူးဝင်နစ်လာသည်ကြောင့် နာကျင်လှသည်ဖြစ်၍ အော်ဟစ်ရုန်းကန်လေ . . . ပိုမိုနာကျင်လေဖြစ်ရာမှ . . . တစ်ခဏအကြာတွင် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ကျားသတ္တဝါသည် . . . လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းအား အနည်းငယ် မှုပင် မရှိတော့သော အစာကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုဖောက်၊ ကိုက်ဆွဲခဲ့ကာ အူအသည်း စသည့်ကုလီစာတို့ကို အားပါးတရ မြန်ယှက်စွာ စားသောက်နေတော့၏။

“ဒိန်း”

ထိုစဉ် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံတစ်ခုနှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ကျည်တစ်တောင့် ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ . . . ပူခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ကာ သွေးတို့ ယိုစီးပန်းထွက်လာတော့၏။ သူ . . . တစ်ချက် သတိလစ် ယိုင်သွားသေး၏။ သို့ငြား ရရှိသောဒဏ်ရာ ပြင်းထန်ပါသော်လည်း သူ့အတွက် အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်ရေးအတွက် ထိုနေရာမှ

သံကုန်ဟစ်ကြွေးကာ ကြိုးစားပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

သူ လွန်မင်းစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ပြေးလမ်း တစ်လျှောက် တွေ့သည့်သားကောင်ငယ်တို့ကို ရန်ပြု၏။ သစ်ပင် ချုံပုတ်တို့ကို ပုတ်ခတ် ဆွဲလဲ ကိုက်ဖယ်၏။ လွန်မင်းစွာ ဒေါသပူန ထနေလေတော့၏။

အစာကို ဝအောင်ပင် မစားလိုက်ရ။ သူ့အစာ လှဲခံရသည် ပြင် ဒဏ်ရာအနာတရပင် ရလိုက်သေး၏။ သူ့လိုကိုယ်လိုသတ္တဝါ မျိုး ဆိုပါလျှင် အစိုးကြေ အရေခန်း သူယှဉ်ပုံပါသည်။ ယခုမူကား မမြင်ရသော ရန်သူ၊ မတွေ့ရသော သတ္တဝါကြောင့် . . . သူ့ ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးတို့ ဒလဟော ယိုစီးလာခြင်းကို အံ့ဩမိသည်။ ဘယ်လိုမျိုးရန်သူပါလိမ့်၊ သူ စဉ်းစားမရ။ သို့ငြား . . . မကျေနပ် တာတော့ အမှန်။ သူ့လို တောဘုရင်ကို အံ့တုခံသူကား မည်သို့ သောသတ္တဝါနည်း။

သို့ကြောင့် . . . သူသည် . . . သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချသည့်ဟု ယူဆရသော 'လျှို' တစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းခိုရင်း နောက်မှ ကပ်ပါလာမည့် ရန်သူကို စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုသတ္တဝါ . . . ဘယ်လိုအကောင်မျိုးမှ လိုက်မလာသေးဘေး ကိစ္စမရှိ သူ့အတွက် နားဖို့ . . . အင်အားဖြည့်ဖို့ အချိန်တောင် သေးသမို့ . . . မှိန်း၍နေရင်း . . . အားမွေးနေလိုက်သည်ဖြစ်ငြား ထိုဒဏ်ရာကြောင့် သူ့အသက်ပေးဆပ်ကောင်း ပေးရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးစည်းမစောင့်သော စောအားပုကို လွန်မင်းစွာ စိတ်ဆိုးမိသည်ကြောင့် ရင့်ရင့်သီးသီး စကားလုံးများ သုံး၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေမိသည်။

“ခင်ဗျား . . . အတော်အသုံးမကျတာပဲ၊ ခင်ဗျား အမဲပစ် လာတာကြာပြီ၊ မုဆိုးစည်းကမ်း မသိဘူးလား၊ စည်းစောင့်မှပေါ့ဗျာ၊ 'ဟင်းကောင်' က သူ့အစာသူ ရှာစားနေတာပဲ၊ ဘာလို့ သွားပစ်ရ တာတုန်း၊ ဟေ့ . . . ကြည့်စမ်း . . . ခင်ဗျား မပိုင်ဘဲ ပစ်လိုက်လို့ ဟင်းကောင် ဒဏ်ရာရ ထွက်ပြေးသွားပြီ။ နောက်ဆက်တွဲ ဇာတ် လမ်းတွေ ရှုတ်ကုန်တော့မယ် . . . ခင်ဗျား ဒီလောက်လေးမှ နား မလည်ဘူးလား၊ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သွားတဲ့ ကျားဟာ သူ့ဘဝ အတွက် အစာရှာဖွေရခက်တော့မယ်၊ ဒီတော့ . . . လွယ်လင့်တကူ အစာဖမ်းယူနိုင်မယ့် ရွာနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ လာစားကျက်ရှာတော့ မယ် . . . ဒီတော့ . . . ရွာနား . . . ရွာကျွဲတွေအပြင် လူတွေကိုပါ ဒုက္ခပေးလာနိုင်ပြီ . . . ကဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီကိစ္စ”

စောအားပုတစ်ယောက် သူ့အမှားကြောင့် ကျွန်တော် မည်မျှ ဆိုဆိုဆဲဆဲ ငြိမ်ရပ်နေဆဲပင်။

“ကဲ . . . ကိုလင်း . . . ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြ မလဲ၊ ရှေ့ဆက်သွားရင်လည်း အဲဒီ 'ကျားနာ' ရဲ့ရန်က ကြောက်ရ သေးတယ်”

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ချက် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး . . .

“ပြန်ကြတာပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့တွေမှာ တောကောင်

သားတွေ အတော်ရပေပြီပဲ . . . က . . . အားပူရေ . . . ပြန်ဖို့ လုပ်ဗျာ”

ဟုတ်ပါသည် . . . ယျဉ်းမမြိုင်တောအတွင်း အမဲပစ်ထွက် လာခဲ့ကြသည်မှာ . . . ၃ ရက်နှင့် ၂ ညအိပ် အချိန်ကာလအတွင်း . . . ဂျီနှစ်ကောင်နှင့် ဆတ်ဖိုတစ်ကောင် ရရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထို အသားတို့ကို ကြော်တန်ကြော်၊ မီးကြပ်တိုက်တန်တိုက် . . . လုပ်ပြီး ဖြစ်သည်။

ယျဉ်းမမြိုင်တောသည် လူသူအရောက်အပေါက် နည်း၏။ ဝါး အပေါက်နည်းသောကြောင့် ဝါးခုတ်သမား သိပ်မရှိ။ သို့ကြောင့် အမဲလိုက်၍ ကောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမနက်လေးတွင် စခန်းနားသို့ အစာရွာ သားကောင် ဖမ်းထွက်လာသော (ကျား) ဟင်းကောင်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြံတောင့်ကြံ့ခဲ မြင်ရခြင်းဖြစ်သော်ငြား စောအားပူ က ကြောက်လန့်တကြားမို့လား။ ပစ်ခွင့်သာသည်ထင်၍ လေလား မသိ အပိုင်ပစ်ရခြင်းဟု တွက်ကာ ရုတ်တရက် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မနီးမဝေး ပစ်ခွင့်ရပေမယ့် . . . စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍ ထင်၏။ သားကောင်ပစ်မှတ်ကို . . . လွဲချော်သွားလေသည်လား မသိ။ သို့ ကြောင့် ယခုသော်ကား ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှတိုးသာ၍ နောက်ပြန် ဆုတ်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုစခန်းမှ အား ချင်းပင် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဒဏ်ရာရ သားရဲကောင် 'ကျား' . . . ဘယ်ဆီထွက်ပြေး

သွားပါလိမ့်၊ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားခြင်းဆိုက အကြောင်းမဟုတ်။ ကျားနာခဲ ပြန်ခဲရန် ကျွန်တော်တို့အား တစ် နေရာမှ ချောင်းမြောင်းနေပါက ဒုက္ခရောက်ချေပြီ။ မုဆိုးဘဝမှ သားကောင်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်ကြရတော့မည့် ကိန်းပါကလား။

မုဆိုးစည်းကမ်း ဖောက်ခဲ့မိသော 'စောအားပူ' ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အလိုလိုနေရင်း သွေးလန့်နေမိ၏။ အပြန်လမ်း တစ်လျှောက် ကျီးလန့်စာစားဘဝ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ကိုယ်ထိလက် ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့မိသော အားပူဆိုပါလျှင် ပိုဆိုးလာသေးတော့၏။ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ငှက်ဆိုးထိုးသံ၊ ဝါးပြိုလဲသံ၊ မြေဝပ် ငှက် လန့်ဖျပ်ထပျံသွားသံများကိုပင် ကြားလိုက်သည်နှင့် ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်နေတော့၏။ အကယ်တန်တိ ကျားနှင့်တိုးခဲ့ပါလျှင် သွေးလန့် . . . အသက်ထွက်သွားမည့်ပုံပင်။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ကဲပါ အားပူရယ် . . . ဘာမှသွေးလန့်မနေပါနဲ့၊ ဒီကောင် အဝေးကို ပြေးထွက်သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်လိုက်ငြား . . . အကြောက်ပြယ်ပုံမရ။ တောကြည့်တောင်ကြည့် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေသေး၏။ သို့ လျှောက်ရင်း . . . လျှို့ဝှက်ခူအနား ရောက်လာ၏။ ပထမ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင်။ သို့ပေမယ့် ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ မျက်စိများက လျှို့ဝှက်မှ ဖျတ်ခနဲ သစ်ပင်နွယ်ပင်များ လှုပ်ခတ်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်မိသဖြင့် . . .

“နေဦး အားပူ” . . . ရှေ့မှသွားနေသော အားပူကို လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ သတိပေးသံကြောင့် အားပူသည်

ကြောက်လန့်တကြား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နောက်နားသို့ ဖြေကပ်လာတော့၏။

“ဒီလောက်ကြီးလည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားစတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ . . . ခုမှ ဘာကြောက်နေရတာလဲ၊ ကဲ . . . ငြိမ်ငြိမ်နေ . . . ဟိုလျှို့ဝှက်မှာ အကောင်တစ်ကောင်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဘာကောင်လဲသာ ပြောမပြတတ်တာ။”

သို့ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ကာ လျှို့အတွင်းသို့ ထိုးချိန်ထားပြီး ရှေ့သို့ တိုးလှမ်းလိုက်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ၏သေနတ်မောင်းတင်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်နောက်မှလည်း ကပ်လိုက်လာ၏။

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း . . . ဝရော”

လျှို့အနားရောက်ရန် ၅ ကိုက်မျှအလိုတွင် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း သတ္တဝါတစ်ကောင် ခုန်လွှားထွက်ကာ . . . တောင်စွယ်အောက်သို့ ဖြေဆင်းသွားတော့၏။

“ကျား” တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ မဟုတ်မှလွဲ အားပုပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာရထားသောအကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟုမူ ထိုလျှို့တစ်စိုက်တွင် သွေးကွက်တို့ ထင်ကျန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုပိုက်ရယ် . . . ခင်ဗျားအမြင်စောပေလို့၊ နို့မဟုတ် ဒီကောင်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းမြောင်း ဒုက္ခပေးမှာဗျ”

“ဒီကောင်ကြီး သိပ်ပါးနပ်တယ် . . . သူ ကျုပ်တို့ကို ချောင်းနေတာ သေချာတယ်ဗျ၊ အခွင့်မသာလို့ ပြေးထွက်သွားတာနေမှာ”

“ကဲ . . . ကိုလင်းရေ . . . သည်လောက်ဆို သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့၊ သတိဝီရိယနဲ့သာ သွားတော့ဗျို့၊ သည်ကောင်ကြီး တစ်နေရာကနေ ချောင်းမြောင်းနေလိမ့်ဦးမယ်”

ကျားသတ္တဝါသည် တောကျွမ်းကျင်သော သားရဲကောင်မုဆိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ ရန်သူကို . . . သို့တည်းမဟုတ် . . . သားကောင်ကို မည်သည့်နေရာမှ ကြိုစောင့်ရမည်ကို သိကြ၏။ သူတို့အတွက် အခွင့်မသာလျှင် မည်သို့တိုက်ခိုက်မှုမျိုးမှ မလုပ်တတ်။ အခွင့်သာသည့်အခါမှသာလျှင် လှုပ်ရှားတတ်၏။

ကျား၏စွမ်းရည်ကို သိထားသော ကျွန်တော်သည် ထိုကျားကောင်အား လက်ဦးမူရယူနိုင်ရန်အတွက် သွားလာရင်း တွက်ဆချင့်ချိန်နေရတော့၏။ နို့ဖြင့် မလွယ်၊ ခံသွားရလိမ့်မည်။ သည်တောနားတစ်ဝိုက် စခန်းချနားနေ၍တော့ မဖြစ်။ အချိန်မီ အလျင်အမြန် တောစပ်နားသို့ ရောက်ရန် ခြေကုန်သုတ်ကြရပေတော့မည်။

သတိဝီရိယဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရင်း မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာမှ မဖြတ်၍ မရ။ ထိုနေရာမှလွဲ၍ အခြားလမ်းမရှိ။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဆူးခြုံတို့ ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်း သည်မြောင်ကြပ်ကနေ မဖြတ်လို့မဖြစ် ဖြတ်ရတော့မယ် . . . အန္တရာယ်တော့များတယ် . . . သတိဝီရိယ ရှိပါစေနော်ကဲ . . . အားပု . . . မင်းလည်း ကြောက်အိုးပါမနေနဲ့ . . .

ဘေးဘီ သေချာကြည့်၊ ထူးခြားမှု၊ လှုပ်ရှားပုံတွေ့ရင် ပြောရမ်းသန်းမပစ်နဲ့ ကြားလား။”

အားပုကို ပို၍ သတိပေး ပြောကြားထားရ၏။

မြောင်ကြပ်သည် လွန်စွာသေးငယ်လှ၏။ လူတစ်ကိုယ်လှည့်စာပဲ ရှိ၏။ ထိုမြောင် မည်မျှရှည်မည် မပြောတတ်။ ထိုမြောင်မှ နေ၍ ချောင်းဝသို့ ထွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

မြောင်တိုလေးသာ ဖြစ်ပါစေဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းရ၏။ မြောင်တစ်ဖက်တစ်ချက် နံရံတို့တွင် ဆေးမြင်းခွာပင်များ ပေါများစွာ ပေါက်ရောက်နေ၏။

သည်လောက် အန္တရာယ်များလှသည့်ကြားမှပင် အားပုသည် ဆေးမြင်းခွာပင်များကို နှုတ်ယူနေသေးတော့၏။ အင်းလေ . . . ယူချင့်စဖွယ် ဆေးစွမ်းထက်သည့် ဆေးမြင်းခွာအနက်တွေကို။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်၊ အားပုသည် အလယ်မှ၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်မှ။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ကိုစူးစိုက်၊ နံဘေးကို ဝေ့ဝိုက်မပြတ် ကြည့်ရ၏။ အားပုကား အလယ်မှလိုက်၍ သက်သောင့်သက်သာရှိငြား။ လင်းမြင့်လှိုင်ကား နောက်သို့လှည့်ကာ လှည့်ကာ နံဘေးသို့ စူးစိုက်ကာ သတိကြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော်၏ ဆုတောင်းမပြည့် . . . မြောင်တိုမဟုတ် မြောင်ရှည် ဖြစ်နေ၏။ နံဘေးတောင်ကြောမှ ပမ်းတက်ရန်လည်း မဖြစ်။ အောက်ဘက်ရောက်လေ ဆူးချုံ့နွယ်တို့ ပိုမိုထူထပ်လေ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် . . . မြောင်ရေစီးအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ရေသည် ခြေသလုံးသားလောက်မှသည် ခြေမျက်စိထိ ဖြစ်လာ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် မြောင်ဝရောက်ရန် မဝေးတော့ဟု ထွက်မိသည်။

“ဗွမ်း . . . ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

တစ်ခုတော့ ကောင်း၏။ ရေထဲလျှောက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ အသံပေးလျှောက်လာသလို ဖြစ်သဖြင့် သားကောင်တို့ ဝေးရာသို့ ပြေးကြပေလိမ့်မည်။

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာကောင်လဲ ကိုလင်း”

“ဘာကောင်ရယ်တော့ မသိဘူး၊ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာသံကြားလို့ လှည့်ပစ်လိုက်တာ”

သုံးယောက်သား တဒဂ် ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီး ချောင်းမြောင်းနားစွင့် ကြည့်လိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေပြန်၏။

ဘာကောင်ရယ်တော့ မသိရ။ အတန်ကြာကြာ လေ့လာစောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဝုန်း”

ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွား၏။ ကမန်းကတန်း သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်ခတ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဖရော”

“ကွီ . . . ကွီ . . . ကွီ”

“အရေးထဲကွာ”

“ဒိန်း”

ရေထဲထိုးဆင်း ငါးဖမ်းယူထွက်ပြေးသွားသည့်မျောက်တံငါကို ဒေါကန်ကန်ဖြင့် ချောက်ပစ် . . . ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကွီ . . . ကွီ . . . ကွ . . . ကွ”

“ကွီ . . . ကွီ”

သေနတ်သံကြောင့် မြောင်နံဘေး သစ်ပင်များပေါ်၌ မျောက်များ ဝေးရာသို့ အော်ဟစ်ထွက်ပြေးကြ၏။

သည့်နောက် . . .

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် လာခဲ့ကြရာမှ မြောင်ဝသို့ ရောက်လာ၏။ သည်တောမှ အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်ခဲ့ရသည်။

မြောင်ဝမှသည် ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ချောင်းအတွင်း ရေသိပ်မရှိ။ အိုင်အိုင်ရှိသည့် နေရာလောက်မှပင် ရေသည် ခြေသလုံးလောက် ရှိခြင်းဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်မူ ခြေမျက်စိသာသာ ခန့်ပင် ရှိသည်ကြောင့် ချောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောကဖြတ်ခဲ့သော မြောင်၌ ခြေသလုံးလောက် ရေရှိနေခြင်းကား ချိုင့်များ၊ ကလိုင်များအတွင်း ရေတင်ကျန်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြရာမှ

ကော်စွယ်ချောင်းခွဆုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုဝက်စွယ်ချောင်းအတိုင်း အနည်းငယ် စုန်ဆင်းလိုက်ပါမူ ကျွန်တော်တို့သည် ဖာလာစခန်းသို့ ရောက်ပေတော့မည်။ ထိုစခန်းရောက်ပါမူ တောင်ခြေရွာကလေးနှင့် အတော်နီးလာပြီဖြစ်သည်။

ကျားနာ၏ အန္တရာယ်မှ လုံးဝကင်းချေပြီဟုပြော၍ ရပေပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် စောအားပုတစ်ယောက် ရွှင်လန်းတက်ကြွလာတော့၏။

သို့ဖြင့် . . . ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြရာမှ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် ဖာလာစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုဖာလာစခန်းတွင် ရှိနေသည့် ဝါးတဲဟောင်းတစ်ခုတွင် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ခြေပစ်လက်ပစ် နားနေစဉ် အခိုက် စောအားပုသည် ဗိုက်နာ၍ တပိုတပါးသွားရန် ချောင်းရိုးလေးအတွင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဲပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်နေရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြ၏။ ထိုစဉ် . . .

“ဆရာလေး . . . ဆရာလေး”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးလာသည့် စောအားပုကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှဲနေရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ သေနတ်ကိုယ်စီ စွဲတိုင်ယူကာ အရံသင့်မောင်းတင်လိုက်ကြပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . အားပု”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာလေး . . . ငါ အခင်းကြီးသွားတဲ့

ချောင်းရိုးအပေါ်ဘက်မယ် ဖြူတွင်း တွေ့ခဲ့လို့ . . . ဖြူခြေရာ လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ်လည်း ရှိနေတော့ကာ သည်တွင်းမှာ ဖြူရှိနေတာ
သေချာပြီပေါ့ . . . ဒါကြောင့် လာပြောတာ”

စောအားပုဆိုလိုချင်သည့်အကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။
ဤစခန်းတွင် အချိန်အတော်ကြာကြာ နားနေမည်ဆိုပါက ထိုဖြူ
တွင်းကို နှိုက်လျှင် ရနိုင်သည်မှာ သေချာကြောင်း ပြောလာခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် . . .

“သည်မလဲ . . . ဟင်းစားတွေ အများကြီးပါလာတာပဲ
ရဲ့ပါစေတော့ကွာ . . . အချိန်လည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ကဲ . . . ခဏ
ဆက်ကြစို့ရဲ့။”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောအားပုတို့ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြတော့
သည်။

သည်အချိန်မှ မထွက်လျှင်မဖြစ် . . . သို့မဟုတ်ပါမူ . . .
အချိန်နှောင်းသွားပါက . . . တောင်ခြေရွာကလေးသို့ အတော်
မှောင်လေမှ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ . . . ကျားနာ . . . ၏ ရန်ကလည်း ရှိသေး။
စိတ်ချ၍ ရနိုင်လောက်သည် ပြောရငြား . . . ကိုးရေးတစ်နေ
. . . ဆယ်ရေးတစ်ရာ ဆိုသကဲ့သို့ စိုးရိမ်ရသေး၏။

စောအားပု တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ကျားနာကို မေ့ပျောက်
ပြီး ဖြူကောင် မဖမ်းခဲ့ရသည်ကို တတွတ်တွတ် တစ်လမ်းလုံးပြော
မဆုံး ဖြစ်နေတော့၏။ သူ ဘာပြောပြော . . . ကျွန်တော် မသိလိုက်

ဟသာ နေလိုက်သည်။
သို့ဖြင့် . . . တောင်ခြေရွာကလေးသို့ နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင်
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ခြေရွာကလေး ရောက်သည်တွင် . . . ရွာသူကြီး
“ဦးလွယ်ခါး” ၏ အိမ်တွင် တစ်ညတာ တည်းခိုလိုက်ကြ၏။

ထိုရွာကလေးမှ နံနက်စောစောထွက်လျှင် . . . စမ်းရွာသို့
နေမွန်းလွဲတွင် ရောက်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်တန်တိ အစ်ထုတ်ရေး
မှ တီအီးကားကြုံတွေ့ပါမူ ပို၍စောရောက်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုည ထိုတောင်ခြေရွာကလေးတွင် အိပ်ကြ၏။ ထိုတောင်
ခြေရွာကလေးသည် စောအားပုနှင့် စိမ်းလှသည်မဟုတ်။ သူ့
မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ များလှ၏။

အားပုတစ်ယောက် တစ်ညလုံးလိုလို အရက်လည်းသောက်
နေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ခရီးထွက်ရန် တာစူလိုက်ကြ
သည်တွင် စောအားပုကို မတွေ့သဖြင့် . . .

“သူကြီး . . . အားပုတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ကွာ . . . မင်းတို့ကောင် အစောကြီး တောထဲဝင်သွားပြီ”

“ဗျာ . . . ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်းလား”

ကျွန်တော်က ထိုသို့မေးလိုက်သည်တွင် တောင်ခြေရွာသူကြီး
က . . .

“အော် . . . အိမ်က ငါ့ယောက်ဖနဲ့ ‘သုတ်ကိုင်’ ထောင်
ထားတာ သွားဖြုတ်ကြတယ်။ သည်ရွာအရှေ့ တောစပ်ထဲတင်ပါ

... တော်ကြာ ပြန်လာကြလိမ့်မပေါ့ ... "

"အော် ... အင်း"

အတော်ပါပဲ ... သူ့စောင့်ရင်း သူ့ကြီးတည်ခင်းကျွေးသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်၊ ပြီးတော့ အဖန် ရေခါးခါး ... ကို သောက်ရင်းစားရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြ၏။ စောအားပုကိုလည်း စောင့်ရင်း ဖြစ်သည်။

အတော်ကြာကြာ စောင့်သည်တိုင် စောအားပုတို့ ရောက်မလာကြသေးချေ။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ရသည်မှာ လည်ပင်းရှည်လောက်ပေပြီ။ စောင့်ရင်းမျှော်ရင်း ...

"သူ့ကြီး ... သူ့ကြီး"

အိမ်အောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အနားမှ ထသွားလိုက်ရင်း ...

"ဟ ... စိန်အောင် ... ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ... " ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဟိုမယ် ... ပိုးထိလို့"

စိန်အောင်ဆိုသူစကားကြောင့် သူ့ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ်သူပိုးထိခံရသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သိလိုသည်ကြောင့် နားစွင့်နေလိုက်ကြသည်။

"ဟော ... ပြောရင်း ဟိုမှာလာနေကြပြီ"

စိန်အောင်ဆိုသူက ပြောပြောဆိုဆို လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြလေသည်။

ရွာသူကြီးအိမ်ဘက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ပခုံးပေါ် မှောက်တင်ထမ်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘယ်သူ ပိုးထိလာလို့ပါလိမ့် ... အဖိတ်အစင် ဖြစ်သွားလေသလား စိုးရိမ်မိသည်။

ထမ်းပို့ခြင်းခံရသူကား ... စောအားပုဖြစ်နေလေတော့၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း" ရယ်လို့ သူ့ကြီးယောက်ဖကို မေးလိုက်သည်။

" 'သုတ်ကိုင်း' မှာ မိနေတဲ့ တောကြက်ကို 'အားပု' က ထိုင်ဖြုတ်နေချိန်မှာပဲ သူ့ကို တောကြီးမြွေဟောက်က ပေါက်လိုက်တာလေ "

"ဒါဖြင့် ဆေးရုံအချိန်မီပို့ဖို့ လုပ်ကြလေ"

ကျွန်တော်က အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်တွင် သူ့ကြီးယောက်ဖက "ဆေးရုံပို့စရာ မလိုဘူး၊ ရင်ခွဲတိုက် တန်းပို့ရုံပဲ၊ တောကြီးမြွေဟောက်ပဲဗျာ၊ ဘယ် ခုချိန်ထိ ခံနိုင်မှာတုန်း၊ သူ အဲဒီမြွေပေါက်ခံရတဲ့နေရာက သုံးလှမ်းပဲ လှမ်းနိုင်တယ်၊ လဲပြီး အသက်ထွက်သွားတော့တာပဲဗျို့။"

အင်း ... တကယ်တော့ အားပုတစ်ယောက် ဝဋ်လည်ချေပြီကိုး။ ကျားက သဘာဝအစာအလို့ငှာ ဂျီ (ချေ) ကောင်အား ဖမ်းယူသတ်ဖြတ် စားသောက်နေသည်ကို သူ့က ကြားဝင် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ယခုမူ သူ့အစာအလို့ငှာ သုတ်ကိုင်းမှာမိနေသည့် တော

ကြက်ကို ထိုင်ဖြုတ်နေသခိုက် တောကြီးမြွေဟောက်က သူ့အား ကိုက်ခဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အင်း . . . ဝဋ်ဆိုတာ တစ်ခဏလေးနဲ့ လည်တတ်တာပဲ ကလား။ ဤတောဤတောင်ရိပ်မှ ကျွန်တော်တို့ မထွက်ရသေး။ အားပုတစ်ယောက် ဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်လိုက်ရချေပြီကော . . .

တစ်ကြိမ်တစ်ခါပျောက်ခဲ့ရပြီ ကျွန်းပုတ်ဆင်းရီ

လမ်းပြမုဆိုးကြီး 'တာလူး'သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ သွားနေရင်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ဘက် တစ်ချက် လှည့်လိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရန် အချက်ပြ လက် တာပြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ ဘာတွေ့၍ ဤသို့ အချက်ပြလာသည် သိလိုသည်ကြောင့် သူ့ရှေ့ သူ့စူးစိုက် ကြည့်နေရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြသည်။

အစာငမ်းနေသော ဖွတ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ လူသား များကို သတိထားမိဟန် မတူ။ ကြက်ဝပ်ကျင်းမှ တောကြက်ဥတို့ ကို အာသာငမ်းငမ်း ဖောက်ကာစားနေ၏။ ထိုသို့ ပတ်ဝန်းကျင် အန္တရာယ်ကို သတိမမူနိုင်ဘဲ ဝမ်းစာအလို့ငှာ တောကြက်ဥတို့ကို ဖောက်စားနေဆဲမှာပင် မုဆိုးကြီးတာလူးသည် ထိုရရှိသော အခွင့် ကောင်းကို လက်လွတ်မခံဘဲ သူ့လက်တွင်းမှ ဝါးခုတ် 'ခားမ' ဖြင့် ပြေးခုတ်လေတော့၏။

ဖွတ်ကောင်သည် ခားခုတ်ရာတစ်ချက် ခံလိုက်ရချိန်မှာပင် လူးလွန့်နေတော့၏။ ဖွတ်ကောင် မပြေးနိုင်တော့မှန်း သိလျက်နှင့် မုဆိုးတာလူးသည် နောက်ထပ်တစ်ချက် ထပ်ခုတ်လိုက်ပြန်၏။ သည်တော့ ဖွတ်ကောင်သည် ဆတ်ခနဲ . . . ဆတ်ခနဲ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့်သာ တွန့်လှုပ်ပြီး လုံးဝငြိမ်ကျသွားတော့၏။

မုဆိုးကြီးတာလူးသည် ဖွတ်သေကောင်ကို အမြီးမှ ဆွဲ

မြောက်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက် ထိုးပြကာ . . .

“ငါတို့တွက် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ရပြီဟေ့” ရယ်လို့ ပြုံးစိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူလွယ်ပိုးလာသည် ပလိင်းကြီးအတွင်း ထည့်လိုက်သည်။

“ဖွတ်ဥ၊ လိပ်သည်း။ ကျွန်နို့ခဲ” ဆိုသည့်စာဆိုအရ လွန်စွာ အရသာ ထူးကဲသည့် ဖွတ်သားနှင့်အတူ လွန်စွာမျှ ခွန်အားပြည့်ပြီး စေသည်ဟု ပြောကြသည့် တောကြက်ဥအချို့ပင် အဆစ်ရသေးတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် “ပြောင်သေ” စခန်းမရောက်မီ လမ်းတစ်နေရာ ညအိပ်စခန်းချရမည်ဆိုပါက တစ်ညနေစာ ရိက္ခာစိုတွက် အထွေအထူး စဉ်းစားစရာ မလိုချေ။ ဖွတ်ကောင်နှင့် တောကြက်ဥများ ရရှိလိုက်သည်ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီး စောတာလူးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်တက်ကြွစွာဖြင့် သွားနေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤတောအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလာဖူးခြင်းဖြစ်ငြား လမ်းပြမုဆိုးကြီးစောတာလူးအားကိုးဖြင့် သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားလိုသည်မှာ ‘ပြောင်သေ’ စခန်းဖြစ်၏။ ထိုစခန်းတွင်းရှိ သစ်ခတ်လုပ်သားကြီး စောကလိုမူးထံမှ ‘ရေဆင်’ ရယူလိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

တကယ်ပါဆိုလျှင် ‘ရေဆင်’ ဆိုသည် ကြားဖူးရုံမျှသာ ရှိခဲ့၏။ ယခု . . . မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရတော့မည်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရပေတော့မည်။ အမှန်တကယ် ရေဆင်ရှိနေသည်

လား။ ပြောကြသလို အစွမ်းထက်လေသည်လား။ ထိုသည်ကို . . . “ပြောင်သေ” စခန်းရောက်၍ သစ်ခတ်လုပ်သားကြီး စောကလိုမူးနှင့်တွေ့လျှင် တိကျသောအဖြေ ရရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ ‘ကိုိုက်’ ရေ . . . ကျုပ်ဆီ လာဖြစ်အောင်လာစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သစ်ခတ်လုပ်သားစောကလိုမူးဆီမှာ ရေဆင်ခြောက် ရှိတယ်ဗျ။ အစွမ်းထက်မထက်ကတော့ ကျုပ်လည်း လက်တွေ့ မမြင်သေးဘူး။ ခင်ဗျားအားမယ်ဆိုရင် သံပုရာခုံရွာက မုဆိုးတာလူးကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့ကြဗျို့။” ရယ်လို့ တောအုပ်ကြီး ဦးအောင်ဆန်း အမှာစကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးတာလူးကိုခေါ်၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ရေဆင်” ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းထက်၊ မြင်ဖူးလိုခြင်း၊ သူ၏စွမ်းရည်ထက်မြက်မှု၊ လက်တွေ့မျက်မြင်တွေ့လိုခြင်းကြောင့် ဤလမ်းခရီးကို လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အလို့ငှာ အမဲပစ်ရင်းထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီးတာလူး ပြောစကားအရ သံပုရာခုံရွာကလေးမှ နံနက်စောစောထွက်လျှင် ပြောင်သေစခန်းသို့ရောက်ရန် လမ်းတွင် တစ်ညတာ စခန်းချရသည်ဟု သိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီးတာလူး၏ စီမံမှုဆုံးဖြတ်ချက်အရ သံပုရာခုံနှင့် ပြောင်သေစခန်းကြားရှိ . . . “ကျွဲပုတ်” စခန်းတွင် တစ်ညတာ စခန်းချ ညအိပ်လိုက်ကြသည်။

ကျွဲပုတ်စခန်းရောက်ချိန်သည် ကျွန်တော်တို့ တွက်ဆမှန်း

ထားသည်ထက် စောနေသည်ဖြစ်၏။ နေလုံးပင် မပျောက်သေးသို့ဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့ ဤလိုအချိန်တွင် ပြောင်သေစခန်းရောက်ကြပေမည်။

ကျွဲပုတ်စခန်းသည် အင်မတန်မျှ သာယာသောနေရာဖြစ်၏။ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ အမဲလိုက်၊ ပျားဖွပ်စသည့် သစ်တောနှင့် မကင်း လုပ်ကိုင်စားနေကြသူများ၏ မဖြစ်မနေ စခန်းချ ညအိပ်နားနေရန် သင့်လျော်သည့် နေရာပင်ဖြစ်သည်။

ကျွဲပုတ်စခန်းသို့ရောက်သည်တွင် ဝါးခုတ်သမားများစခန်းချသွားသည့် အသင့်ရှိပြီး တဲဟောင်းကလေးတစ်လုံးတွင် နေလိုက်ကြသည်။ ထိုစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့အပြင် ပျားဖွပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် သစ်ခုတ်သမား သုံးဦးတို့လည်း သူတို့တဲနှင့် သူတို့ရှိနေကြ၏။ သူတို့ကား ရက်ရှည်လများ နေထိုင်ကြမည့်သူများဖြစ်သည်ကြောင့် ဝါးတဲတို့ကို အသစ်ပြုလုပ်နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ကား တစ်ညတာ ယာယီနားနေကြမည့်သူများဖြစ်သည်ကြောင့် ရှိနေဆဲ ဝါးတဲဟောင်းလေးတစ်လုံးတွင် နေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့တဲနှင့် ပျားဖွပ်သမားနှစ်ယောက်တဲသည် ဝါးနှစ်ပြန်လောက်ဝေးပြီး သစ်ခုတ်သမားသုံးဦးတို့၏တဲသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်တဲ၏ ရှေ့ရှိ ချောင်းမကြီးတစ်ဖက်ကမ်း တောစပ်တွင် ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အရင်ရောက်နှင့် စခန်းချနေကြသော ပျားဖွပ်သမားနှင့် သစ်ခုတ်သမားတို့သည် သူတို့တဲများတွင် လာရောက်နားနေကြရန် ဖိတ်မန္တက ပြုသေး၏။ ကျွန်တော်တို့က

လည်း မိမိတို့ဘာသာ လွတ်လပ်စွာနေလိုခြင်းကြောင့် ခေါင်းခါခြင်း၍ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ သို့ငြား . . . သူတို့၏ စေတနာအသိအမှတ် ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ နားနားနေနေ အပန်းဖြေရင်းလင်းမြင့်လှိုင်ယူလာသည့် ရှေ့နီဝါကားကို သောက်နေရင်းမှ သူတို့ကိုပါ ခေါ်ယူထိုက်ငြား မည်သူမျှ လာမသောက်ခဲ့ကြချေ။ သို့ငြား ပျားဖွပ်သမားများက သူတို့တွင်ရှိ ငါးကလေးအိုးကပ်ချက်တစ်ပန်းကန် လာပေးသလို သစ်ခုတ်သမားတို့ကလည်း 'ရစ်' သားကြော်များ လာပေးကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ညစာထမင်းဦးလေးတွင် မုဆိုးကြီးစောတာလူးချက်သည့် ဖွတ်သားဟင်း၊ ရစ်ကြော်၊ ငါးကလေးအိုးကပ်နှင့် အဖျော်ယမကာ တွဲဖက်သောက်စားကြရသည်ဖြစ်၍ . . . စားသောက်ဦးလေး အဆုံးသတ်တွင် သုံးဦးသား မူးရစ်စေကာ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်တော့မသိ ကျွန်တော်တို့ဝါးတဲဝါးလုံးတိုင်ကို တဒေါက်ဒေါက် လာခေါက်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ . . . နိုးလာရ၏။ ထိုအသံကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သာမဟုတ် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖော်တာလူးပါ နိုးခဲ့ကြရ၏။

"ကိုလင်းရေ . . . ကျွန်တော်တို့ကို ပညာလာစမ်းကြပြီထင်ပါရဲ့" ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပြုကာ လက်စွဲတော် မဂ္ဂနမ်နိုင့်ဖယ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး မိုးပေါ် ခပ်စွေစွေထောင်၍ ပစ်လိုက်သည်။

ဒိန်း . . . ဒိန်း
ဒိန်း . . . ဒိန်း . . . ဒိန်း

ကျည်ငါးတောင့် ဖြုန်းလိုက်ငြား ထိုအသံပျောက်မသွား။

သို့ဖြစ်၍ “ငါ . . . မသားတွေ၊ မှတ်ကွာ” ဆိုပြီး ထိုဝါးတိုင်အား ဖနောင့်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

“ဘုတ်

ဘုတ် . . . ဒုတ်”

သည်တော့ ငြိမ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် စောဦးပိုင်းက သေနတ်ငါးချက် ဖောက် လိုက်ငြား ဆူညံသော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် သစ်ခုတ်သမား တစ်စုနှင့် ပျားဖွပ်သမားတို့သည် အိပ်ရာမှ နိုးထလာခြင်း အလျဉ်း မရှိသည်ကြောင့် . . .

“ဟိုဘက်တဲတွေက ငနာကောင်တွေ မနိုးကြဘူးဗျာ အံ့ရော . . . အံ့ရော”

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့ဩတကြီး ပြော၏။

“နေ့လယ်ခင်းက သူတို့ အလုပ်တွေကို ကိုယ်စီပင်ပင်ပန်း ပန်းလုပ်ထားကြရတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြတယ် ထင် ပါတယ်” ရယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသလို ပြောလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ကျွန်တော်တို့တဲနှင့် ဝါးခုတ်သမားတို့၏ တဲအကြားရှိ ချောင်းမကြီးတွင်း ကြီးမားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု လဲပြိုကျသွားသံ ကြောင့် . . .

“တာလူး . . . ချောင်းမကြီးထဲ မီးထိုးစမ်းဗျာ” ဆိုလိုက်သည် နှင့် စောတာလူးသည် ကျွန်တော်ပေးထားသည့် ခြောက်လုံးထိုး ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ချောင်းမကြီးအတွင်း မည်သည့်

အရာမျှ လဲပြိုကျခြင်းမရှိ ပကတိ ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ သဘောပေါက် လိုက်ပြန်ပါသည်။ တောခြောက်ခံနေရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ရှိစေ တော့၊ ဒါဟာ သဘာဝတရားပဲလေရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် ၃းဝဝ နာရီပင် ထိုးချေပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းအပြင် ဝါးကြမ်း ခင်းအပေါ် ကျောချထားငြား အိပ်၍မပျော်။ အတွေးတို့ တောင် ရောက်မြောက်ရောက်။ သည်လိုဖြင့် လင်းကြက်တွန်သံတို့ တစ်စ တစ်စ ကြားရ၏။ နေလုံးကြီးထွက်၍ လင်းရောင်ခြည်ပင် သန်းခဲ့ ချေပြီ။ သို့ကြောင့် အိပ်၍လည်း မပျော်သည်ဖြစ်၍လည်း လျောင်း ရာမှ ထလိုက်သည်။ တဲစခန်း ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လို့ နေ၏။

လန်းဆန်းသွားလေအောင် တဲရှေ့ ချောင်းမကြီးသို့ ဆင်း လိုက်သည်။ ထိုသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ နံဘေးရှိ ပျားဖွပ်သမားတို့ တဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမျှ မရှိကြပါကလား။ ဘယ်အချိန်လောက်က စခန်းမှ ထွက်သွားကြတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော် ညက သုံးနာရီ နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး အိပ်မရသဖြင့် တောင်တွေးမြောက်တွေး ရှိနေဆဲကြားမှ သူတို့ တိတ်တဆိတ် ထွက် သွားခြင်းဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ အလင်းမရှိချိန် တောတောင် အတွင်း မည်သူမျှ သွားလာတတ်လေမရှိ။ သို့ဖြစ်လျှင် . . .

ယခု သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတွေ့ချေပြီ။ သည်တော့ . . . ချောင်းစပ်နားရောက်သည်တွင် ချောင်းရေကြည်ဖြင့် မျက်နှာသစ်။

ခြေလက်ဆေးကြောပြီး ချောင်းရေသည် ခြေသလုံးသား အလယ် လောက်တွင် ရှိခြင်းကြောင့် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းဖြတ်ကာ သစ်ခုတ် သမား တို့စခန်းတဲရီရာ သွားလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်လည်း မရှိကြပါလား။ တယ်လည်း ဝီရိယ ကောင်းသူတွေ့ရယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ရငြား ကျွန်တော့စိတ်တွင် တစ်ခုခုမှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း အသိတစ်ခု ရုတ်တရက် ဝင် ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ ထိုစခန်းတဲကို အသေအချာ စူးစိုက်လေ့လာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဤစခန်းတဲတွင် မည်သူ့မှ နားနေအိပ်စက်သွားပုံမရ။ ဝါးကြမ်းခင်းလေးတွင် ဖုံးအလိမ်းလိမ်း ရှိနေ၏။ ဆွေးမြေ့နေသော ကြမ်းခင်းများ ပိုးပေါက်၍ . . . အလေး အပင် တစ်ခုခု တင်လိုက်သည်နှင့် ပြိုကျလောက်သည့် ဝါးတိုင်တို့ကို ကြည့်ရင်း အံ့ဩမှုဖြစ်ရတော့၏။ ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်ပါလိမ့်။ တစ်ခုခု တော့ ထူးခြားမှုရှိချေပြီရယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကာ ထိုတဲမှ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

တဲမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ၎င်းတဲပေါ်တွင် ဖွတ်ကြီး တစ်ကောင် စုပ်သပ်အော်ရင်း တဲအောက် ခုန်ချထွက်ပြေးသွား တော့၏။ စောက တဲပေါ် အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ခဲ့တာပဲ . . . ဘယ်တွက် ထိုဖွတ်ကြီးကို မတွေ့ပါလိမ့်။ ချောင်းသည်ဘက်ကမ်း ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပျားဖွပ်သမားတို့ဘက် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ ထိုတဲနားတွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးတာလူးတို့ကို တွေ့လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းတွေ့လိုက်သည်နှင့်

“ကိုပိုက်ရေ . . . ကျွန်တော်တို့ ခရီးမြန်မြန်ထွက်မှ ဖြစ်လိမ့် မယ်” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သံဖြင့် ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် ဟိုဘက်တဲ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သည်မှာလည်း ပျားဖွပ်သမားတွေ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

“အေးဗျ . . . အံ့ဩစရာပဲ . . . သည်တဲအခြေအနေ ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ လူနှစ်ယောက် တက်အိပ် . . . တက်ထိုင်ဖို့ မပြော နဲ့ လေကြမ်းတစ်ချက်တိုက်ရင်တောင် ပြိုလဲသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ များ မနေ့က လူနှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြော လဲလျောင်း အိပ်စက် ခဲ့တယ်ဆိုရင် ယုံမလား။ ကိုပိုက်ရေ . . . ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ စဉ်းစားမရဖြစ်ရပြီဗျ . . . ဟုတ်ပြီ . . . နေဦး . . . မနေ့က သူတို့ တွေ ကျွန်တော်တို့ကို ဟင်းတစ်ခွက်ဆီ လာပေးကြတယ်။ အဲဒီခွက် တွေ ကျွန်တော်တို့ တဲပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ် . . . သွားကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ က ဦးဆောင်ထွက်သွား သည်ဖြစ်၍ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်စက်ခဲ့သည့် တဲပေါ်တွင် ညကသောက် ခဲ့ကြ၍ ကျန်ရစ်လေသည့် ဂျော်နီဝါကား ပုလင်းလွတ်၊ ရေပုလင်း တစ်လုံးနှင့် မုဆိုးကြီးစောတာလူး၏ ဟင်းထည့်ချက် ‘ဟန်းကော’ ချိုင်အပြင် မည်သည့်ခွက်ပန်းကန်မျှ မတွေ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မကျေ မနပ် ဖြစ်ရသည်ကြောင့် တဲပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အသေအချာ ချာကြည့်လိုက်လေမှ . . . တဲအောက်ဘက် ဖြတ်ကျနေသည့် ‘လိပ်’ ကျောခွံသေးလေးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်၏။ ညက သူတို့လာပေးသွား သည့် ဟင်းထည့်ပန်းကန် တစ်ဖြစ်လဲပါတကား။ မုဆိုးကြီး စော

တာလူးက ထိုလိပ်ခွံသေးသေးလေးနှစ်ခုကို ကောက်ယူသေချာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ညကကောင်တွေ ဟင်းထည့်လာပေးတဲ့ ပန်းကန်တစ်လုံးလိပ်ခွံသေချာပြီ။ သည်တစ်ခုမှာ လောက်ကောင် သေတချို့ ကပ်နေတယ်။ သည်တစ်ခုမှာ ခြကောင်တွေ ကပ်နေလေ ရဲ့။”

မုဆိုးကြီးစောတာလူး ပြောလာသည့်စကားအရ ကျွန်တော် သည် အလိုလိုနေရင်း ပျိုအန်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတော့၏။

ကျွန်တော်တို့မနေ့က တစ်ညနေခင်းလုံး တွေ့ခဲ့ရလေသည့် ပျားဖွပ်သမားနှင့် သစ်ခုတ်သမားတို့သည် လူသားစင်စစ် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိလိုက်ကြချေပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစခန်းမှ ချက်ချင်းပင် တက်သုတ်ရိုက် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုစခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ဖွတ်ကြီး နှစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ နောက်နားမှနေ၍ ‘ပက၍ . . . ကျလစ် ကျစ် . . . ကျလစ်’ ရယ်လို့ အော်မည်ပြေးလိုက်လာသည် ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လွင်က သူ့လက်တွင်းရှိ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ပထမတစ်ချက်လွဲသွားသဖြင့် မြေမှုန့်တို့ ဖွာတက်လာကြ၏။ နောက်တစ်ချက်တွင် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် လွင့်ထွက်သွား၏။

“ဒိန်း”

နောက်တစ်ချက်သည် ကျွန်တော်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်လက်ချက်ကြောင့် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် လွင့်ထွက်သွား ပြန်သည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား လွင့်ထွက်သွားသော ဖွတ်ကြီး များ တယ်ဆီရောက် ပျောက်သွားကြလေသည်မသိ။ သီစရာလည်း မလိုတော့ပါချေ။ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ဖွတ်ကြီးများကို အချိန်ကုန် ခံရှာနေမည့်အစား ဤနေရာနှင့်ဝေးရာသို့ အမြန်ထွက်ခွာသွားခြင်း သည် အကောင်းဆုံး၊ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုသည် ကို သုံးယောက်သား မတိုင်ပင်၊ နားလည်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တောင်မှ . . . သွားလမ်းတစ်လျှောက် . . . ဖျတ်ခနဲ . . . ဖျတ်ခနဲ ဖွတ်ကောင်တို့ ဖြတ်ပြေးသွားခြင်း၊ ပြေးထွက်သွားခြင်းတို့ ကို တွေ့ရသေး၏။ ထိုစခန်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ခရီးရောက်လေမှ သည့်နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက် မည်သည့်ဖွတ်ကောင် အရိပ် အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ ထို ‘တစ်မိုင်’ ခရီးမှသည် နာရီဝက်ခရီးရောက်လေမှ စခန်းသာတစ်နေရာတွင် ခေတ္တနားနေ လိုက်ရတော့၏။

ထိုနေရာတွင် ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေ နားနေကြပြီး ‘ပြောင်သေ’ စခန်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နေမွန်းလွဲခန့်တွင် ‘ပြောင်သေ’ စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောအုပ်ကြီးဦးအောင်ဆန်းက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုနေလေ ၏။

ရောက်မဆိုက်ပင် ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေစေပြီး ရေမိုးခိုး
စေကာ အရံသင့် ပြင်ပြီးဖြစ်သည့် စားပွဲသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။
တောအုပ်ကြီးဦးအောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့ရောက်လာ
မည် သိထားခြင်းကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
အကျအန စီစဉ်မှုဖြစ်၏။

'ဘလက်လေဘယ်' တစ်လုံးနှင့် ဆော်ဒါ၊ ရေခဲ အရံသင့်
ရိုနေခြင်းအပြင် စပါယ်ရှယ်အမြည်းတစ်ခုကို အထူးသီးသန့် ပြုလုပ်
ထားသည်ဟုဆိုကာ ကျွတ်ကျွတ်ကြော်ထားလေသည့် အသားတုံး
ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်တို့အား ကမ်းပေးလာတော့၏။

သို့ကြောင့် တစ်ဖက်နှိုက်ယူ ဝါးစားလိုက်သည်။

“ကောင်းလှချည်ကလား . . . ဘာသားတုန်းဗျ”

“ဟုတ်ပါဗျာ . . . ဘာသားလဲ . . . ဖားသားလား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အမေးကို အားပါးတရ ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားစွာ ပြုံး၍ ဖြေလာသည့်စကားကြောင့် ပါးစပ်အတွင်း
ပလုပ်ပလောင်းဝါးနေဆဲ အသားဖတ်တို့ကို ကမန်းကတန်း ထွေး
ထုတ်ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဖူး”

“ဖရူး”

“အဲဒါ . . . ဖွတ်သားလေဗျာ . . . သည်စခန်းမှာ ကျွန်
တော် နေလာတာ သုံးလရှိပြီ၊ ဖွတ်သား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရ
သေးဘူး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့က ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်

မုက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ကျပ်တဲပေါ် တက်လာလို့ ရိုက်သတ်ပြီး
ခုက်ထားတာ။ ပြီးတော့ အရက်နဲ့ မြည်းရအောင်ဆိုပြီး အချို့ကို
ကြော်ထားတာပဲဗျို့” တဲ့လေ။

xxx

အထက်ပါဖြစ်ရပ်သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်ခန့်က ပဲခူးခရိုင်
'လောင်းတူ' ဘက် တောတွင်းတစ်နေရာတွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်
သည်နှင့် စခန်းတဲတွင် လဲလျောင်းနေရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်လား၊
စိတ်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် လွင့်ထွက်သွားသည်လား ဝေခွဲမရသော အဖြစ်
နှင့် ကြုံခဲ့ရပြီး . . . အိပ်မက်လိုလို . . . တကယ်လိုလို ကြုံခဲ့ရသော
ဖြစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။

အဖျာဠိပဏော

လပြည့်ညဖြစ်သည်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် မှန်ဝါးဝါး အလင်းဖျော့တို့ ဖြာကျနေတော့သည်။ ထိုအလင်းဖျော့ကြောင့် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာထိပ် သုဿန်အတွင်းရှိ တစ်ပင်တည်းသော ကုက္ကိုပင်အိုကြီး၏ ကျိုးတိုးကျဲတဲအရိပ်သည် ဖြူလွလွအုတ်ဂူ ရေညိုတက်အုတ်ဂူ၊ ဖြူကျကျိုးပဲ့အုတ်ဂူပျက်၊ ဟောင်းလောင်းပေါက် တွင်းချိုင့်၊ ဆွေးမြေ့ကျိုးပဲ့ ကမ္မည်းမှတ်တိုင်နှင့် မြေပုံမို့မို့ပေါ်ပေါ် ဝါးကပ်စိမ်း၊ ပန်းခွေညှိုးနွမ်းတို့အပေါ် ကျနေသည်ဖြစ်၍ မပီမပြင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ်ပင် ဖြစ်နေသေးတော့၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံလွန် အချိန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်ဟုပြောရငြား ကုက္ကိုပင်အိုကြီး၏ ကိုင်းဖျားအခက် အရွယ်တို့သည် လေတိုက်လျှင် လှုပ်ခတ်နေသည်ဖြစ်၍ ညည်းသံများလို့တင်တင်စားပြောရလေမည်လား မသိချေ။ ထို့ပြင်... ခွေးလေခွေးလွှဲတို့၏ အမက်လာ 'အူ' သံများကြောင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်ဖြစ်သည်။ ထိုသည်ကြားမှပင် ရံခါဆိုသလို လေ၏ သယ်ဆောင်မှုကြောင့် ဟိုဝေးဝေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ လော်စပိကာကြီးဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်နေသည့် ဘုန်းကြီးဟော တရားဓမ္မသံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်သဲ့သဲ့ လွင့်ယုံ့လာပြန်သေး၏။

ထိုအချိန်ကာလ၊ ထိုမြင်ကွင်း၊ ထိုလှုပ်ရှားသံတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့အတွက် စုတ်ချက်ကြမ်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ပင် သတ်မှတ်နိုင်လောက်သည့် ပြယုဂ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာပိုက်ပြောတာ သေချာရဲ့လားဗျ”

မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသူကြီး ဦးဇာမဏီ အမေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး . . .

“သိပ်သေချာတာပေါ့ . . . ဖထီးရယ်၊ မှန်း ဘယ်နှစ်နာရီ မို့တုန်း” ရယ်လို့ ပြောရင်း လက်မှနာရီကို လရောင်အားကိုးဖြင့် မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြိုသိထားလေသည့်အတိုင်း ဤသုဿန်သို့ ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီ ရောက်ခဲ့ကြသည်ဟု ပြောရပေမည်။ သန်းခေါင်ရံ ၁၂:၀၀ နာရီ ကျော်ပြီဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုဿန်တစ်ပြင်အတွင်း ခြေချလိုက်မိကြသည်နှင့် . . . ကုက္ကိုပင်ကြီးထက်တွင် အိပ်တန်းဝင်နေသည့် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် လန့်ဖျပ် အော်ဟစ်ယုံသွားတော့၏။

“ဂီး”

အသိစိတ်မှ . . . 'သုဿန်မြေ' ရယ်လို့ စွဲမှတ်ထားမိခြင်းကြောင့် ရယ်လားမသိ . . . ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့် ငှက်ဆိုးဆိုးသံကြောင့် တစ်ချက် ကျောချမ်းသွားမိသည်။

“ချွတ်”

“ဂျွတ်”

ထိုစဉ် အုတ်ဂူပျက်၊ အုတ်ဂူကြိုကြားတို့မှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရုတ်တရက်ထွက်လာ၏။

“ဒကာတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး”

ထိုသို့သာလျှင် ပြောပြီး သုဿန်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်

သွားတော့၏။ မေးလိုသည့်စကား မပြောလိုက်မိမှာပင် ကျွန်တော် တို့အမြင်မှ ဘုန်းကြီးအိုသည် ဝေးကာ . . . ဝေးကာ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့မှ ထိုဘုန်းကြီးအား မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ခဲ့သလို့ . . . မှတ်ဉာဏ်တွင်ပေါ်လာရ၏။ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်။ စဉ်းစားနေဆဲ . . . “မင်းတို့ ငါ့လာရှာကြတာ မဟုတ်လား” နောက်ကျောမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် ဘုန်းကြီးအိုသွားရာနောက် ငေးမောကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည့် ကျွန်တော်တို့ သုံးရောက်စလုံး ကပျာကသိဖြင့် အသံလာရာသို့ လှည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မို့ အံ့ဩသွားမိလေပြီမှ . . . အော် . . . ငါ့သူနဲ့ တွေ့နိုင်မယ်ထင်လို့ တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပဲ။ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာကြောင့် အံ့ဩသွားရတာပါလိမ့်ရယ်လို့ မိမိကိုယ်မိမိ ဆန်းစစ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

“မင်းတို့ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကြပြီလား၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေတာပေါ့ကွ”

ရသေ့က ပြုံး၍ပြောလာ၏။ ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . ဆို . . . သည်အချိန် . . . သည်နေရာမှာ ငါ့လာရှာရင် တွေ့နိုင်မယ်လို့ မနေ့ညက အိပ်မက်ရလို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ . . . ငါ့ကို . . . တောင်ပေါ်ခေါ်သွားကြတာ . . . ပြီးတော့ ရိုးမတောင်ကြောကြီးပေါ်က မင်းတို့နှစ်ကောင် (ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။) အမဲလိုက်

ရင်း တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ စေတီပျက်တစ်ဆူကို ခေါ်ပြမလို့ ဟုတ်လား”

“ရသေ့ကြီး သိလှချည်ကလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့အားတကြီး ပြော၏။ “သည်ထက်ကြို သိထားတာ ရှိသေးတယ် မောင်”

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး” ကျွန်တော်က လမ်းကြောင်းပေးလိုက်၏။

“အဲဒီစေတီပျက်ကို ပြန်ပြုပြင်ရ မရ ငါ့ကိုမေးမယ်၊ ပြီးတော့ သည်စေတီပျက်ကို ပြန်ပြုပြင်တည်ကြမယ် စိတ်ကူးထားကြတယ် မဟုတ်လား”

ရသေ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာရင်းကိစ္စကို ရသေ့ ‘ဓမ္မပါလ’ ကြိုသိနေပါကလား။ သည့်တွက် ကျွန်တော် အဆန်းတကြယ် ဝမ်းသာအံ့ဩမှု မရှိပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ ရသေ့ ‘ဓမ္မပါလ’ သည် ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ (ရသေ့ ‘ဓမ္မပါလ’ အကြောင်းကို အတော် များများ ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။)

“သုဿန်ထဲက ထွက်သွားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရသေ့ကြီးဆီက ပြန်သွားတာလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် ရသေ့ ‘ဓမ္မပါလ’ က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းတို့ ဒီဘုန်းကြီးကို မြင်ဖူးမှာပါ . . . အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားလေ၊ မင်းတို့အကြောင်း ငါကြိုသိနေတာ အဲဒီဘုန်းကြီး လာမိန့်သွားလို့ပေါ့”

သည်တော့မှ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ပြန်ရှင်သန်ရ၏။ ဟုတ်ပါ

မနေ့ညက ကျွန်တော်အိပ်မက်အတွင်း ကြွရောက်မိန့်ကြားသွားသော ဘုန်းကြီးပါကလား။ အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ရသေ့ကြီး 'ဓမ္မပါလ' ဤသူဿန်အတွင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြောင်း၊ ယနေ့ လပြည့်ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် အဓိဋ္ဌာန်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အလျင်အမြန် ရသေ့ကြီးကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိခဲ့သည် စေတီပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလုပ်ကြရန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့အိပ်မက်ရပြီး ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၊ သူကြီးဦးဇာမင်္ဂီတို့အား ညက ထိုအိပ်မက်ကို ပြောပြပြီး ယခုလပြည့် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် သုံးယောက်သား သုဿန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ပြင် ညတွင်းချင်းပင် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး 'ဓမ္မပါလ' ကိုဖိတ်ကာ သူကြီးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။

ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်တွင် တစ်ပါတည်းလိုက်လာနိုင်ပြီး မရှိချေ။ သူလုပ်ဆောင်ရန် ကိစ္စအချို့ လက်စသတ်လုပ်ပြီးလေမှ ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောကာ လမ်းခွဲထွက်သွားလေသည်။

"ရသေ့ကြီး ကိစ္စတွေပြတ်သွားတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့နော်" ဟု မှာလိုက်သည်တွင် ရသေ့ 'ဓမ္မပါလ' က ပြုံး၍ကြည့်ရင်း

"စိတ်ချပါကွ . . . မင်းတို့သာ ငါပြောတာတွေ မမေ့မလျော့

သုပ်ဆောင်ကြ၊ နာခံကြကွယု၊ အင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့လူတွေ ဘုရားဒကာဖြစ်ရချည့်ရဲ့ . . . သာဓုဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု" ဆိုကာ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်ဆွဲမနေကြဘဲ မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာတွင် နှစ်ရက်ခန့် အချိန်ယူလုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စများ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပြီးကြသည်နှင့် ပဲခူးရိုးမတွင်းသို့ ခရီးဆန်းခဲ့ကြတော့သည်။ တကယ်တမ်း ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်အပါအဝင် ငါးယောက်ဖြစ်နေ၏။ တကယ်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သာ ခရီးထွက်ရန်ဖြစ်ငြား ခရီးထွက်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် . . . သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးနှင့် သူ၏သမီးတို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာကြပြီး လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူကြီး၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး ဦးလှိုင်ညွန့်နှင့် သမီးဖြစ်သူ 'ကြူကြူ' တို့ဖြင့် သိခဲ့ရ၏။

ရုက္ခဗေဒကျောင်းသူဖြစ်သည့် ကြူကြူက ပဲခူးရိုးမတောအတွင်းရှိ သစ်ခွတို့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ သစ်ခွဖျိုးဆန်းများ စုဆောင်းလိုခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်ဖြင့် ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ပြီးတော့ ဤလမ်းခရီးသည် သာသနာပြုကိစ္စဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆလိုက်မိသည်ကြောင့် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်အား လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူငိုနှစ်ယောက်ကိစ္စအား ရသေ့ဓမ္မပါလ မသိပါချေ။

ကျွန်တော်တို့အား အဓိကမှာခဲ့သည်မှာ လာလမ်းတစ်လျှောက် သတ္တဝါတို့အား သတ်ဖြတ်ရန် မပြောလေနှင့်၊ မေတ္တာပို့ပြီး . . . သက်သတ်လွတ်ပင် စားကြရန် မှာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရသေ့ အမှာရှိ သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သက်သတ်လွတ်ပင် မက . . . အရက်ပင် မသောက်ကြတော့ချေ။ သို့ငြား ဝန်ထောက် ကြီးသည် ခရီးထွက်လာရင်း အမဲပစ်လို၏။ သမီးဖြစ်သူကား သက် သတ်လွတ်မစားနိုင်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ်တောဌာနနှင့် ပတ် သက်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်း၊ မိမိတို့ ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေခြင်း မရှိသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လမ်းတစ် လျှောက် စခန်းတံနှစ်ခုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းခွဲထားလိုက်၏။ သူတို့သား အဖနှင့် သူကြီးက စခန်းတံတစ်လုံး၊ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က စခန်းတံတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ဤသို့စဉ်လိုက်ရုံဖြင့် အဆင်ပြေလောက်ပြီဟု ကျွန်တော် တွက်ချက်မှုသည် . . . ခရီးစထွက်ပြီး မကြာမီအချိန်ကာလတွင် လွဲချော်ခဲ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ဝန်ထောက်ကြီးသည် လာလမ်းတစ်လျှောက် မြင်သမျှ သားကောင်ကို သတ်ဖြတ်လေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လုပ်ရပ်ကို သမီးဖြစ်သူက ဟန့်တားခြင်းမရှိသည့်ပြင် အားပေးအားမြှောက်ပင် ပြုသေး၏။

“ဖေဖေက သိပ်လက်တည့်တာပဲနော်၊ ဂျီ (ချေ) သားဆိုတာ သိပ်စားကောင်းတာပဲ၊ အိမ်အပြန် အသားခြောက်တွေ ခပ်များများ လုပ်ယူသွားလောက်အောင် ပစ်စမ်းပါဖေဖေရယ်”

ရဲခါဆိုသလို . . .

“ဖေဖေ သေနတ်ပေးစမ်းပါ။ သမီး ပစ်ကြည့်ချင်တယ်”
 သူ့အဖေထံမှ သေနတ်ကိုယူ၍ မျောက်တို့ကို ပစ်၏။ အလေ့ အကျင့် မရှိသည်ကြောင့် လွဲချော်သည်သာဖြစ်၏။ သည့်တွက်တော့ မြင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတံ၍ ဝမ်းသာခဲ့ကြရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့သားအဖသည် ခရီးတစ်ခုတည်း အတူလာခဲ့ ငြား . . . ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်တော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . လာလမ်းတစ်လျှောက် စိတ်မချမ်း မသာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မေတ္တာတွေသာ လှိုင်လှိုင်ပို့ရ၏။ ရသေ့ဓမ္မပါလ မှာကြားသည့် အတိုင်း ညစဉ် ဝတ်မပျက် ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်နေဆဲ . . . ‘တဒိန်းဒိန်း’ သေနတ်သံတို့ ကြားနေရ၏။ သားကောင်ငယ်တို့၏ ညည်းတွားသံတို့ ကြားနေရ၏။ မည်သို့စိတ်ချမ်းသာရပါလိမ့် မည်နည်း။

“မလုပ်ပါနဲ့ . . . မပစ်ပါနဲ့” ရယ်လို့ ပြော၍လည်း မဖြစ်။ တကယ်တော့ သူတို့သားအဖသည် ကျွန်တော်တို့ကုသိုလ်ရေးခရီး စဉ်အတွက် ကြီးမားသော အနှောင့်အယှက်ကြီးပင် ဖြစ်နေချတော့ ၏။ မည်သို့တတ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ရှိစေတော့ သွားလိုရာခရီး အမြန်ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိချေပြီ။ သို့ဖြင့် တက်သုတ်ရိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်သွား လိုသည့် စေတီပျက်ရှိရာနေရာ နီးလာချေပြီ။ မကြာမီ အချိန် ကလေးအတွင်း စေတီပျက်ကြီးကို တွေ့ရပေတော့မည်။ ရည်မှန်း

နေရာသို့ ရောက်ကြသည်တွင် 'ရသေ့ဓမ္မပါလ' အလာ စောင့်ရပေဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ချည်းသာဆိုလျှင် ဘယ်အချိန်ကာလထိ ထိုင်စောင့်ရပေဦး ပြဿနာမရှိချေ။ ယခု ဝန်ထောက်ကြီး သားအဖပါလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ရင်လေးနေမိ၏။ စေတီပျက် ရှိခြင်းကြောင့် ဤနေရာသည် သာသနာ့နယ်မြေ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤနေရာအနီးတစ်ဝိုက် သားကောင်တို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုလုပ်မိရန် အထူးသတိပေးထားရမည်ဖြစ်သည်ကြောင့် သူကြီးမှတစ်ဆင့် ထိုသားအဖကို မေတ္တာရပ်ခံပြောခိုင်းရတော့၏။ ကျွန်တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အား မတတ်သာ၍ လက်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ . . . ကျွန်တော်သည် ဤနေရာမှ လုပ်ဆောင်ရန်ကိစ္စများ မြန်မြန်ထက်ထက်ပြုလုပ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လိုစိတ် ဖြစ်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရသေ့ဓမ္မပါလ အမြန် ရောက်လာစေရန် (သို့) ရောက်နှင့်နေစေရန် လမ်းတစ်လျှောက် ကြိုက်၍ ဆုတောင်းနေရ၏။

ဤသို့ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရင်း . . . စေတီပျက်ရှိရာ ရိုးမတောင်ကြောမကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဤတောင်ကြောမကြီးအတိုင်း လျှောက်လိုက်ပါမူ . . . စေတီပျက်ကို မုချမသွေ တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အတတ်သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအဲလဲ ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်း၊ မများ . . . ယခင်ရောက်ခဲ့စဉ်တမှတ်သားခဲ့သည့် အမှတ်အသားများ ရှိနေသေး၏။

“နေဦး ဆရာပိုက် . . . ဟိုသားအဖ ဘယ်ကျွန်ခဲ့သလဲ မသိဘူး” အားတက်သရော ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသည့် ကျွန်တော်

သည် သူကြီး၏အသံကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို”

နားမရှင်း၍ သူကြီးကို ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟိုသားအဖ . . . နောက်ကျန်ခဲ့ပြီ၊ တမင်ချန်နေခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မမိလို့ ကျန်ခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . မဖြစ်သင့်ဘူး။ သူတို့တွက် အန္တရာယ်များတယ်၊ ခက်ပါတယ်ဗျာ . . . ကဲ . . . ခဏနားရင်း စောင့်လိုက်ကြတာပေါ့”

သို့ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် . . . ကျွန်းပင်အိုအောက် မြေသလင်းပြောင်ပြောင်တွင်၊ ထိုင်ချနားလိုက်သည်။ ထို့အတူ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း နံဘေးတွင် ဝင်ရောက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူကြီးကား သူ၏မိတ်ဆွေ ဝန်ထောက်ကြီး သားအဖကို တဖျော်ဖျော် လုပ်နေတော့၏။

“သည်လမ်းက သာပါတယ်၊ လမ်းမှားစရာ လမ်းရှုပ်စရာ လုံးဝ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်လာလို့ ရပါတယ်၊ ဘာမှပူမနေနဲ့ သူကြီး . . . လာထိုင် . . . အမောဖြေချေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝနာမငြိမ် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် သူကြီးကို ပြောလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူကြီးသည် မသက်မသာဖြင့် ကျွန်တော်တို့နံဘေး ထိုင်ချအမောဖြေလိုက်ငြား . . . သူ့စိတ်အစဉ်သည် ဝန်ထောက်သားအဖအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်းကို ကျွန်တော်ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ . . . နာရီဝက်သာသာခန့် အနားယူရင်း ထိုင်စောင့်နေငြား ဝန်ထောက်သားအဖ ရောက်မလာနိုင်

သေးသည်ဖြစ်၍ . . .

“ကဲ . . . သူကြီး . . . ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ရွာကြတာပေါ့” . . . ဆိုကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“အေးဗျာ . . . ဘာလို့ ရောက်မလာကြသေးပါလိမ့်”

သူကြီးက စိုးရိမ်မှု လွန်ကဲသဖြင့် ပြောလာ၏။

တကယ်ပဲ သူတို့ လမ်းစပျောက်နေပြီလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ဖြင့် မလိုက်ပါလို၍ တမင်နောက်ချန်နေခဲ့ကြလေသည်လား . . . ဆိုသည် ကျွန်တော် ခွဲခြားမပြောတတ်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပူပန်ရသည်မှာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် . . . နောက်ကြောင်းသို့ ခတ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ကြရင်း . . .

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး” ရယ်လို့ အသံပေး ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

မည်သို့တုံ့ပြန်မှုကိုမျှ မရခဲ့ချေ။ ကြားလျက် ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်လား။ တကယ်ပင် ကြားနိုင်လောက်သည့် နေရာမှာ ရှိမနေကြလို့ပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြလို့ များလားရယ်လို့ အမျိုးမျိုး တွေးဆယူနေရ၏။

“ဦး”

“ဦး”

“ဦး . . . ဦး”

သွားလာရင်း အရပ်လေးမျက်နှာ လူခွဲအသံပေး အော်ဟစ်ငြား မည်သို့ တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရလေ စိုးရိမ်ပူပန်မိလေ ဖြစ်ရ၏။

နောက်ကြောင်းသို့ အတော်ပြန်ရောက်လေ ပို၍စိုးရိမ်မိလေ ဖြစ်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ . . .

“ကဲ . . . သည်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်လိုက်လို့ကတော့ ရွာကိုသာ ပြန်ရောက်သွားမယ်၊ တွေ့နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်နေရာစီ ခွဲရွာကြမယ်ဗျာ . . . နောက်နာရီဝက် ခရီးခန့် ရွာကြမယ် ကိုယ်သွားမယ့်လမ်းကြောကိုလည်း သေသေချာချာ မှတ်သားသွားကြဦး . . . ခုလမ်းခွဲကစပြီး နာရီဝက်ခရီး ရောက်တာနဲ့ သွားလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကြပြီး သည်နေရာမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲလိုလုပ်မှဖြစ်မှာ”

ဤသို့ဖြင့် . . . လူခွဲလမ်းခွဲ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ကျွန်တော်သည်ကား ကြောမကြီး၏ အရှေ့စူးစူး မြောင်မကြီးသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီး . . . ထိုမြောင် ရေစီးအတိုင်း စုန်ဆင်းလိုက်သည်။ နာရီကိုလည်း ကြည့်မှတ်ရင်း အသံပေးလျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုမြောင်ကျယ်မှသည် . . . မြောင်ကြပ်လေးအတိုင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ထိုမြောင်ကြပ်အတွင်းပိုင်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒိန်း”

ဝန်ထောက်ကြီးသားအဖ ရှိရာနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံများလေလား . . . သို့ဖြစ်၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သည်။

“ဒိန်း” တစ်ချက် ကြားရပြန်၏။ ထိုအသံသည် တကယ်

တော့ မြောင်ကြပ်အတွင်းမှ မဟုတ်။ မြောက်ကြပ်အပေါ် တောင်ကြောပြတ်လေးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မြောင်ကြပ်လေးမှသည် တောင်ကြောပြတ်လေးပေါ် ကုပ်တွယ် တက်လိုက်သည်။

တောင်ကြောစွယ် အပြတ်လေးပေါ် ရောက်သည်နှင့် လွန်စွာမျှ စိတ်ဆိုးစဖွယ် မြင်ကွင်းကို ထန်းတိုးမိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ရှာနေသော ဝန်ထောက်သားအဖဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်ခေါ်သံ ကြားနိုင်လောက်ငြား မည်သည့်အတွက် ငြိမ်နေကြပါသနည်း။ ထိုသည်ကား လွန်စွာ စိတ်ဆိုးဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလော့။ သို့ဖြင့် . . . စောတကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံသည် ကြူကြူပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဘယ်တွက်မူ သူမလက်ထဲမှ ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသည့် သေနတ်ကိုင်ထားဆဲမို့ အတတ်ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်သော သားကောင်သည် . . . သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားပြေးလွှားသွားနိုင်သည့် သားကောင်မဟုတ် အစာမျိုးပြီး . . . အစာကြေညက်သည့်တိုင် နေပူစာလှူရင်း တုတ်တုတ်မလှုပ် ငြိမ်ကုပ်နေသည့် စပါးကြီးမြေပင်ဖြစ်တော့၏။

ရက်စက်လိုက်ခြင်း။

မိုက်ရိုင်းလိုက်ခြင်းပင်။

မလှုပ်ရှားနိုင်သည့် သတ္တဝါကောင်ကို အနီးကပ် တေ့ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါမှ ငါ့သမီးကွ၊ လိပ်ကို ခါးတောင်း

ကြိုက် ဖမ်းခိုင်းရင်တောင်မှ မိချင်မှမိမယ်၊ ခုတော့ . . . မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ မြေကြီးကို ရအောင်တော့ ပစ်နိုင်တာ ငါ့သမီး တော်လို့ပေါ့ . . . ဟက် . . . ဟက်”

“တို့ . . . ဖေဖေကလည်း . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ဒိ”

သူတို့အနားရောက်လာသည့် ကျွန်တော်ကိုပင် မမြင်။ သားအဖနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပျော်မြူးနေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမှ ဒေါသထွက်သွားမိသည်ကြောင့် . . .

“ဒီမယ် . . . ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ သားအဖကို မတွေ့လို့ စိုးရိမ်ပြီး လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခေါ်သံကို ကြားမှာပါ . . . ဘာလို့ ပြန်မထူးကြတာတုန်း”

ကျွန်တော် သူတို့အနား ရောက်လာခြင်းကို သိကြတော့သည် ဖြစ်၍ အရယ်အမောရပ်ကာ . . . မလိုသောဟန်ပန် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဧခုဧခုပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားတို့က လူသူကောင်းတွေဆိုတော့ . . . တူတူခရီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သားအဖ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ သည်တော့ ဘာလို့ ခင်ဗျားတို့ခေါ်သံကြားတာနဲ့ ပြန်ထူးရမှာတုန်း၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ဘူးလေ . . . ခင်ဗျားတို့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဘယ်ဖြစ်မတုန်း . . . အန္တရာယ်များတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟား . . . ဟား . . . ရယ်ရသေးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သည်တော

ထဲမှာ မျက်စိမှိတ်သွားလို့ရတယ်။ ကျုပ်က သစ်တောဝန်ထောက်မင်း ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဦးလေ။ ကျုပ် သည်နယ်မှာ တာဝန်ကျဖူးပဲ တယ် . . . သည်တောမှာ ကျုပ်ခြေရာချည်းပါပဲ . . . ကဲဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့ ရှာနေတဲ့ ကျုပ်တို့သားအဖနဲ့ တွေ့ပြီ။ ကျုပ်တို့သားအဖ သဘောထားကို သိပြီဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ ပြောလို့ရတာ . . . အဲ . . . ပြောပြီးရင်တော့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တော့။ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ သွားလိုရာသွား၊ လုပ်ချင်တာလုပ် ကျုပ်တို့သားအဖအတွက် စိုးရိမ်စရာ ပူပန်စရာ မလိုဘူးနော . . . ဟုတ်လား၊ ကဲ . . . လာသမီး စပါးကြီးမြေသားက စားလို့ကောင်း တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးမစားနဲ့ မေမေလည်း ကြိုက်ပေမယ့် မစားဘူး သမီးကို ပစ်ရဲခတ်ရဲအောင် သင်ပေးတာ . . . ကဲဗျာ . . . ခင်ဗျား တို့ စားချင်ရင် ယူသွားဗျာ . . . ကျုပ်သမီးပစ်ထားတာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးလှိုင်ညွန့်သည် ကျွန်တော်တို့ သက်သတ် လွတ်စားနေကြမှန်းသိလျက် . . . လှောင်ပြောင်ပြောသွားခြင်း ကြောင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဆိုးရသည်ဖြစ်၍ . . . သူတို့ဘာသာ မှီ စေတော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေတော့ . . . ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက် လုပ်ရန်သာ ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် . . .

“ကောင်းပြီ . . . ကျုပ်တို့ တာဝန်ကြေပြီနော်” ဆိုကာ ပြော၍ သူတို့သားအဖထံမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းတွင် သေနတ်သံကြားသည်ကြောင့် ရောက်လာကြ သည့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် သူကြီးဦးဇာမဏီအား ကျိုးကြောင်းရှင်း

ပြကာ စေတီပျက်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်ကား ကျွန်တော်နှင့်ပါခဲ့ငြား သူကြီးဦးဇာမဏီသည် သူ့မိတ်ဆွေ ဝန်ထောက်သားအဖအား ဖျောင်းဖျခေါ်ယူမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ထိုသားအဖရှိရာသို့ လမ်းခွဲထွက်သွားတော့၏။

“ဦးဇာမဏီ . . . ကျွန်တော်တို့ စေတီပျက်မှာ ရှိနေမယ် နော် . . . အဲဒီလိုက်ခဲ့ဗျာ” ဟု မှာခဲ့ရသေး၏။

နေမွန်းလွဲလောက်တွင် စေတီပျက်ရှိရာ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ စေတီပျက် . . . အုတ်ကြီးပုံအကြားတွင် တရားထိုင်နေသည့် ရသေ့ ဓမ္မပါလကို မျှော်လင့်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် လွန်မင်း စွာ အံ့ဩဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရ၏။ ရသေ့ဓမ္မပါလ တရား ထိုင်နေသည်ကို အနှောင့်အယှက်မပြုလို၍ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အသာအယာ ထိုင်ချမ်းနေလိုက်ကြသည်။ ဘယ်တုန်းက ရောက် နေပါလိမ့် တရားထိုင်နေတာ ဘယ်အချိန်လောက်ကပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့ ရသေ့အပါး ထိုင်နေရင်း ငိုက်မြည်းသွားကြ သည်။ မည်မျှကြာကြာ ငိုက်မြည်းသွားသည်မသိ။ ဟင်းကောင်၏ ဟိန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သတိပြန်ဝင်လာကြ၏။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် မှောင်ရိပ်သန်းစပြုချေပြီကို သတိ ထားလိုက်မိကြသည်။ ရသေ့ကား တရားထိုင်ဆဲ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သည်လောက်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ထင်းခြောက်တို့ကို ရသေ့စုဆောင်းပြီး ထင်းမီးဖိုလိုက်သည်။ ထင်းမီးအရှိန်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် အလင်းတို့ ပြန်သွားတော့၏။ ခြင်၊ မှက်တို့ ဝေးလွင့်ပြေးသွားကြ

တော့၏။ အအေးဒဏ်မှ အနည်းငယ် လွတ်ကင်းခဲ့ချေတော့၏။
ရေခဲနွေးအလိုငှာ ကြိုချက်လိုက်နိုင်သေး၏။

ရသေ့တရားထိုင်နေသည်ကို စောင့်ရင်း ရိက္ခာဖြစ်သည့် ပေါင်မုန့်နှင့် ချို (စ်) ကို ညှပ်၍ စားလိုက်ကြသည်။ ခရီးပန်းခြင်း ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့်လေလား မသိ . . . အတော်ကလေး စားဖြစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အသင့်ပါလာသည့် ကော်ဖီမစ်ထုပ် အား ရေခဲနွေးဖြင့် ရောစပ်ဖျော်သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ညစာကို စီမံပြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ရသေ့ဓမ္မပါလကား တရားထိုင် မပျက်။ ငြိမ်သက်လျက်။ သို့ဖြစ်၍ . . .

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဘုရားစာတို့ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်နေလိုက်ကြသည်။ ဘုရားစာ မည်မျှကြာကြာ ရွတ်ဖတ်နေမိသည် မသိ။ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ ဆူဆူညည် အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့်အတူ လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော လူအော်သံ အသံနက်ကြီးတစ်ခုကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရခြင်း ကြောင့် ရွတ်ဖတ်နေဆဲ ဘုရားစာတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာသံလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးဆတ်အသံတိတ်မေးလိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းခါ မိရက်သားမှ ရသေ့ဓမ္မပါလသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တရားထိုင်ဆဲ၊ ရှိနေပြီ။ သို့ငြား . . . တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတို့ ပြိုက်ပြိုက်ကျနေ၏။ ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ မျက်နှာအမူအရာအရ လွန်စွာ ခက်ခဲနက်နဲသည့် ပြဿနာကြီးတစ်ခုအတွက် ကြိုးစား

လုပ်ဆောင်နေမှန်း တွက်ဆမိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အနှောင့် အယှက် မပေးလိုသည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ ထိုင် နေလိုက်ကြပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ တဖျောက်ဖျောက် ထင်းမီးတောက်သံနှင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ ရှူရှိုက် သံကိုသာ ကြားရ၏။

ဤသို့ဖြင့် . . . တောကြက်ဖအော်သံ၊ ဂျီတောက်သံ၊ ဒေါင်း အိုးဝေမြည်သံ၊ မင်္ဂလာဇီးကွက်တို့၏ အသံသာတို့နှင့်အတူ နေလုံး ကြီးသည် သစ်ပင်တို့ကြားမှ ပြုတစ်ပြုတစ် ထိုးထွက်လာတော့၏။

တစ်ညတာကုန်ဆုံးခဲ့ငြား ရသေ့ဓမ္မပါလကား တရားထိုင် မပျက် ရှိနေမြဲပင်။ ဤသို့ ဇွဲကောင်းကောင်း တရားထိုင်နေပြီ ဆို ပါလျှင် သတ္တဝါတစ်ဦး၏ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ပတ်သက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကယ်တင်နိုင်ရန်အလိုငှာ ကြိုးစားနေမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပေပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့တွက် လုပ်ဆောင်နေတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားမရ ဖြစ်ရ၏။ သို့စဉ်းစားတွေးတောနေဆဲမှာပင် ဓေတီပျက် ကြီးကြားမှ ယုန်ဖြူတစ်ကောင်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလအပါးမှ လှစ်ခနဲ ခုန်ပေါက် ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးသည်နှင့် ငြိမ်သက် စွာ တရားထိုင်နေသည့် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် လှုပ်ရှားလူးလွန့်လာ ၏။ မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတို့ ပွင့်လာတော့၏။ ပြီးနောက် ကျယ် လောင်စွာ မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်းဝေလိုက်သံသည် တောထဲမြည် ဟည်းပဲ့တင် ထပ်သွားတော့၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် သူ့နံဘေးမှ ကြေးစည်ကို ကောက်ယူကာ ‘နောင်ဝေဝေ’ ရယ်လို့ မြည်အောင်

ကြေးစည်ဖြင့် ထုလိုက်တော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ ရောက်လာကာ . . . “သည်စေတီကို မင်းတို့ ပြုပြင်လို့ မရဘူး” ဟူ၍ ပြောရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း ရသေ့ကြီးရဲ့”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“စောပိုင်းလေးကဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် သည်စေတီကို ပြုပြင်မွမ်းမံ ပြန်လည်တည်လို့ ရနိုင်သေးတယ်။ ခု မရတော့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သည်စေတီပျက်မှာရှိတဲ့ ဌာပနာကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ မြွေကြီးဟာ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားလို့ပဲ”

ရသေ့စကားကို ကျွန်တော် မရှင်းပါချေ။ ဘာကိုဆိုလိုခြင်း ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပါ။ ရသေ့ကို ဂဗ္ဘာနုက မေးလိုသည်ဖြစ်၍ မေးရန်ပြင်နေဆဲမှာပင် သူကြီးဦးဇာမဏီတစ်ယောက် ရေးကြီး သုတ်ပျာဖြင့် ရောက်လာတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း သူကြီးရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရောက်မဆိုက် မေးလိုက်သည်။

“ပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ မနေ့ညနေပိုင်းလေးက ဟိုသား အဖနဲ့အတူ ကျုပ်စခန်းချ ညအိပ်နေတုန်း ကြူကြူတစ်ယောက် ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ သေနတ်ကို ဆွဲပြီး အမှောင်ထဲ ပြေးထွက်သွားလေရဲ့။ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရလိုက်ဘူး။ ခုမနက် သူ့အဖေနဲ့ လိုက်ရှာတော့ တောစပ် တစ်နေရာမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးထွက်၊ ကိုက်ဆွဲ ကုပ်ဖဲ့ခံထားရတဲ့

ဘက်ရာဇလပွနဲ့ သေနတ် တြူကြူရဲ့အလောင်းပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအလောင်းကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့အဖေလည်း အသံနက်ကြီး နဲ့ အော်ဟစ်ပြေးထွက်သွားလေရဲ့။ ကျုပ်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ ဆရာလေးတို့ဆီ ပြေးလာရတာပဲဗျို့။”

ကြားရသည်မှာ လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာပင် ဖြစ်တော့၏။ သူကြီးဦးဇာမဏီ ရောက်လာလေမှ ရသေ့ ဓမ္မပါလပြောခဲ့သည့် ကောင်းအဓိပ္ပာယ် ဖော်၍ရလိုက်ပေပြီ ဖြစ်သည်။ သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးဦးဇာမဏီ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ကြတော့သည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည်ကား ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ ထွက်သွားလေတော့၏။

ရသေ့ ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ဝေး၍ ဝေးကာ ထွက်သွားခဲ့ငြား . . . ‘နောင်ဝေဝေ’ ရယ်လို့ မြည်အောင် သူ ရိုက်ဆွဲခဲ့သည့် ကြေးစည်သံလေးသည် ကျွန်တော်တို့အပါးတွင် ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မထူးဆန်းလှစရာ ဣန္ဒာရလေး
၂၆
မုသုဓမ္မပါလ

တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ သုံးရက်မထ
ဖြစ်လာသည်ကြောင့် ထိုကိစ္စကို အလေးဂရုမပြု၍ မရ။ အမှတ်တမဲ့
နေလိုက်၍ မဖြစ်လေသည်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်း . . . ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ” . . .
ရယ်လို့ မေးလိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ‘ခန်းဟီးလ်’ ထို့
တစ်ခွက်ခွက် ဖွာလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားနေတာပဲဗျ . . .
သည်လိုလုပ်ဗျာ သည်တစ်ခါ လှမ်းတွေ့ရင် လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် . . . ဖထီးကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”
မုဆိုးစောလူးကိုပါ မေးရင်း ထောက်ခံမှု တောင်းလိုက်သည်။

“ငါကတော့ ဒုတိယနေ့မှာ ထပ်တွေ့လိုက်ကတည်းက လိုက်
ကြည့်ချင်နေတာ၊ ဆရာလေးတို့က ဘာမှမပြောသေးလို့ပေါ့ကွ”
ကွမ်းမြုံ့ဝါးရင်း ပလုပ်ပလောင်းသံဖြင့် ပြော၏။

“ကဲ . . . ကောင်းပြီ . . . ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ ဘယ်သူ့စတွေ့
တွေ့ လက်ကုပ်လိုက် . . . နောက်ကနေ လိုက်သွားကြည့်ကြတာပေါ့
ဗျာ . . . ဒါမှ ဘာဆိုတာ ကွဲကွဲပြားပြား သိရမပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သဘောထား ညှိနှိုင်းလိုက်

ကြပြီးသည်နှင့် နေရင်းအတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြ၏။
ကျွန်တော်သည် လက်ဆွဲတော် ပွိုင့် ၃၇၅- မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ် မဂ္ဂလင်း
ဘောက်ကိုဖြုတ်၍ လိုအပ်သည့်ကျည်များကို ထပ်ဖြည့်ထည့်ထား
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . . ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်ဆွဲတော်သေနတ် “ဝင်ချက်
စတာ” ရိုင်ဖယ်ကို တိုက်ချွတ်နေလေသည်။

မုဆိုးစောလူးသည် မှောင်စပျိုးလာချေပြီဖြစ်၍ ထင်း
ခြောက်များကို စခန်းအနီးတစ်ဝိုက်မှ လိုက်လံ ထမ်းပိုးယူလာကာ
မီးဖိုဟောင်းပေါ်တွင် စနစ်တကျ စီတင်ပြီး မီးမွှေးနေလေတော့၏။

“ကဲ . . . ဖထီးရေ . . . ကျွန်တော်တို့အတွက် အမြည်းပေး
ပါဦးဗျာ”

မုဆိုးစောလူးအား လင်းမြင့်လှိုင်က တဲပေါ်မှ လှမ်းပြော၍
တိုက်ချွတ်နေဆဲ သေနတ်ကို အသာအယာလှဲချ ထားလိုက်၏။
တစ်ဖန် ကြောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ဂျော်နီဝါကားတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အနား တိုးကပ်လာကာ . . .

“ဟိတ်လူ . . . ‘ကိုပိုက်’ . . . ထဗျာ၊ နေညိုလာတော့ လေ
ပြိုလာပြီဗျ” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်ပုခုံးကို ပုတ်၍ ဆွဲထုလေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်က အားစိုက်ဆွဲထုစရာမလို ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်
လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ နောက် . . . တဲနံဘေး ရေကြည်
ချောင်းကလေးသို့ သွားလိုက်ကာ ခြေလက်ဆေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ချောင်းလေးရေစီးအထက်ကွေ့လေးမှ တဝုန်းဝုန်း

ဖြင့် ရေဆော့နေသံ ကြားသဖြင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သည်။ လှမ်းမမြင်ရသော နေရာဖြစ်နေသည်ကြောင့် ထိုချောင်းကလေး ရေဆန်အတိုင်း သာညှင်းစွာ လှမ်းသွားလိုက်၏။ ချောင်းကွေ့ချိုးလေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သတိကြီးစွာထား၍ သွားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက်မူ ကြားရသော အသံရှင်သည် အလွန်ရိုင်းရိုင်းသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်နေခဲ့သော် ရုတ်တရက် ထိပ်တိုက်တိုးမိပါက ကျွန်တော့်အား ဒုက္ခပေးလာနိုင်၏။ သည်ခါ ကျွန်တော်သည် သူ့အား သုတ်သင်ဖို့ မပြောလေနှင့် . . . မိမိကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ မည်သည့်လက်နက်မျှမပါ . . . ဗလာချည်း လက်သက်သက်ကြောင့်ဖြစ်၏။

ချောင်းကွေ့လေးနား ရောက်လာလေ . . . တပွမ်းပွမ်း ရေဆော့သံတို့ ကျယ်လောင်စွာ ကြားရလေဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုအသံရှင်ကား သေးသေးကွေးကွေး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွက်လိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပို၍ ခြေသံလုံစွာသွားရင်း သတိကြီးစွာ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ပြောလျှင် မယုံနိုင်လောက်သည့် မြင်ကွင်းဖြစ်တော့၏။ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး . . . အင်မတန်မျှ ကြောက်စရာကောင်းသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မဟုတ်ချေ။

အသားအရေ စိုပြေဝင်းဝါ အရပ်အမောင်း သွယ်လျ မြင့်မားပြီး တင်ပါးအထက်အထိ ရှည်ကျနေသည့် ဆံကေသာ နက်မှောင်မှောင် ပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

ရေပက်ဖျန်း ဆော့ကစားနေကြ၏။
ထိုမြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် လွန်စွာမျှ ထူးဆန်းနေတော့၏။

ဤလို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း အင်မတန်လှပ ကျက်သရေရှိသည့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်ရခြင်းသည် ဘယ်တွက် ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်နိုင်အံ့ပါမည်နည်း။ စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင် သွေးလန့်ဖွယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

ဥစ္စာစောင့်တွေများလေလား။

နာနာဘာဝတွေများလေလား။ ဝိုးတဝါးဖြစ်မိသည်ကြောင့် လာလမ်း အသာလှမ်းပြန်ခဲ့တာ . . . တဲရီရာသို့ ကပျာကသီ ပြေးသွားလိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်အား မြင်တွေ့သမျှ မြောပြလိုက်သည်။

တောတောင်အတွင်း အတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနည်းငယ် ပျိုးထားပြီးဖြစ်၍ “ကျွန်တော့်နဲ့တော့ တွေ့ပြီပေါ့ဗျာ” ဟုဆိုကာ သေနတ်ဆွဲယူလိုက်၏။ ကျွန်တော့်သေနတ်ကိုလည်း ကမ်းပေးလာ၏။ သည့်နောက် . . . မုဆိုးစောလူးအား တဲ၌စောင့်နေရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာကြားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား ချောင်းကွေ့လေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်း”

ချောင်းကွေ့လေးနား ရောက်လာကြသည်တွင် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိချေပြီ။

သူတို့မရှိကြတော့ . . . လူသားလား၊ ဥစ္စာစောင့်လား၊ နာနာဘာဝများလား။ ချောင်းစပ်တစ်ဝိုက် သူတို့ခြေရာများ ရှိလို ရှိငြား ရှာကြည့်ကြသေး၏။ ခြေရာလက်ရာပင်မဟုတ် အငွေ့ အသက်ပင် မကျန်ခဲ့ချေ။ ထူးဆန်းလှဘိနယ်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် စခန်းတဲရီရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်လမ်းမှနေ၍ စခန်းတဲကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်မိလိုက် သည်။

“ကိုလင်း . . . စခန်းမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ် ထင်ရဲ့၊ ဖထီးနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူးဗျ”

“သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်သမား၊ ပျားဖွပ်သမားတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ ဗျာ”

စကားတပြောပြော လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ သွားရင်းလာရင်း ဝဲယာဘေးဘီ အကဲခတ် စူးစမ်းလိုက်သည်။ ထူးခြားမှု ဘာမှမရှိ။ ပကတိ ဆိတ်ငြိမ်လို့နေ၏။

သို့ဖြင့် စခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အဝေးမှ စခန်းသို့ လှမ်း ကြည့်စဉ် တွေ့လိုက်သည့် လူစိမ်းများကို မတွေ့တော့သဖြင့် . . . မုဆိုးကြီးစောလူးကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲ . . . ဝါးခုတ်တက်လာကြတဲ့ သူတွေများလား”

“ဗျာ”

မုဆိုးစောလူး အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မော့ကြည့်လာ၏။

“လူစိမ်းဧည့်သည်တွေလေ . . . စောစောက ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေကြတဲ့သူတွေကို မေးတာ . . . သူတို့ဘယ်ရောက် သွားကြတုန်း”

“ဘယ်နှယ့်ဗျာ . . . ဆရာလေးတို့က ငါ့ကို လာနောက်နေ ပြန်ပြီ . . . ဘယ်ဧည့်သည် ဘယ်လူစိမ်းမှ မလာပါဘူးဗျာ”

စောလူးစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အမြင်မမှားနိုင်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသေအချာ မြင်လိုက် ကြတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“အင်း”

“ကဲ . . . ကိုပိုက် . . . ဦးနှောက်စားမနေနဲ့ . . . သောက် ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

သို့ဖြင့် . . . ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခွက်ပြိုင်သောက်လိုက်ကြသည်။

စောလူးလုပ်ပေးထားသော ဂျီသားကြပ်တိုက်မကြော်သည် ကောင်းမှကောင်း။

စောလူးက မသောက် . . . ကွမ်းသာလျှင် တရစပ် မပြတ် ဝါးရင်း နံဘေးမှနေ၍ စကားစမြည် ဝင် . . . ဝင်ပြောလာ၏။

“ရွတ်စ် . . .

ရွတ်စ် . . .”

“ဟော” . . . ကြားနေကျအသံ ကြားရပြန်လေသည်ဖြစ်၍ သုံးယောက်သား တဲနောက်ဘက် တောင်ကြောပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်

လိုက်ကြသည်။

တောင်ကြောပေါ်တွင် နီရဲရဲ . . မီးတောက်များ ပျားပန်းခတ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြပြီး . . ညနေခင်းက သဘောတူညီ တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်း ထိုမီးတောက်မီးလျှံများ ပေါ်ထွက်နေရာသို့ သွားရောက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရန် သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲကာ တံမှထွက်ခဲ့တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်ကတည်းက ဤလိုအချိန်တွင် ကြားနေရ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အမဲကြီးပစ်ရန် . . . ဤစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမအစီအစဉ် ဤစခန်းတွင် တစ်ညအိပ်စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့ ခရီးဆက်ကြမည်။ သို့ငြား . . . ထိုမြင်ကွင်းဆန်းကြောင့် စူးစမ်း လေ့လာလိုသည်ဖြစ်၍ ရက်ထပ်တိုးနေကြည့်လိုက်ကြသည်။

ညဘက်တွင် ဤအသံ . . . ဤမြင်ကွင်းပေါ်လာပြန်၏။ တောခြောက်ခြင်းလည်း မဟုတ်နိုင်။ တောတောင်ပေါင်းမြောက်များစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးကြ၏။ တောခြောက်ပုံ အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ဤကဲ့သို့မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးချေ။ သို့ကြောင့် ဘယ်သို့ဤနယ် ဖြစ်ရသည် သိလိုသည်ဖြစ်၍ တစ်ရက်ထပ်နေလိုက်ကြပြန်သည်။ ဟော . . . ယခု ကြုံရပြန်ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်း . . . ထိုမြင်ကွင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ အမြင်ကား နီးလှသည်ဟု ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း လာခဲ့ကြ

တော့ ထိုနေရာသို့ မရောက်နိုင်ပါကလား။ ညဉ့်နက်အချိန်မို့ သွားရေးလာရေး နှောင့်နှေးရခြင်းလည်း ပါလိမ့်မည်။ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ကြရ၍လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဓာတ်မီးကိုယ်စီ ပါကြငြား . . . မီးထိုး၍ မဖြစ်သည်ကိုး။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လျှို့မြောင်တောင်ကြောတို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြရင်း အင်းပျက်ကြီးဟု ထင်ရသည့် ဖုန်းဆိုးလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်ရှိနေသည့် တောင်ကြောပေါ်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

လူသံတွေ . . . လူသံတွေ စီကာညံ့လို့ ဈေးခင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာလေးတို့ . . . ဘယ်လိုထင်လဲ . . . ကြပ်ရွာများ ဖြစ်နေမလား။”

စောလူးက စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မေးလာ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်က တွေဝေစဉ်စားနေဆဲ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“လာဗျာ . . . အဲဒီလူစုရှိရာ သွားကြမယ်”
ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကြောလေးမှ ဆင်းကာ ကွင်းပြင်ကျယ်ရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။

သူတို့ ကိုင်ဆောင်သွားလာကြသည့် မီးတုတ်များ အလင်းရောင်ကြောင့် သွားလမ်းတစ်လျှောက် လင်းလို့နေသည်။

တောင်ကြောလေးအောက်ခြေ ရောက်ပြီးသည်နှင့် သိပ်မလျှောက်လိုက်ရ။ ထိုလူစုရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အား သူတို့ တစ်တွေသည် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်သတ္တဝါများကို တွေ့လိုက်ကြသည့် နှယ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာလာလုပ်ကြသည်၊ ဘယ်က လာကြသည်ကို သူတို့ သိချင်နေပုံရသလို ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြသည် သိလိုသည်ကြောင့် ဟိုသည်ငေးမော စူးစမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ရွက်ဖျင်တဲကဲ့သို့ မြေစိုက်အိမ်ကလေးများ ဆောက်ထား ကြ၏။ အင်ဖက်၊ တောင်ထန်းရွက်၊ ငှက်ပျောရွက်များဖြင့် ကာရံ မိုးထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့တဲလုံးကလေးပေါင်း ငါးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

တဲကိုယ်စီရှေ့တွင် မီးတုတ်များ စိုက်ထားကြ၏။ မီးရနံ့ ရှူမိ ခြင်းအရ ကညင်ဆီမီးတိုင်များဖြစ်သည်ဟု တွက်၍ရသည်။

မီးတုတ်များကိုင်၍ စုဝေး ကနေကြသူအချို့လည်း တွေ့ ရ၏။ တဲအိမ်လေးတစ်ခုရှေ့တွင် . . . အသက်အရွယ်ကြီးကြီး အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်က ဗုဒ္ဓတရားတော်များ ဟောကြားနေ ခြင်းကို လူဆယ်လေးငါးယောက်က နာခံယူနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကလေးတစ်သိုက် စုဝေးထိုင်ကာ ကောက်ညှင်းကျည် တောက်များ ခွာစားနေကြသည်လည်း တွေ့၏။

ထိုသည်ကြားမှ . . . အင်မတန်မျှ အသားအရေ ချောမွေ့ ဖြူစင်ပြီး၊ ခါးထိရှည်လျား ဆံပင်နက်မှောင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး

နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩတကြီး ငေးမောကြည့်နေ ရင်း . . .

“ကိုလင်း . . . သူတို့နှစ်ယောက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ညနေက တွေ့တာ”

ဆိုပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ . . . လှလိုက်တာဗျာ . . . ရက်ရက်စက်စက် ချော တာပဲဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလည်းပြောစရာပင် ဖြစ်သည်။

ရွန်းလဲ့တောက်ပကြသည့် မျက်ဝန်း၊

နှာတံပေါ်ပေါ် . . . လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းပါးလှလှ။

ပါးနီနှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်မဖို့ဘဲနှင့် လှပသည့်မျက်နှာပိုင်ရှင် ဖြစ် သည်။

သူတို့လေးတွေလို လှပသည့် ကလေးမမျိုး မြို့ပြတွင်ရှာ၍ ခက်မည်ထင်၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏အလှကို ငေးမောကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

“အင်း ဆုံကြပြန်ပြီနော်” ရယ်လို့ တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်လာသည့် . . . ကြားဖူးနေကျ နားယဉ်ပြီး အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟင်”

မျှော်လင့်မထားသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရသေ့ကြီး ‘ဓမ္မပါလ’ ပါတကား။

အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်မိသည်။

ဤနေရာမျိုးတွင် ရသေ့ကြီး မွပါလအား တွေ့လိုက်ခြင်း အားဖြင့် . . . ဤလူစု . . . လူအိမ်စုလေးသည် ယခင်ကြုံခဲ့ဖူးလေ သမျှလို . . . ကြပ်များ၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အရပ်ဒေသများ လုံးဝ မဟုတ်နိုင်မှန်း သေချာပေါက်တွက်၍ ရလိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့ဖြစ်ပါလျှင် ဤအရပ် . . . ဤလူစုကလေးကြောင့် ဂယနက သိရတော့မည် ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ . . . ဒီလူစု . . . ဒီနေရာလေးအကြောင်း သိပ် သိချင်နေတယ်လား၊ အင်းလေ . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာကြုံမှ တော့ ပြောရတော့မှာပေါ့ကွာ” သို့ပြောရင်း . . . ကျွန်တော်တို့အပါး မှ လှည့်ထွက်သွားသည်ဖြစ်၍ ထိုအမျိုးသမီးငယ်နှစ်ယောက် ထံတွင် ရှိနေသည့် သံယောဇဉ်လေးကိုဖြတ်ကာ ရသေ့ ဓမ္မပါလ နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

ထိုနေရာကလေးမှ ထွက်လာကြပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက် တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သွားနေရင်းမှ ရပ်လိုက်ကာ တောင်ကမူ လေးတစ်ခုတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သည်လည်း ရသေ့ကြီးထိုင်လိုက်သည့်ရှေ့ မြေပိုမိုကမူလေးများပေါ် တွင် ဖင်ချထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့သိချင်တာ ငါပြောပြရမပေါ့ကွာ . . . လောကကြီးမှာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တာတွေရှိတယ်၊ အများကြီးပဲ . . . ကဲ . . . ငါမေးမယ် မှန်မှန်ဖြေ၊ မင်းတို့ဟိုအမျိုးသမီးချောချော နှစ်ယောက်ကို အတော်လေး သဘောကျတယ် မဟုတ်လား” ကျွန်တော် မညာလိုပါ။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ထို့အတူပင်။

“မင်းတို့ ကုသိုလ်ကံလေးက ရှိနေသေးတာကိုး၊ ပြီးတော့ လည်း ငါက မင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဇာတာများ ပါနေ သလား၊ မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ပဲ လာကြုံနေရတယ်”

ရသေ့ဓမ္မပါလ ပြောနေသည်များကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်ပါချေ။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ဟို . . . လူတွေက ဘာလို့ သည်မှာ အခြေချနေကြတာလဲ ရသေ့ကြီး . . . ပြီးတော့ အဲဒီသူငယ်မလေးနှစ်ယောက်က လူရည် ဇာတ် သားသမီးတွေ ထင်တယ်၊ ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုကြောင့် သည်မှာလာနေကြတာလဲဗျာ . . . အံ့ဩစရာကောင်းပါတီနယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရသေ့ကြီးက ပြုံး၍ကြည့်ရင်း . . .

“အတိတ်ကံကြောင့်လို့ ပြောရမှာပေါ့ကွာ . . . အေးလေ . . . ဒါထား၊ မင်းတို့ ဒီည ဘယ်မှာအိပ်ကြမတုန်း”

“အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ သွားအိပ်ကြမှာပေါ့ . . . ရသေ့ကြီး ကော”

ဆိုလိုက်တော့ . . .

“ငါက ဒီမှာပဲ တစ်ညလုံး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်မှာ၊ မင်းတို့ကို ငါပြောချင်တာကတော့ အဲဒီနေရာလေးကို ပြန်မသွားကြနဲ့တော့၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ရှိကြပါစေ . . . ဟိုကလေးမလေးနှစ်ယောက် တို့လည်း စွဲလမ်းမနေနဲ့ ကြားလား”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ရသေ့ကြီးရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစေဖြင့် မေးလိုက်၏။ သည်တွင် ရသေ့

ကြီးဓမ္မပါလက . . .

“မင်းတို့ကို တဲ့တိုးမပြောလို့ မဖြစ်တော့ ပြောရတော့မှာပေါ့ သေချာနားထောင် . . . သူတို့ရဲ့ ပွဲလမ်းက (၇) ရက်တိုင် ကျင်းပ ကြလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် သူတို့ဌာနေရင်းကို ပြန်ကြရလိမ့်မယ်၊ တကယ် တော့ မင်းတို့မြင်ခဲ့တဲ့ ချောချောလှလှကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လာဖျော်ဖြေရတာပေါ့၊ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီမှာပဲ အမြဲနေရမှာလေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သည်နေရာမှ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း နေကြတယ်လား . . . ဘာတွေလဲ ရသေ့ကြီးရယ် . . . သေသေ ချာချာ ပြောပါဦး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကမန်းကတန်း မေးလာတော့၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သည်ကနေ ပြန်ခေါ်ဖို့ လာတာပဲ . . . သည်မှာ ပွဲလမ်းရှိလို့ ငါလည်း သူတို့ပွဲ အပြီး စောင့်နေတာ၊ ငါ့ဆရာတော်ကြီးက အမှာရှိထားတာကိုးကွဲ့၊ တကယ်တော့ ဒီသူငယ်မလေးနှစ်ယောက်က သာသနာပြုရမယ့် ပါရမီပါနေကြလို့ပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ပွဲလမ်းက ဘယ်တော့ပြီးမှာတုန်း”

“အင်း . . . နက်ဖြန် နောက်ဆုံး”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချကာ ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ရသေ့ကြီးနဲ့အတူတူ ဒီကပဲ စောင့်မယ်ဗျာ”

ထိုအပြောကြောင့် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ်ဖြစ်မတုန်း . . . မင်းတို့ရှိနေရင် သူကလေးနှစ်ယောက် ငါနဲ့ ဘယ်ပြန်လိုက်တော့မလဲကွဲ့၊ ဒီလိုလုပ် . . . မင်းတို့ပြန်နှင့် ဖြစ်နိုင်ရင် ခုညချင်း ပြန်ကြကွဲ့ . . . ကဲ . . . ကဲ . . . ငါဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး၊ ငါ့အလုပ် ငါဆက်လုပ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောကာ တင်ပလွင်ပြန်ပြင်ထိုင်ကာ ‘နောင်ဝေဝေ’ ရယ်လို့ မြည် အောင် ကြေးစည်လေးကို ထုလိုက်တော့၏။

ပြီးတော့ သူထိုင်နေသည့် ကမူမြင့်လေးပေါ်မှာတင် တရား ထိုင်လိုက်လေတော့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရသေ့ကြီး အပါးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် အကြောင်းရှိ၍ ကျွန်တော်တို့အား ထိုနေရာလေးသို့ ပြန်မသွားခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေရာ လေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ရသေ့ကြီးထံမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ညအိပ်စခန်းချ၍ ကောင်းမည့် နေရာလေးတွင် တစ်ညအိပ်နားလိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် ထိုစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြရာ တောင်ခြေရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုရွာကလေးမှ လူတစ်စုသည် ရွာထိပ်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ဦး ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့နား ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် . . . “နောင်ကြီးတို့ ဘယ်ကလာကြတာတုန်း”

မေးလာကြသည် ဖြစ်၍ . . .

ဤတောအတွင်း အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာကြခြင်းဟု လွယ်လွယ် ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ . . . အသက်အားဖြင့် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးက . . .

“မောင်ရင်တို့ . . . တောထဲမယ်များ ရသေ့တစ်ပါး မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” ဟု မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေလိုက်ကြပြီးမှ . . .

“ရသေ့ကြီးဓမ္မပါလကို ပြောတာလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီရသေ့ တွေ့ခဲ့သလား” ကပျာကသီ ဝိုင်းမေးကြတော့၏။

သည်တော့ ကျွန်တော်သည် တောတောင်အတွင်း မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့သည်ကို ချန်လှပ်ပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ . . . ထူးဆန်းနေရပ်ကလေး တွေ့ခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဟာ . . . ဒါဖြင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ အပြန်ကို တို့စောင့်ရတော့မှာပဲ၊ ဘုရားသိကြားမလို့ ပြန်ခေါ်လာနိုင်ပါစေဗျာ” ရယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် အံ့ဩရသေးတော့၏။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် . . . တို့ နက်ဖြန်မနက် ရသေ့ပြန်အလာကို စောင့်တော့မယ် . . . အော် . . . ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့ ဘယ်မှာတည်းမှာတုန်း”

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ညတာတည်းဖို့ စီမံပေးနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့” ဆိုလိုက်တော့

“ဒါဖြင့် ကျုပ်အိမ် လိုက်တည်း၊ ရသေ့နဲ့ မောင်ရင်လေးတို့နဲ့ မိတ်ဆွေရင်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့မှာ ကူညီရမယ့်တာဝန် ရှိတာပေါ့” ဆိုကာ အဘိုးအိုသည် သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အဘိုးအိုအိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ လွန်စွာမျှ ထူးခြားအံ့ဖွယ် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက် အိမ်ပေါက်ဝတွင်ထိုင်ရင်း အဘိုးဖြစ်သူကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။

ကိုယ့်မျက်စိပင် ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အနီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့ . . . တောထဲမယ် တွေ့ခဲ့သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုပါလျှင်ဖြင့် . . .

အင်း . . . ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားချေပြီဖြစ်သည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလကိုလည်း ပို၍လေးစားကြည်ညိုမိတော့၏။ ကိုယ်ကျိုးမဖက် သတ္တဝါတွေကို လိုက်လံကယ်တင်နေတဲ့ ရသေ့ပါကလား၊ ခုလည်း ကြည့် . . .

ဤရွာရှိ အဘိုးအို၏ အမွှာမြေးနှစ်ယောက်ထံ ကျရောက်လာမည့် အသက်အန္တရာယ်ကို ကယ်တင်ရန်အလို့ငှာ . . . တောတောင်ထဲ လိုက်ပါသွားနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆုံခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုပင် ကယ်တင်လိုက်သေးတော့၏။

သို့ဆိုပါလျှင်ဖြင့် သည်ည ရသေ့ဓမ္မပါလ ဝင်မည့် အဓိဋ္ဌာန်
သည် လုံးဝအောင်မြင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက်
ပါသည်။

ဗျာဓိဝမ်းသာ ... ထိန်ပင်ဆန်းက

တဖွဲဖွဲရွာနေသည့် 'မိုး' အောက်တွင် တက်သုတ်ရိုက်
လျှောက်ခဲ့ကြသည်ကြောင့် 'ဆင်' စခန်းသို့ နေဝင်ဖျိုးဖျလေးတွင်
ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အကယ်၍ 'မိုး' ကြောက်၍ 'မိုး' ခိုပြီး 'မိုး'
စဲလေမှ 'ထိန်ပင်' စခန်းက ထွက်ခဲ့ကြမည် ဆိုပါလျှင် အချိန်မီ
'ဆင်စခန်း' သို့ ရောက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဆိုပါလျှင် ကြား
တစ်နေရာတွင် အိပ်ရန်လည်း မဖြစ်၊ ဤတောသည် တောစိုဖြစ်
ခြင်းကြောင့် နေရာတိုင်းတွင် စခန်းချ တည်းခို၍မဖြစ်။ 'ထိန်ပင်'
စခန်းတွင်လည်း 'တစ်ည' ထပ်မအိပ်လိုချေ။ ဘယ်တွက်မူ . . .
သားကောင်ရှားပါးခြင်းအပြင် 'ထိန်ပင်' စခန်းသည် ယခင်ကလို
မဟုတ်။ စခန်းပျက်ကြီးနွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

တကယ်တော့ 'ထိန်ပင်' စခန်းသည် လွန်စွာမျှ သာယာပြီး
ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ်သမားတို့ စခန်းချခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ ဟိုး
ယခင် အစဉ်အဆက် စခန်းချရာ တစ်နေရာ ဖြစ်ခဲ့ငြား ယခုမူ
သူ့သူနဲ့ဟောင်းတစ်ခုနွယ် ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
မည်သည့် ဝါးခုတ် သစ်ခုတ်သမားမျှ ထိုစခန်းတွင် မရှိကြတော့ချေ။
ထိုစခန်းကို ရှောင်ကွင်းကြတော့၏။ သို့ဖြစ်သွားရခြင်းသည် လွန်
ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ထိုစခန်းတွင် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်
တစ်ခု ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစခန်းတွင် သစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် သစ်တော

ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အသတ်ခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ အပြီးအတေး
 ကြောင့် အသတ်ခံရခြင်းမဟုတ်။ ဥစ္စာပစ္စည်းလို၍ အသတ်ခံရခြင်း
 မဟုတ်။ သူတို့သုံးဦးသည် တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း အသတ်
 ခံရခြင်း မဟုတ်သော်လည်း အသတ်ခံရပုံခြင်း တူညီနေခြင်း
 အသတ်ခံရချိန် တူညီနေခြင်းကြောင့် ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုဟု
 ပြောရမည် ဖြစ်၏။

သစ်ခုတ်သမားနှစ်ဦး အသတ်ခံရသည်တိုင် တရားခံ ဘယ်
 သူရယ် မသိသေး။ သစ်တောဝန်ထမ်းသတ်ခံရပြီးလေမှ တရားခံ
 အစစ်အမှန်ကို မိလေ၏။

လူသတ်တရားခံကား အခြားမဟုတ်။ ထိန်ပင်စခန်းမှ သွား
 မည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့ခရီးဖြင့် ရောက်နိုင်သည့် 'နာနတ်တော'
 ရွာကလေးမှ ဆေးဆရာမောင်ခြံပင်ဖြစ်၏။

သူ့အား ထိုရွာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာကလေးများက ဆေး
 ဆရာဟု သိကြ၏။ ဆေးကုသပေး၏။ အစွဲကို ချွတ်ပေး၏။ ပရောဂ
 တို့ကို ရှင်းပေး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာကလေးများသည် သူ့ကို အား
 ကိုးကြ၏။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါ၏။ အပေါင်းအသင်းဆုံ၏။ သူ
 သတ်ခဲ့သော သုံးဦးစလုံးသည် သူနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ
 များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လွန်စွာအံ့ဩကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဆေးဆရာမောင်ခြံ
 ကို သိ၏။ ရင်းနှီး၏။ ကျွန်တော်တို့အသိပြောရလျှင် မောင်ခြံသည်
 ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ တော်သင့်ရုံ အမျိုးသမီးတို့ ကျလောက်သည့်
 ရုပ်ရည်ရှိ၏။ အပြောချို၏။ မိန်းမရွပ်ခြင်း၊ ပွေခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

အလောင်းအစား အသောက်အစား ကင်းသူလည်းဖြစ်၏။ သိခြား
 သူသည် လွန်စွာရက်စက်တတ်သော လူသတ်သမားဖြစ်နေတော့၏။

ထိုလူသတ်မှု သုံးခုစလုံးတွင် သူ့အား မည်သူကမျှ လူသတ်
 သမားဟု ထင်မထားခဲ့။ သစ်တောဝန်ထမ်းကို သတ်မှုတွင်တော့
 သူ 'ရာဇဝတ်'ဘေးမှ ပြေးမလွတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုသည်လည်း အသက်
 ပြင်းလှသော သစ်တောဝန်ထမ်း၏ ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သော သေ
 တမ်းစာကြောင့်သာလျှင် သူ့အား လူသတ်သမားဟု သိလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်၏။ မှီမဟုတ်မူ . . . သူ့ဝန်ခံချက်အရ သူသည် နောက်ထပ်
 လူခြောက်ဦးခန့် ထပ်မံသတ်ဖြတ်နေဦးမည်ဖြစ်သည်။

မောင်ခြံသည် ဘာသာရေးကို လိုက်စားခြင်း မရှိငြား . . .
 ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အတတ်ပညာဆန်းတို့အား စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၏။
 အောက်လမ်းပညာဟုပင် ခေါ်ရလေမည်လားမသိချေ။ သူ စိတ်ဝင်
 တစား လိုက်စားသော အတတ်ပညာတစ်ခုသည် 'ကိုယ်ဖျောက်'
 အတတ်ပညာပင် ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အယူလွဲလာ
 သည် မသိ။ သူ့အခင်မင်ဆိုးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့ကို အနီးကပ်
 လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သစ်ခုတ်သမားနှစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်
 တုန်းက မည်သူမျှ သူ့အား လူသတ်တရားခံဟု လုံးဝ စိတ်ကူးထဲပင်
 မထည့်ခဲ့ကြချေ။ သိငြား . . . သစ်တောဝန်ထမ်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့
 သည့်အခါတွင် လွန်စွာမျှ အသက်ပြင်းလှသော သစ်တောဝန်ထမ်း
 သည် သူ့ဇာတိရုပ်ကို မသေမီ ထုတ်ဖော်သွားတော့၏။

သူသည် သေပြီးဟုထင်မှတ်ကာ ရွာသို့ပြန်သွားခဲ့၏။ သူ
 ထွက်သွားပြီး မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် တောတွင်း ပင်ထောင်

လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသည့် သစ်တောအုပ်ကလေးနှင့်အဖွဲ့က အသက်ငင်နေသည့် သစ်တောဝန်ထမ်းလေးကို တွေ့လိုက်ကြ၏။ သစ်တောဝန်ထမ်းလေးသည် သွေးယိုစီးမှုကြောင့် စကားမပြောနိုင်။ သည်တော့ စာရွက်နှင့်ဖောင်တိန် ထုတ်ပေးလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့အား မည်သူ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြောင်း သေတမ်းစာရေးသွားတော့၏။ ထိုသစ်တောဝန်ထမ်းလေး၏ စေ့စပ်သေချာပုံကား ချီးကျူးလောက်ပေသည်။ ထို 'နာနတ်တော' ရွာကလေးတွင် 'မောင်ခြံ' နှစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ်ဦးကား လူသတ်သမား ဆေးဆရာမောင်ခြံ၊ တစ်ဦးကား သူကြီး၏သား မောင်ခြံ . . . သည်တော့ မောင်ခြံချင်း မှားမည်စိုးသဖြင့် ဆေးဆရာလေး မောင်ခြံပါဟု ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ရေးသားခဲ့ပြီးသည်နှင့် အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအမှုကိုစွန့်ပတ်သက်၍ ဆေးဆရာမောင်ခြံ တစ်ယောက် ကြိုးမိန့်ပေးလိုက်ရတော့၏။

ထိုထိတ်လန့်ဖွယ် . . . ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် 'ထိန်ပင်' စခန်းသည် တစ်စံတစ်စ လူကျပါးသွားတော့၏။ သုံးယောက်စလုံး ထိန်ပင်စခန်းတွင် အသတ်ခံခဲ့ကြရသည်ကိုး။ သည်တော့ ထို 'ထိန်ပင်' စခန်းသည် အမင်္ဂလာနေရာဟု သတ်မှတ်လာကြတော့၏။ သေသူသစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက်ကို အမြဲတွေ့နေရသည်ဟု ပြောသူကပြော . . . သစ်တောဝန်ထမ်းလေးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ကြသည့် ဆိုသူကဆို စသည်စသည်စကားများ ကားလာ၏။ နောင်တွင် ထို 'ထိန်ပင်' စခန်းသည် စခန်းပျက်ဖြစ်သွားရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသတင်းတွေကိုကြား၏။ လုံးဝကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဆိုငြား ချောက်ချားခြင်းတော့ ဖြစ်မိ၏။ 'ထိန်ပင်' စခန်းတွင် စခန်းချ ညမအိပ်၍ မဖြစ်သော အခြေအနေ ကြုံလာခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ညတာ စခန်းချ အိပ်စက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်။ ဘယ့်တွက်မူ ဆင်စခန်းအသွား ထိန်ပင်စခန်းနား ရောက်လာသည်တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တနားခိုမည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့ငြား . . . မိုးကြီးမစဲခဲ့လေသည်ကြောင့် ညအိပ် စခန်းချခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းစကားအရ စိတ်ချောက်ချားခြင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ကြောင့် အရက်ကိုသာ သောက်ခဲ့တော့၏။ မူးလျှင် အရာရာကို မေ့ဖျောက်နိုင်သည်ထင်၍ ဖြစ်၏။ သို့ငြား အိပ်နေစဉ် ဝါးတဲကို ခါယမ်းနေအောင် လှုပ်ခါလာတော့၏။ ညမောင်မောင် မိုးသည်းသည်းကြား စခန်းတဲနားမှ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြေးလွှားသွားသည့် အဖြူရောင်သဏ္ဍာန် (ဘာရယ်တော့ ကွဲကွဲပြားပြားမသိ) ကို လှုပ်စီးလက်သည့်အခါတွင် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်တွင် အသံနက်စူးစူးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး ပျောက်သွားတော့၏။ တစ်ခဏအကြာတွင် ထိုအဖြူရောင်သဏ္ဍာန် ဖြတ်ပြေးသွားပြန်သည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ အသံနက်စူးစူး ကြားလိုက်ရပြန်ပြီး ပျောက်သွားပြန်၏။ ထိုသည်ကား တောခြောက်ခြင်းလား လူတွေပြောကြသည့် အသတ်ခံရသူသုံးဦး မကျွတ်လွတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား ခြောက်လှန့်နေလေသည်လား

မသိချေ။ ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်ပင်ဖြစ်၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထမတတ် ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ဖြစ်ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦး စလုံး သေနတ်အရံသင့်ကိုင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ငိုက်မြည်းနေကြ ရတော့၏။

မုဆိုးတာတီးဆိုပါလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ်နေသည်ဖြစ်၍ ရယ်ရမလို ဖြစ်ရသေး၏။

မုဆိုးတာတီး ထိုသို့ ဘုရားဂုဏ်တော်များ ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဖတ်နေစဉ်မှာပင် . . . စခန်းရှေ့မှ အဖြူရောင် အလင်းတန်း တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပြေးသွားကာ ကြိမ်ပင်အုံ့နောက်ကွယ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုကြိမ်ပင်အုံ့ နောက်ကွယ်ရောက်နေသည့် ဘာမှန်းမသိသော အဖြူရောင်ပုံဆောင်ခဲရှိရာသို့ ပို့၍ ၃၇၅ မဂ္ဂနစ် ခိုင်ဖယ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

“အိုး”

ကျယ်လောင်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ နောက်ကွယ်မှ လွန်စွာမျှ ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် အသံဆိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

ပြီး . . . တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ပစ်မှတ်ထိမှန်သွားလေသည်လား။ ဘာကောင်လဲ . . . ဘာလဲ . . . ဆိုသည်သိလိုငြား ဆင်းမကြည့် . . . မကြည့်ဝံ့။ သည်လိုနှင့် မိုးလင်းရောင်ခြည်အလာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ရောင်ခြည်ပေါ်လာသည်နှင့် . . .

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစခန်းမှ တက်သုတ်ရိုက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ စခန်းမှထွက်ခဲ့ကြရင်း ကြိမ်ပင်အုံ့နောက်သို့ လှည့်ဝင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ”

အဖြူလည်း မဟုတ် . . . ရွှေရောင်လည်းမဟုတ်သည့် မွေးညင်းများရှိသည့် တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် သေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ညက တွေ့လိုက်ကြသည့် အဖြူရောင်အလင်းတန်းသည် တကယ်တော့ လျှင်မြန်စွာ ကူးလူးပြေးလွှားနေသည့် တောဝက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

သည်တော့ လိုအပ်သည့်အသားများကို တစ်နိုင်ဖျက်ယူကာ ဆင်စခန်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

အတန်ကြာကြာ လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဆင်စခန်းရောက်လုတွင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တူရူမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒိန်း”

အခြားမုဆိုးတစ်ယောက် သားကောင်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။ ထိုသို့တွေးထင်လိုက်ရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဆရာလေးမောင်ခြုံ ဖြစ်နေသည်။

သူ . . . ကြိုးမိန့်ကျပြီး သေလေပြီပဲ။ ခု ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုတွေ့ရပါလိမ့်။ ကြည့်စမ်း . . . မျောက်မြီးရှည်

တစ်ကောင်၏ လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်နေ၏။ ပြီးနောက်ပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ အရည်တို့ကို မော့သောက်လိုက်ပြန်၏။ မျောက်လည်ချောင်း စုပ်သောက်လိုက်၊ ပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ အရည်တို့ကို မော့သောက်လိုက်ဖြင့် အားရကျေနပ်နေဟန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေးလိုက်ရသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်မိသည် မှန်သော်ငြား သူက သူ့ကိစ္စသူ့ မဲလုပ်နေသည်ဖြစ်၍ . . . သူ့အနားမှ အသာဖယ်ခွာ . . . သူ့ကွယ်ရာရောက်သည်နှင့် ဆင်တံရိုရာသို့ သုတ်ချေတင်ခဲ့ကြတော့၏။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သူ ကြိုးမိန့်မှ လွတ်လာသည်လား . . . သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်သော ဆရာလေးမောင်ခြုံသည် လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစရယ်လို့ တွေးနေမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆင်စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆင်ပိုင်ကြီးစောပြည်တင်က ကျွန်တော်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။ ကျွန်တော်တို့က 'ဆင်' စခန်းတွင် ခေတ္တမျှ နားနေကြပြီး ရေမိုးချိုးကာ 'စောပြည်တင်' တည်ခင်းဧည့်ခံသည့် ထမင်းပိုင်းတွင် သောက်ရင်း စားရင်း စကားစမြည်ပြောကြ၏။ ထိုပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ထိန်ပင်စခန်းတွင် တည်းခဲ့ကြောင်း၊ ညက တွေ့ကြုံခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်တွင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။ ကြောက်လန့်နေကြပုံလည်း ရ၏။

ထိုစဉ် စောပြည်တင်နှင့် စကားကောင်းနေဆဲ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော်

နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်စွာမျှ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်သွားခြင်း တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ကြရ၏။ ဘယ်တွက်မူ . . . စောပြည်တင်နောက်နား လာရပ်လေသူသည် ကြိုးမိန့်ပေး သတ်ခံလိုက်ရသည့် မောင်ခြုံ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်၏ အရက်ခွက်အတွင်းမှ အရက်တို့ ဖိတ်စင်သွားသလို လင်းမြင့်လှိုင်ပါးစပ်အတွင်းမှ တောဝက်သားကင် ပြုတ်ကျခဲ့ရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး စောပြည်တင်က . . .

"ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြတာတုန်း . . . ဘာကိုမြင်လို့တုန်း" ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩတကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေရာ သူ့နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

"ဘာလဲ . . . သူ့ကို သိလို့လား" စောပြည်တင်အမေးကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"မောင်ခြုံ . . . မောင်ခြုံ မဟုတ်လား" ထိုသူကား ကျွန်တော်အမေးကို ဘာရယ်မျှ ဖြေကြားခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်တော်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ဖန် . . . စောပြည်တင်နား ကပ်၊ တိုးတိုးစကားတစ်ခွန်းပြော၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က စောပြည်တင်အား အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်သည်။

"ဒီမယ် . . . ဖထီး . . . အဲဒါ 'နာနတ်တော'ရွာက မောင်ခြုံ

မဟုတ်လား။ ဆရာလေးမောင်ခြံလေ . . . သူက ဘယ်လိုကြောင့် သည်မှာ ရောက်နေရတာလဲ၊ သူ လူသတ်မှုနဲ့ ကြီးမိန့်ကျသွားတယ် မဟုတ်လား”

“မောင်ခြံက ကြီးမိန့်ကျသွားတာ ဟုတ်တယ်လေ”
သူ့ကြီးက ခပ်အေးအေးပြော၏။ သို့ကြောင့် . . .
ဒါဖြင့် . . . သူ ကြီးမိန့်က လွတ်လာတာလား”
“ဟင့်အင်း”

ဒါဖြင့် တကြီးလွတ်လာတာလား”

ကြီးပြတ်၍ မသေ လွတ်လာခြင်းကို ရည်စူးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒီကြီးမိန့်နဲ့ပဲ သေသွားတယ်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် အတော်ကလေး အံ့ဩမိသည်။ ကြီးမိန့်ကျ သေ သွားတယ်လည်း ပြောသေး . . . ခုလည်း မောင်ခြံကို တွေ့နေ ရသေးဆိုတော့ အတော်ကလေး စဉ်းစားရကြပဲသွား၏။

“မောင်ခြံ သေပြီလည်းပြော . . . စောစောက . . .”

“အော် . . . ဆရာပိုက်က မောင်သူန်ကို မောင်ခြံလို့ထင်ပြီး ပြောနေတာကိုး။ ကျုပ်က ဆရာလေးတို့ ‘မောင်သူန်’ ကိုလည်း သိနေတယ်ထင်နေတာ၊ ဒီလိုဗျ . . . မောင်ခြံနဲ့မောင်သူန်က အမှာ ညီအစ်ကိုလေဗျာ၊ သူတို့ငယ်ငယ်က သူတို့မိဘတွေ လင်မယား ကွဲသွားကြတော့ ဖအေဘက်တစ်ယောက်၊ မအေဘက်တစ်ယောက် ပါသွားတာ မောင်ခြံသေပြီးမကြာခင်မှာ မောင်ခြံတို့အဖေ သေ

သွားတော့ကာ အဖေနဲ့ပါသွားတဲ့ အကြီးထောင် ‘မောင်သူန်’ ဟာ အမေဖြစ်သူဆီ ပြန်ရောက်လာတာလေ။ အမေဖြစ်သူကလည်း မောင်ခြံသေပြီး မောင်သူန်ကို အစားပြန်ရလိုက်သလိုဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ သူ့အဖေက ဆင်ဦးစီးဆိုတော့ သူလည်း ဆင်စီးနိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သည်ရောက်တော့ ငါ့ဆင်ခေန်မှာ ဆင်တစ်ကောင် လာစီးနေတာပဲဟေ့၊ မင်းတို့မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပဲ ‘မောင်သူန်’ ဟာ အင်မတန် သွက်လက်ဖျတ်လတ်တယ်၊ ခွံနံအား ခို့တယ်၊ ဘာလို့လဲသိလား . . . သူ့ဟာ မျောက်သွေးနဲ့ အရက်ကို အမြဲမှိဝဲနေလို့ပဲဟေ့၊ ခုလေးတင် ငါ့လာပြောသွားတယ်၊ သူ စောဦး ပိုင်းက မျောက်သွေးနဲ့အရက်သောက်ခဲ့ပြီး ငါ့တွက် မျောက်သားပါ လာတယ်လာပြောတာ”

‘စောပြည်တင်’ ရှင်းပြလေမှ ဇာတ်ကြောင်းမှန် သိလိုက်ရ တော့၏။

အော် . . . ထူးခြားသော အမှာညီအစ်ကိုပါကလား။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သူဟာ ‘မောင်သူန်’ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က မောင်ခြံလို့ ထင်ခဲ့ပြီး ထင်ယောင်စိုးကဝါး ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင် . . .။

ဖုရီးအားဖြင့် ... အင်အား

မျောက်တစ်အုပ်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို တောအုပ်အတွင်း၌ မြင့်မြင့်မားမား သစ်ပင်ကြီးများတွင် တွယ်ကျွန်ုပ်တို့ကို အားပြုကာ ကူးလူးခုန်လွှား လွှဲကစားနေကြသည်။ ဆူညံစွာဖြင့် အော်ဟစ်နေကြပြန်သေး၏။ အကောင်ကြီး၊ အကောင်သေး အထီးအမ စုံတကာ စုံကြသည်။ ထိုသည်မှ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုင်ငေးနေသော မျောက်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို သေချာချိန်ရွယ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မျောက်ကြီးသည် သစ်ပင်အောက်ခြေရင်းသို့ အရပ်ကြီးပြတ်ပြုတ်ကျလာသလို ကျန်မျောက်တို့သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

“ကွန်ကရစ်ကျလေးရှင်း ကိုပိုက်”

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော သေနတ်ကိုကိုင်လျက် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်အား ‘နီး’ က ဂုဏ်ပြုစကားဆို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က “သူမ” အား ပြုံးပြ အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ တုံ့ပြန်အသိအမှတ်ပြုအပြုံး မြင်လိုက်ရပြီးနောက် “နီး” သည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့လျက် ခွေခွေလေးလဲကျနေသည့် မျောက်ကြီးရှိရာ လျှောက်လှမ်းသွားတော့၏။

ကျွန်တော့်အပါးမှ ဖယ်ခွာကျောခင်းထွက်သွားသည့် သူမ၏

ကြည့်ရင်း လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“မူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုပိုက်ရဲ့ . . . လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်လို့ပါကလား။ ဘာလဲ . . . ရင်ထဲမှာ အပူတွေ ပြည့်ကြပ်နေလို့ . . . လျှော့ထုတ်လိုက်တာလား”

သို့ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ က ပြုံးစေဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေပြန်သဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်လေတော့၏။

ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုပိုက် . . . ခင်ဗျား “နီး” ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီမဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက်ပါတော့ဗျာ . . . ရယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် ပြုံးစေမျက်နှာပေး ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ . . . ကျွန်တော်က မိုးကြိုးပစ်လာ ထန်းလက်ဖြင့် ကာလိုက်မိ၏။

“အဲလို မထေ့ပြုံး လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ . . . သူလေးက ကလေးစိတ် ကုန်သေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရိုးသားပြီး ပွင့်လင်းတတ်တာပါ”

အော် . . . ယုံလိုက်မယ်ဗျာ . . . နော်” ဆိုကာ ကျွန်တော့်အပါးမှ ထွက်သွားသည့် သူ့အားကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို ကျွန်တော် “နီး” ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်လိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်စေရဘူး။ အဲလို

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိငြား . . .

“ကိုပိုက် . . . တောပစ်သွားရင် ‘နီး’ လိုက်ချင်တယ်”

မဖြစ်နိုင် . . . နီးက မိန်းကလေး။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မြင်ချင်ရတာလဲ။ လုပ်ချင်ရတာလဲ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ . . . မိန်းကလေးဟာ သိမ်မွေ့ရမယ်၊ နူးညံ့ရမယ်၊ အဲလိုပြောလိုက်ငြား . . .

“ဟင်း . . . မရဘူး။ လိုက်မယ် . . . လိုက်မယ်၊ နှုတ်ဒီကို ပြောပြီး လိုက်မယ်၊ ဒါပဲ . . . ဘယ်လို . . . ပြောစမ်းပါ . . . ခေါ်မယ်မဟုတ်လား . . . နော် . . . နော်”

သိပ်ခွဲစရာပင် မလို။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိပြီး ဖြစ်တော့၏။ ယခုလည်းကြည့် . . .

“အဲဒီမျောက်ကြီးကို ပစ်ပေးပါလားဟင်” ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ၊ ခြေလေး ဆောင့်ရုံရှိသေး ‘နီး’ အလိုကျ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က မထေ့တထေ့ ကျီစယ် နောက်ပြောင်လာခြင်းဖြစ်ချိန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်အကြောင်း အသိဆုံးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုသို့ ပြောလာခြင်းသည် ကျွန်တော် ကား ဘယ်သောအခါမျှ မိမိတို့အား အန္တရာယ်ပေးမလာနိုင်သည့် သားကောင်တို့အား လှုပ်ရှားပြေးလွှားခွင့် မေးပြီးလေမှ ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်တတ်သော အကျင့်ရှိမှန်း သိနေသောကြောင့်ပင်။ ယခု ‘နီး’ အလိုကျ မျောက်ကြီးကို မဖြစ်မနေ ရအောင် ဖန်တီးပေးလိုခြင်း ကြောင့် မိမိစည်းကို မိမိချိုးဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ‘နီး’ ကို

လွန်ကျူးစွာ အလိုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်တွက် ထိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရပါလိမ့်ရယ်လို့ စဉ်းစားမရနိုင်သေး ဖြစ်ရ၏။

ထိုသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်နေဆဲ ‘နီး’ နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် တို့သည် မျောက်သေကြီးကို မနိုင်မနင်း မလာရင်း . . .

“ကိုပိုက် . . . ‘နီး’ မျောက်ချေးခါး လိုချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီက လည်း သိပ်ကြိုက်တာ၊ အဲဒါလုပ်ပေးနော်” ရယ်လို့ ‘နီး’ က မျက်လွှာ လေးချ၊ ပြုံးစစ ပြောလာပြန်၏။

“ဟုတ်တယ် ‘နီး’ . . . သည်မျောက်မြီးရှည် မျောက်ညိုကြီး တွေက သန့်တယ်၊ မျောက်ချေးခါး လုပ်လို့ကောင်းတယ်၊ အသား လည်း စားကောင်းတယ်” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ချွန်မရင်း ကျွန်တော့်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း ပြောလာပြန်၏။ ပြီး ကမန်းကတန်း အပါးမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားတော့၏။ တစ်ချက်ကလေးမှပင် လှည့်မကြည့်လေတော့။ ကျွန်တော် သိလိုက် ပါပြီ။ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်အနား မျောက်သေတစ်ကောင်နှင့် ‘နီး’ ကို ထားခဲ့ကာ သူမ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်၏ ဆရာရင်း ဖြစ်ခဲ့သူ သစ်တောဝန်ဟောင်း ဦးသိန်းနီးနှင့်အတူ အာလာပသလ္လာပပြောရင်း အရက်သောက်ရင်း ‘ချက်’ ထိုးကြ ပေရော့မည်။

လုပ်ထားဦးပေါ့ ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ ရယ်လို့ စိတ်မှ တေးမှတ် ထားလိုက်ရငြား ကျေနပ်မိသလိုတော့ ရှိမိသည်။

မျောက်သေဖျက်နေသော ကျွန်တော့်အနား ‘နီး’ သည် တစ်ချိန်လုံးရှိနေပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း စကားတွေ တရစပ်

ပြောနေ၏။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေငြား ကလေးတစ်ယောက် လိုပင် တိတိတာတာ သွဲ့ကာနွဲ့ကာ ရယ်စရာလည်း ပါ၏။ ကရုဏာ သက်ဖွယ်လည်း ပါ၏။ မည်သည့်အကြောင်းတွေပြောစေ၊ မည် သည့်ဘာသာရပ်တွေ ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းမိ သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။ သို့ငြား . . . 'နီး' ဘာပြောပြော နားဝင်ချီလှသည်ကိုတော့ဖြင့် ထပ်မံဝန်ခံရပေဦးတော့မည်။

သို့ဖြင့် . . . မျောက်သားလည်း ချက်ပြီးလေပြီ။ မျောက်ခေ့ ခါးလည်း လုပ်ပြီးချေပြီ။ နောက်ဆုံးပိတ် 'နီး' သွားရောက်ယူလာ ပေးသည့် အရက်တစ်ခါက်နှင့် သူမ၏မျက်နှာချိုချိုလေးက ကျွန်တော်၏စိတ်ကို အေးမြလန်းဆန်းသွားစေခဲ့၏။

ထိုညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်၏ ညစာ စားပွဲလေးကို ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့တော့၏။

နီးတို့သားအဖက ရွက်ဖျင်တဲဖြင့် နေကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝါးခုတ်တဲတွင်သာ ညအိပ်စခန်းချရန် စီစဉ်လိုက် ကြ၏။

ညနေစာအပြီးတွင် စခန်းရှေ့ ထင်းမီးဖိုကြီးအနီးတွင် ထိုင် မီးလှုံရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။ ပြီးနောက် 'နီး' တို့သားအဖ အိပ်ရာဝင်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်လိုစိတ်လည်း မရှိ သေးသည်ကြောင့် ဆက်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြ၏။ ထိုစကား ဝိုင်းတွင်မတော့ 'လင်းမြင့်လှိုင်' က 'နီး' နှင့် ပတ်သက်သည့် စကား များဖြင့်သာလျှင် ကျွန်တော့်အား စစ်ထိုးနေလေတော့၏။

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ . . . ကြံကြီးစည်ရာဗျာ . . . ဘယ်နှယ့် ဖြစ်နိုင်မှာတုန်းဗျာ . . ." ရယ်လို့ ငြင်းချက်တွေ တွင်တွင်ထုတ်ခဲ့ ငြား ထိုည မျက်လုံးကြောင်တောင် အိပ်၍မပျော်၊ 'နီး' မျက်နှာလေး ကိုသာ မြင်နေမိတော့၏။ ကျွန်တော် . . . လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို 'နီး'ကို စွဲလမ်းနေမိသည်များလား။

အို . . . မဖြစ်နိုင်တာ၊ မဖြစ်သင့်တာ။ သို့ကြောင့် 'နီး' မျက်နှာလေး ပျောက်သွားလိုငြား မှောက်၍အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမျောက်၍ မပျောက်။ 'နီး' ၏ ပြောဟန်ဆိုပုံ၊ လှုပ်ရှား သဏ္ဍာန်တို့သည် တရစ်ဝဲဝဲ . . . ။ သည်တော့ အိပ်ရာထက်ဝယ် လူးလူးလွန်လွန် ဖြစ်နေပြန်၏။ သို့ကြောင့် ဝါးကြမ်းခင်းကြောင့် တဂျိုးဂျိုးတဂျွတ်ဂျွတ်။ သို့ဖြစ်၍ နံဘေးမှ ကပ်လျက်ရှိသည့် လင်း မြင့်လှိုင်သည်လည်း ကောင်းစွာ အိပ်၍မရ။

ခက်ချေပြီ . . . သည်အခက်ကို ဖြေရှင်းစရာ တစ်နည်းသာ ရှိတော့၏။ သည့်နှယ် . . .

အိပ်ရာမှ 'ဝုန်း' ခနဲ ထ၊ အရက်ပုလင်းကို ယူ၊ ထင်းမီးဖိုနား သွား၊ ပုလင်းလိုက်မော့သောက်၊ မူးချင်သလောက် မူးပေရော။ ကဲ . . . ချာချာလည်ချေပြီ။ သို့ငြား . . . ရီဝေဝေမျက်ဝန်းအစုံကား 'နီး' ရှိရာ ရွက်ထည်တဲဆီ လှမ်းရောက်သွားသေး၏။

"ဟင်"

'နီး' ရွက်ထည်တဲအပြင်ဘက်မှာပါကလား။ မအိပ်သေးပါ ကလား။ ဘာလုပ်နေပါလိမ့် . . . တဲရှေ့တောစပ်သို့ စူးစိုက်ကြည့် နေ၏။

ကျွန်တော် . . . 'နီး' ကို လှမ်းခေါ်ရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် မှာပင် 'နီး' သည် ရှေ့တောစပ်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရီဝေဝေမျက်ဝန်းတို့သည် ပြူးကျယ်ခဲ့ရပြီး 'နီး' အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖြစ်လာရသည်ကြောင့် သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက် သွားမိ၏။

ချာချာလည်မူးနေခြင်းကြောင့် ဒယီးဒယိုင် လဲပြိုကျ ကုန်းကာ ပြန်ထ ပြေးလိုက်ခဲ့ပြန်။

“နီး”

“နီး . . . မသွားနဲ့ . . . မသွားနဲ့”

တကြော်ကြော်ဟစ်ခေါ်၊ ဘယ်သို့ပင်အော်ဟစ်ခေါ်ငြား ကျွန်တော်အသံကား တစိုးတစ်မျှ ထွက်ပေမေလား။ ဇောချွေးတို့ ပြန်ချေပြီ။

စိတ်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့်များလား မသိ . . . ကျွန်တော့် အော်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်မလာငြား 'နီး' တစ်ယောက် တောစပ်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်နေ၏။ ရှေ့သို့ဆက်သွားခြင်း မရှိသေး။ ထိုသည်အခွင့်ကောင်းကို လက်လွတ်မခံလို၍ ကျွန်တော် သည် 'သူမ' အား လက်လှမ်းပြကာ အနားတိုးကပ်သွားလိုက်၏။

'နီး' ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်အား မသိသလို၊ မမှတ်မိသလို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေ၏။ 'နီး' ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်မာကြောနေ၏။ သူမ အပေါ် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်၏ အတွင်း စိတ်ကို သိသွားလေသည်ကြောင့်များလား။ ဘယ်လိုဖြစ်စေ . . .

သည်လိုအချိန် သည်လိုနေရာတွင် သူမ . . . ဘယ်မှမသွားသင့်ချေ။ အန္တရာယ်များလှပေသည်။

“နီး . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ . . . အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ တဲမှာ ပြန်အိပ်ပါကွယ်နော်”

ချော့မော့ပြောရင်း တစ်လှမ်းချင်း သူမအနား တိုးကပ်သွား လိုက်၏။

မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းပြတ်လှ မတတ် အံ့ခဲလိုက်ပြန်၏။ ပြီးနောက် လွန်စွာမျှ ရှည်လျားသော လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာအား ကုတ်ဖဲ့ရန် ရင်ဆိုင်ပြေးလာလေတော့၏။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ 'နီး' ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်ကပ်ပူးနေသည်များလား၊ သူမအား နာ ကျင်အောင်လည်း မပြုလိုသည်ဖြစ်၍ သူမ၏ကုတ်ခြစ်လိုသည့် လက်များမှ ဇာတ်တလော ကင်းလွတ်ရန် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ် လိုက်သည်။ သောက်ထားသော အရက်များကြောင့် ချာချာလည် မူးနေဆဲဖြစ်ခြင်းကြောင့် လဲကျသွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် 'နီး' သည် ပက်လက်လန် လဲကျနေသည့် ကျွန်တော့်အပေါ် လွှားခနဲ ခုန်အုပ် လာတော့၏။

“ဒိန်း”

ထိုစဉ်မှာပင် ပြင်းထန်သော သေနတ်သံတစ်ချက် နားနားမှ ကပ်ကြားလိုက်၏။

'နီး' ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်လည်း ကျွန်တော်အပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ် ပြုတ်ကျလာတော့၏။

“အင့်”

ကျွန်တော်သည်လည်း ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်လိုက်ကာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားရတော့၏။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့သည်မသိ။ အသိတရားပြန်ဝင်လာသည့်အခါတွင်မူ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ထိုသူငယ်မကို . . . ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

“နီး”

“ကိုပိုက် အမူးပြေပြီလား”

တိုးလျှော့ ခေါ်လိုက်သည့် ကျွန်တော် အသံကြားသည်နှင့် နီးက ပျော့ပြောင်းညင်သာစွာမေးလာ၏။ သူမအမေးကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်သေး။

သူမကို ပြန်မေးလိုက်ရပြန်၏။

“ ‘နီး’ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

ကျွန်တော့်အမေးသည် သူမအတွက် ဘယ်နှယ့်ကြောင့် တခစ်ခစ် ရယ်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမအတွက် ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်စိတ်များကို . . . လှောင်ပြောင်နေခြင်းကြောင့် ကျွဲမြီးတိုသွား သည်ဟုပင် ပြောရပေတော့မည်။ ထိုသည်ကို ရိပ်မိသွားသောနီးက . . .

“နီးက ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း . . . ‘ကိုပိုက်’ ရဲ့ . . . ” ပြုံးစေ

ဖြင့် ပြောလာပြန်၏။

“သမီးကလည်းကွယ် . . . ကိုယ့်အစ်ကိုကို နောက်နေပြန် ပြီ၊ ကိုပိုက်ရေ . . . ဘာမှမဟုတ်ဘူး . . . ညက ကိုပိုက်အမူးလွန် ပြီး တောစပ်ကိုထွက်ပြေး တစ်ယောက်တည်း စကားပြော၊ အော် လိုအော် ဖြစ်နေတာကို သမီးက သဘောကျနေတာကွယ်၊ ကိုပိုက် အဲလိုဖြစ်နေတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ် လိုက်တော့မှ လန့်ဖျပ်ပြီး လဲကျငြိမ်သွားတော့တယ်၊ သည်တော့မှ ကိုပိုက်ကို စခန်းထဲ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရတယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . အမူးပြယ်သွားပလား၊ စိတ်ကြည်လန်းသွားအောင် သံပုရာရည် လေး သောက်လိုက်ပါကလား။”

‘နီး’ အဖေ ဦးသိန်းနီး စကားကြောင့် ကျွန်တော် အဖြစ်မှန် ကို သိလိုက်ရတော့၏။ ပက်လက်အနေအထားမှ ထထိုင်လိုက် သည်။ ဤတွင် . . . ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်ကို ထိုးဖောက် သိမြင်ထားဟန်တူသော လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပြုံးစေမျက်နှာပေးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွဲလိုက်ခြင်း သည် ဝန်ခံခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ စခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်တွင် ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ‘နီး’ နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေလိုက်၏။ ‘နီး’ ဖခင်နှင့်သာ စကားပြောရင်း လျှောက်ခဲ့ ၏။ ‘နီး’ သည် ရှေ့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် အတူသွားနေငြား ကျွန်တော့် အား လှည့်ကာ ရပ်စောင့် အမျိုးမျိုးပူဆာနေသေးတော့၏။

“ညက များသွားလို့ . . . ခေါင်းကိုက်နေတယ်၊ ဘယ်သား

ကောင်မှ ပစ်လိုစိတ်မရှိဘူး။ ကိုလင်းကိုသာ ပြောပါ။ ရယ်လို့ ငြင်းပယ်နေရ၏။ နီး၏ ဖခင်ကလည်း . . . “သမီး . . . အဲလို မဆိုးနဲ့ . . . ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုပိုက် ညက များလို့ ခေါင်းကိုက်နေတယ်။ သူ့ဟာသူ အေးအေးနေပါစေလား” ဟု ဝင်ပြောနေရ၏။ ထိုသည်ကို နီးက မကြိုက် . . . နှုတ်ခမ်းစုတော့၏။ စိတ်ကောက်နေတော့၏။ နွဲ့ဆိုး . . . ဆိုးလိုက်တာ ကလေးရယ်လို့ စိတ်မှာသာ တေးမှတ် သနားနေလိုက်ရ၏။

သို့ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရင်း ကျောက်ကုတင်လေးတစ်ခုနားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာလေးသည် လွန်စွာမျှ သာယာဖွယ် ကောင်းပေ၏။ သို့ကြောင့် နီး၏ဆန္ဒအရ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြ၏။

သို့ နားနေရင်းမှပင် . . .
 “ကိုပိုက် . . . ဟိုးမယ် သစ်ခွပန်းတွေတွေ့လား အဲဒါ လိုချင်လိုက်တာ . . . လိုက်ခူးပေးပါလားဟင်”

တစ်ဖက်တောင်စွယ်မှ သဘာဝ လေဒဏ်ကြောင့် လဲပြိုနေသည့် ပျဉ်းမပင်ကြီး၏ ကိုင်းဖျားတွင် ကပ်ပေါက်နေသည့် ရတနာရွှေခက် သစ်ခွပန်းမျိုးကို လှမ်းပြလေ၏။

ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ကျောက်ကုတင်လေးကို ဖြုတ်၍ သွားလိုက်သည်နှင့် ထိုတောင်စွယ်လေးသို့ ရောက်သွားနိုင်၏။ နီးက မိန်းကလေးပီသစွာ အလှအပကို မြင်မက်နေပြန်၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားယူစရာတော့မလို၊ သို့ဖြစ်၍ သူမနှင့် လိုက်ပါလိုခြား . . . အချိန်မီ မိမိစိတ်ကို မိမိ ထိန်းချုပ်လိုက်ကာ . . .

“အို နီးရယ် . . . ကိုယ့်ဘာသာ သွားပါကွယ်၊ ညည်ကနေ လှမ်းတွေ့နေရတာပဲ၊ ဘာမှအန္တရာယ် မရှိပါဘူး . . . သွား . . . ညည်ကနေ ကြည့်နေမယ်” ဆိုလိုက်တော့ နီးသည် အံ့ကလေးကြိတ်လိုက်ရင်း . . . “ရတယ် မလိုက်ချင်နေ နီးဖာသာသွားမယ်” ဆိုကာ စိတ်ကောက်ရင်း ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့မသွားမီ ကျွန်တော်အား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်သွားလေသေး၏။

ထိုအကြည့် . . . နီးရဲ့အကြည့် . . . ဟုတ်ပြီ သတိရပြီ၊ မနေ့ညက ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည့် နီးရဲ့ စိမ်းစိမ်းအကြည့်ပါကလား။ ‘နီး’ ရဲ့အကြည့်ကို မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

အို . . . ငါ ဘာတွေ့တွေးနေပါလိမ့်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်၏။

“ကိုပိုက် . . . လိုက်သွားလိုက်ပါဗျာ နီးတစ်ယောက်တည်း” ‘လင်းမြင့်လှိုင်’ က ပြောလာပြန်ခြင်းကြောင့် လိုက်သွားလိုသည်တိုင် ဇွတ်မှိတ်လိုက်မသွားမိရန် မိမိကိုယ်မိမိ ပို၍ထိန်းထားရပြန်၏။

“အိုဗျာ . . . နီးနီးလေးနေရာသွားတာ၊ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိတုန်းဗျ” ရယ်လို့ ပြောကာ မျက်နှာ တစ်ဖက်လွှဲလိုက်တော့၏။

“အား”
 ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်တောင်ကြောပေါ် ရောက်နေသည့် ‘နီး’ ထံမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ‘ဒိန်း’ ခနဲ ရင်တွင် ထိတ်ပျာသွားတော့၏။ နီးတစ်ယောက် အန္တရာယ်ဆိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ အသိစိတ် လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . တစ်ဖက်တောင်ကြောပေါ် ကျွန်တော်
ရောက်သည်မသိ။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများစွာဖြင့် 'နီး' ကို ရှာကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်”

ဝံနက်တစ်ကောင် 'နီး' ကို အန္တရာယ်ပြုနေပါကလား။ သို့
ကြောင့် ကမန်းကတန်း လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် ထိုဝံနက်ကောင်
ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ဝံနက်ကောင်သည် ကျွန်တော်အား မမြင်
'နီး' ကိုသာလျှင် အန္တရာယ်ပြု တိုက်ခိုက်နေတော့သည်ဖြစ်၍
ကျွန်တော်သည် သေနတ်တစ်ချက် မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ဖောက်လိုက်
သည်။

“ဒီနီး”

သေနတ်သံကြောင့် ဝံကောင်လည်း 'နီး' ကို တိုက်ခိုက်နေရာ
မှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဟိုဒီ လှမ်းကဲကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်သည်
ဝံကောင်နက်အား ဒုတိယကျည်တစ်ထောင့်ဖြင့် ကမန်းတတန်း
အလျဉ်မီပင် ပစ်သတ်လိုက်ရလေ၏။ အနီးကပ် ပစ်လိုက်ရသဖြင့်
ဝံကောင်နက်သည် ကျည်ထွန်းကန်အား ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ၁၀
ပေခန့် လွင့်ထွက်သွားတော့၏။ ထိုကျည်တစ်ထောင့်နှင့်ပင် ဝံနက်
ကောင် သေဆုံးသွားရတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဝံနက်
ကောင်၏ ကုတ်ဖွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည့် 'နီး' ကို ပြေးပွေ့ယူလိုက်သည်။

ရက်စက်လိုက်သည့် အခိုင်းအစိုင်း သတ္တဝါကောင်ပါကလား
. . . အားနွဲ့သည့် မိန်းမယိုလေးကို မညှာမတာ လုပ်ရက်လေခြင်း။
အသက်ငင်နေရှာသည့် 'နီး' သည် ကျွန်တော် ပွေ့ပိုက်ထားသည့်

လက်အစုံတွင်းမှပင် ကျွန်တော်အား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လျက်
အသက်ထွက်သွားရလေတော့သည်။

လွန်စွာဖျပ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ရလေတော့၏။ နီး ယခုလို
အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေတော့
၏။

'နီး' အပေါ် ထားခဲ့မိသည့် မရိုးသားစိတ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့
ပြီး ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသေဆိုးဖြင့်
သေခဲ့ရပေပြီ။

ဘယ်သောအခါမျှ မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်
ပါချေ။

“နီး” ခေါ်ခဲ့စဉ်က “နီး” နှင့် လိုက်မိခဲ့ပါမူ နီးတစ်ယောက်
ယခုလို ကြမ္မာဆိုးဖြင့် ကြုံရမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်၏ မရိုးသားစိတ် ကျွန်တော်၏ ပစ်မှားစိတ်
ကြောင့် . . . အပြစ်မဲ့သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရချေပြီကော . . .

ကိုကို